BESS NORTON

Adiere de primăvară

Traducerea si adaptarea în limba română
de COSTIN DAVIDESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

-Îmi pare rău John, dar situaţia nu mai poate continua.

El era uluit, culoarea dispărându-i din obraji.

- Dar de ce, Corrie? E ceva ce am făcut eu, sau - se încruntă brusc- e vorba de un altul, fiindcă dacă aşa stau lucrurile, o să-i frâng gâtul, ţi-o jur! Fata clătină trist din cap.

- Nu e vorba de nimeni altcineva. Doar că... a intervenit ceva personal, iar eu nu mă pot căsători cu tine până când.. .Se răsuci pe călcâie, nefiind sigură cum să continue.

-Vrei să spui că doar amâni nunta? Uşurarea de pe chipul lui era cât se poate de evidentă. Păi de ce nu spui aşa, am crezut - of, la naiba cu ce credeam eu. O luă în braţe şi o strânse ca şi cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

Corrie îşi feri chipul palid din calea buzelor lui, cu o privire tulburată, ochii ei mari albaştri luminându-i chipul cu un ten perfect. Se simţea ca şi cum întreaga ei lume s-ar fi năruit.

Pe moment insensibil la chinul ei, John continuă îmbrăţişarea, întorcându-i faţa spre el şi sărutându-i buzele, pentru a-i da drumul, în cele din urmă, când nu primi niciun răspuns.

- Chiar nu-mi poţi spune ce te frământă? întrebă el aspru, înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor şi iscodind-o

încruntat. Ce-i tot secretul ăsta? Dacă e ceva personal, în mod sigur am dreptul să ştiu, în definitiv, în curând o să-ţi fiu soţ - sper- deşi am început să am dubii. Corrie ridică privirea spre ochii lui neliniştiţi. Scumpul de John, nu era din cale afară de frumos, dar era bun şi blând şi te puteai baza pe el. Nu îi plăcea să-l facă să sufere, dar ce altceva ar fi putut face? Nu se putea căsători cu el până nu se va lămuri asupra poveştii ăsteia.

- Probabil o să mă crezi o nesăbuită, dar nu am ce face John, chiar trebuie să aflu, crede-mă!

- Să afli ce, pentru numele...? Nu mai trage de timp şi spune-mi ce te frământă.

Corrie îşi răsuci între degete o şuviţă din părul ei lung, platinat.

- Anne şi David nu sunt părinţii mei adevăraţi, spuse ea sec. Nu le mai putea spune acum, mamă şi tată. Destăinuirea lor o rănise profund, deşi ştia că îi vor tot binele din lume.

- Vrei să spui că eşti adoptată? John răsuflă uşurat. Si ce dacă? Mii de copii sunt. Asta nu înseamnă că o să te iubesc mai puţin. Dacă asta era tot ce te frământa, prostuţă mică atunci n-avem de ce să ne facem griji. Pe mine chiar nu mă deranjează.

- Nu e chiar atât de simplu, spuse ea încet. Ei.. .nu m-au adoptat niciodată în mod legal.

- Vrei să spui că părinţii tăi adevăraţi pot să apară oricând şi să te revendice?

- Cu greu îmi imaginez una ca asta, spuse Corrie pe un ton neutru, nu după atâta timp. În plus nimeni nu ştie cine a fost tatăl meu.

- Nu erau căsătoriţi?

Ea clătină din cap.

- Dar am convins-o pe Anne să-mi povestească despre mama mea adevărată. La început nici n-a vrut să audă, dar când a văzut cât sunt de hotărâtă, a cedat, în cele din urmă. Se pare că era sora celei mai bune prietene a lui Anne, şi avea doar paisprezece ani când m-a născut pe mine.

- Si n-a încercat niciodată să te vadă, sau să te ceară înapoi?

- Nu, a plecat din Anglia imediat după ce m-am născut.

- Atunci, nu văd care e problema ta. E mai bine ca totul să rămână uitat.

- Dar trebuie s-o găsesc, nu-nţelegi? şuieră Corrie. E carnea şi sângele meu, e singura familie pe care o am acum, vreau s-o văd.

- Corrie, John o scutură de umeri, nu face asta, pentru că n-o să reuşeşti decât să te răneşti. Gândeşte-te şi la Anne şi David. Gândeşte-te la toată dragostea şi grija pe care ţi le-au dăruit. Nu irosi totul, nu-i răni mai mult decât au suferit deja când ţi-au spus toate astea. Ţi-au dăruit întreaga lor viaţă şi ţi-au spus acum adevărul doar pentru că ei credeau că e dreptul tău să-l cunoşti.

- Nu am ce să fac. Corrie se eliberă din braţele lui. E ceva ce trebuie să fac. N-o să am linişte până când nu scot asta la capăt.

John părea îngrijorat.

- Eşti încăpăţânată Corrie, nu te-am mai văzut niciodată aşa. Anne şi David ştiu ce ai de gând?

Ea dădu din cap în semn că da.

- Si sunt de acord cu asta?

- Nu, dar n-o să-mi stea în drum, cum faci tu acum.

- Si unde locuieşte.persoana asta pe care doreşti cu atâta insistenţă să o găseşti?

- Ultima ei adresă era în Irlanda, asta acum doi ani. Nu ştiu dacă mai e încă acolo, dar am de gând să aflu.

- Am să vin cu tine, spuse el decis. Nu-mi place deloc ideea să călătoreşti singură.

- Nu John, îmi pare rău, asta e ceva ce trebuie să fac eu. E un lucru personal şi nu vreau să vii cu mine.

El păru rănit.

- Cred că ar trebui să te gândeşti mai bine, înainte să te repezi cu capul înainte. Acum o să plec, dar mă întorc mâine. Sper ca până atunci să-ţi vii în fire.

Nu mai făcu nicio încercare să o sărute, iar Corrie îi fu recunoscătoare pentru asta. În starea ei de spirit, n-avea chef să fie sărutată de nimeni, nici măcar de John, pe care îl iubea foarte mult.

Odată plecat, urcă în dormitorul ei. Stia că Anne şi David aşteptau să afle ce spusese John, dar nu putea să dea ochii cu ei, deşi ştia că îi va răni prin atitudinea ei. De ce nu-i spuseseră mai de mult? De ce să aştepte până acum, când ea îşi făcea planuri de nuntă?

Fusese atât de fericită. Abia săptămâna trecută ea şi cu John se uitaseră la case şi aproape că se deciseseră să plătească avansul pentru
o construcţie încă neterminată, nu departe de unde stăteau acum. Ea dorise să fie aproape de părinţi, dar acum nu mai era sigură ce doreşte, exceptând să o întâlnească pe mama ei adevărată. Era un lucru pe care trebuia să-l facă şi nimeni, nici măcar John n-o s-o facă să se răzgândească.

Corrie nu dormi bine în noaptea aceea şi până dimineaţă hotărârea era deja luată. Avea un concediu de două săptămâni de la birou, pe care intenţionase să-l folosească pentru luna de miere, dar pe care îl va folosi acum. Domnul Higgins era un om înţelegător, şi dacă i-ar fi spus că are probleme personale ar fi fost primul de acord că trebuie să le rezolve fără întârziere.

Îşi luă micul dejun încercând să ignore îngrijorarea de pe chipul lui Anne, înţelegând că mama ei dorea să ştie dacă s-a răzgândit. Tot ce putea face era să-şi înfrâneze pornirea de a-şi arunca braţele de gâtul mamei pentru a-i spune să nu-şi

facă griji şi că o va iubi întotdeauna.

Stia însă că în etapa asta, e mai bine să se abţină. După ce va avea totul aranjat, îi va spune lui Anne fără grija că, ar putea-o convinge să renunţe.

La vremea cuvenită ieşi din casă, dar nu se duse la birou ci telefon', şi după cum bănuia, domnul Higgins fu de acord să-şi ia cele două săptămâni de concediu începând cu acea zi.

Apoi făcu o vizită la o agenţie de voiaj şi reuşi să facă o rezervare pentru feribotul de Rosslare în aceeaşi noapte. Era mai devreme decât anticipase ea, dar era singurul loc disponibil, aşa că îl acceptă bucuroasă.

Anne fu surprinsă să o vadă din nou acasă la jumătatea dimineţii şi se necăji când Corrie îi împărtăşi planurile ei.

- Am să mă-ntorc mamă, spuse Corrie, nu-ţi face griji. Ăsta e un lucru pe care trebuie neapărat să-l fac. Te rog, înţelege.

- Încerc, spuse Anne cu lacrimi în ochi, dar cu John cum rămâne? Ce o să spună el?

- Nu-i place. El crede că sunt nebună. E probabil mai bine să plec înainte să-l văd din nou. O să treacă pe aici astă-seară. O să-i dai tu veştile?

Anne încuviinţă, tristă.

- Îmi doresc să nu-ţi fi spus, dar într-o oarecare măsură e o uşurare. A fost o mare povară în toţi anii ăştia să mă întreb dacă o să te pierd. Sper că nu se va întâmpla acum. Nu cred că aş putea suporta.

Corrie o îmbrăţişă.

- Te iubesc, mamă. Si pe tata. N-ai nicio grijă, o să mă întorc.

Plecă tristă, de parcă se încheia un capitol din viaţa ei şi începea
un altul. Se simţea pierdută, şi pentru prima dată avu îndoieli dacă face ceea ce trebuie.

Era mult de condus până la Fishguard, dar îşi putea permite, aproape lăsând mica ei maşină să aleagă drumul în

timp ce gândurile ei erau îndreptate asupra a ceea ce o aştepta.

Nu avea nicio idee cât de cât clară despre ce o să spună când o să dea ochii cu mama ei. De fapt, nu era nici măcar sigură că o s-o găsească. Nu se mai ştia nimic de ea de mai bine de doi ani, aşa că, acum, putea fi oriunde în lume. Se putea foarte bine dovedi o călătorie fără niciun rost, dar cel puţin va fi încercat. Asta era important.

La prima oră a dimineţii, feribotul ajunse la Rosslare. Corrie nu dormise mai deloc, dar nu se simţea obosită. Era nerăbdătoare să-şi continue drumul. Pe o hartă proaspăt cumpărată descoperi că adresa pe care o căuta era în Comitatul Wicklow, cam la cincizeci de kilometri distanţă.

Când ieşi din portul Rosslare, o ceaţă cenuşie învălui maşina, iar mai târziu se coloră într-un roz magic sub razele răsăritului de soare. Treptat, ceaţa se risipi şi Corrie îşi ţinu răsuflarea, uimită de splendoarea peisajului.

Opri maşina şi coborî pentru a admira unduirea blândă a dealurilor. Câmpurile şi copacii erau de un verde bogat. Respiră adânc, uitând pentru câteva secunde motivul pentru care se afla acolo. Insula de Smarald, cât de potrivit era numele, şi ce contrast cu oraşul mohorât pe care îl lăsase în urmă.

Călătoria ei o purtă prin şi mai multe peisaje care îţi tăiau respiraţia, văi adânci împădurite, râuri pline de cascade şi lacuri neclintite. Iar când ajunse la destinaţie, avu sentimentul ciudat că a ajuns acasă, ceea ce era o prostie, pentru că nu mai fusese niciodată în viaţa ei în acest loc. Casa ei era în Anglia, cu Anne şi David, dar ceva îi spunea că s-ar putea stabili aici şi ar fi fericită. Poate tocmai de asta mama ei alesese Irlanda? În ţara asta de un verde liniştitor i-ar fi fost

uşor să uite de toate necazurile ei, să uite că venise pe lume ca un copil nedorit.

Nu-i fu greu să găsească adresa pe care i-o dăduse Anne. Era o căsuţă dintr-un întreg şir, într-un sătuc lângă Woodenbridge. Era încă devreme, dar fumul care se ridica pe horn o încurajă să bată la uşă.

Inima începu să-i bată cu putere când auzi paşi şi îşi umezi buzele, dintr-o dată uscate. Femeia care apăru părea să aibă exact vârsta potrivită pentru a-i fi mamă şi Corrie îşi ţinu respiraţia. La orice s-ar fi aşteptat, nu era persoana din faţa ochilor ei. Părul ei negru, vopsit, era scurt şi murdar, iar ochii inflamaţi erau încercănaţi din cauza lipsei de somn. Cât despre rochia ei, era evident că o spălare i-ar prinde bine.

- Da? Întrebă ea agresiv. Ce doreşti?

Cu siguranţă, nu putea fi mama ei! Lui Corrie îi veni s-o ia la fugă, prezenţa neîngrijită a femeii întorcându-i stomacul pe dos. Anne fusese întotdeauna foarte curată şi îngrijită - să te gândeşti că ar fi putut fi adusă pe lume de femeia asta îngrozitoare!

- Doamna Cunningham? întrebă ea încet, Zelah Cunningham?

Spre marea ei uşurare, femeia scutură din cap.

- A plecat de aici acu' un an şi ceva. Si înainte să mai poată Corrie spune ceva, îi trânti uşa în nas, pentru a o deschide din nou aproape imediat. Da ce treabă aveai cu ea?

- E o problemă personală, spuse Corrie politicos dar ferm. A lăsat cumva vreo adresă? Aveţi idee unde aş putea-o găsi?

Pentru prima dată, femeia o privi cu atenţie pe Corrie.

- Eşti vreo rudă, ceva?

- Ceva de genul. Corrie nu vroia să-şi dezvăluie gradul exact de rudenie, pentru că femeia asta arăta de parcă bârfa

nu i-ar fi fost străină. În doi timpi, întreaga localitate o să ştie că o caută pe Zelah şi punând lucrurile cap la cap o să obţină răspunsul potrivit.

- Fiul meu ar putea să te ajute. Cel puţin te-ar duce la cineva care ar putea şti unde este Zelah acum. Corrie nu observă strălucirea din ochii interlocutoarei, principalul ei gând fiind acela că sarcina ei ar putea fi mult mai uşoară decât se aşteptase.

Dar bărbatul care apăru la chemarea mamei îi umplu inima de îndoieli. Era un tânăr alunecos îmbrăcat la fel de şleampăt ca şi femeia. O privi pe Corrie cu interes mai mult decât evident, iar când mama lui îi spuse ce se aştepta de la el, rânji şi se prelinse din casă spre Miniul ei parcat afară.

- Sigur că te ajut. Orice pentru a fi de folos unei doamne.

Părea că nu există nicio ieşire din situaţia asta, pentru că el se urca
deja în maşină. Corrie îşi muşcă buza, nervoasă. Poate că totul o să fie în regulă, probabil că încercau doar să fie de ajutor.

- E la doar câteva mile, spuse el când ea porni motorul. Întoarce-te pe unde ai venit şi o să-ţi arăt.

Benzile erau înguste şi nu mai era nicio maşină pe şosea. Corrie era nervoasă, dar încercă să ascundă asta deschizând o conversaţie pe un ton banal.

- E o zonă superbă. Cred că eşti mândru că locuieşti aici. Vântul uşor fugărea norii pe cer, colorând câmpul şi crângurile în alternanţe de lumini şi umbre. În depărtare lucea apa şi munţii de la orizont erau învăluiţi în ceaţă.

- Să fii sigură de asta, spuse el, dar mă cam plictisesc. Vezi tu, nu prea e de lucru.

- Atunci, de ce nu te duci în Anglia sau în Europa, să-ţi iei o slujbă?

El ridică din umeri şi ea trase concluzia că, de fapt, nu prea dorea să muncească.

- E departe, întrebă ea, locul unde locuieşte doamna Cunningham?

- Zelah? Măi, da ce femeie frumoasă era. Mi-a părut rău când a plecat.

Pun pariu că ţi-a părut, se gândi Corrie, dezgustată de felul în care
i se luminase faţa. Bănuielile sporiră când el se suci în scaun şi o privea acum cu ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Când mâna lui se întinse să-i atingă părul, ea se încordă şi conduse puţin mai tare.

- Aşa un păr frumos, spuse el, atât de mătăsos şi de alb,

ca al lui Zelah. Am iubit-o pe Zelah, să ştii. Ea nu şi-a dat seama niciodată, dar eu am iubit-o. Obişnuia să mă lase să-i perii părul, şi uneori.

Cum el se oprise Corrie privi în direcţia lui.

- Uneori, făceai ce? Nu era sigură că-i plăcea ce auzea.

- Uneori mă săruta. Respiraţia lui deveni neregulată din cauza amintirilor reînviate, în timp ce mâna îi alunecă peste umărul lui Corrie, mângâindu-i sânul. Tu eşti asemenea ei, spuse el abrupt întinzându-se cu mâna liberă să tragă frâna de mână.

- Opreşte-te! Strigă ea apăsând mai tare pedala de acceleraţie şi încercând să-i dea peste mână.

Maşina derapă pe şosea în timp ce ei se luptau, şi în acelaşi timp o altă maşină se apropia din sens opus, claxonând frenetic, când şoferul ei îi văzu îndreptându-se direct în calea lui. Corrie se opinti în frâne şi reuşi să oprească la câţiva centimetri de cealaltă maşină.

- Aproape că ne-ai omorât pe amândoi! ţipă ea furioasă. Dacă îţi mai pui vreodată mâinile alea jegoase pe mine, o să.

Uşa se deschise brusc şi o mână puternică de bărbat o prinse de încheietură, ridicând-o nemilos de pe scaun. Afară, străinul înalt nu-şi slăbi strânsoarea, trăgând-o foarte aproape de corpul lui puternic. Îi putu simţi furia când îşi lăsă capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

- Data viitoare când decizi să te certi cu prietenul, îţi sugerez să opreşti mai întâi maşina.

Propoziţia lui Carrie de scuză i se stinse pe buze când îi întâlni ochii întunecaţi care dominau un chip puternic, acvilin, cu o bărbie bine conturată ridicată arogant. Când ea nu-i oferi nici un răspuns, o scutură cu atâta violenţă încât fu cât pe-aci să se agaţe de el pentru sprijin. Ei bine, n-ai nimic de spus în apărare?

- Dacă te interesează, spuse Corrie pe un ton ofuscat, nu e prietenul meu. E. era pe cale să se facă de râs, iar eu am încercat să-l opresc şi astfel am pierdut controlul maşinii.

- Atunci, nu crezi că ar trebui să fii mai atentă când îţi selectezi companionii?

- Nu făcea altceva decât să-mi arate drumul până undeva. Corrie reuşi să-şi elibereze mâna. Nu s-a întâmplat niciun rău, aşa că nu văd pentru ce faci atâta caz. Făcând un pas înapoi, putea acum să-l vadă mai clar. Înalt, suplu, puternic undeva între treizeci şi patruzeci de ani. Arătos într-o accepţiune masculină a cuvântului şi dur, precum oţelul, ar fi spus ea judecând după aerul neîndurător din ochii lui verzi şi după fermitatea gurii lui mari. Vântul îi răvăşise părul negru tăciune aşa că el îşi trecu nerăbdător degetele prin el, cercetându-i în acelaşi timp chipul atât de intens, încât începu să se simtă neliniştită.

El ridică din umeri.

- Dacă asta ţi-e atitudinea, te las în plata Domnului, deşi sfatul meu ar fi să-ţi continui drumul singură.

Înainte să poată spune ceva, el îi întorsese spatele şi se urca deja înapoi în maşina lui. Până acum nu avusese timp să o facă, dar acum observă că era un Rolls-Royce cenuşiu-argintiu. Nici nu era de mirare că fusese enervat! Îşi imagină ce-ar fi simţit dacă s-ar fi izbit de el cu micul ei Mini roşu.

El dădu înapoi şi trecu pe lângă ea fără să-i mai arunce nicio privire. Corrie bănui că şi-o scosese cu totul din minte, clasând-o în categoria şoferiţelor incompetente.

Spre uimirea ei, când urcă din nou în maşina ei, flăcăul dispăruse. Nu-l văzuse plecând, dar în timpul cât se certase cu şoferul Rolls-ului orice s-ar fi putut întâmpla. Avusese acest efect asupra ei. Bărbatul avea un soi de magnetism care ar fi atras atenţia oricui.

Oricum, era o uşurare să te gândeşti că nu va mai trebui să suporte manierele obraznice ale băiatului, dar pe de altă

parte nu avea nicio idee unde să-şi continue căutările. Pe lângă asta, era neliniştită de felul în care băiatul vorbise de mama ei. Refuză să zăbovească prea mult asupra acestor gânduri.

Merse mai departe dar cu cât înainta mai mult, cu atât mai izolate deveneau împrejurimile. Trecu prin mai multe sătuleţe, dar nimeni nu auzise de Zelah Cunningham şi Corrie începu să creadă că drumul ei se va dovedi în cele din urmă zadarnic. Nu avea de gând să se întoarcă şi să întrebe din nou aşa că merse mai departe, din ce în ce mai frustrată pe măsură ce ziua avansa.

Comitatul Wicklow era descris în broşura ei drept Grădina Irlandei, şi nu era greu deloc să-ţi dai seama de ce, cu un peisaj atât de izbitor. Culmile de granit se încruntau spre ea, iar văile adânci îi ofereau o umbră binevenită, însă nu prea avea chef să aprecieze zona, nerăbdătoare să ajungă la finalul călătoriei. Pe la jumătatea amiezii decise că ar fi mai bine să găsească un loc în care să înnopteze, dar mai întâi trimise vederea asupra căreia Anne insistase, şi prin care îi anunţa că a ajuns cu bine.

Găsi fără nicio dificultate o cameră de închiriat la o cabană cu vedere către un lac şi simţi într-adevăr că ar putea petrece câteva zile aici, în liniştea locului. Dar cum nu-şi putea permite să irosească timpul pentru micile ei plăceri, a doua zi în zori era din nou pe drum.

Acum scotoci zona sistematic, ajutându-se de hartă pentru a fi sigură că nu-i scapă nicio aşezare, convinsă că locul spre care o ducea băiatul nu putea fi atât de departe.

La amiază era deja extenuată. Îşi parcă maşina lângă o plajă de nisip şi se aşeză pe parapetul scund. Se simţea singură, alergând după cineva care nu era de fapt nimic mai

mult decât un simplu nume. Îşi dorea acum să-l fi lăsat pe John s-o însoţească, cel puţin pentru a alunga monotonia propriei ei companii.

La început nu observă grupul de tineri care veniseră pe plajă şi jucau o partidă de baseball. Nu până ce mingea zbură în direcţia ei urmărită imediat de unul dintre ei, când îi observă în cele din urmă.

- Salut, strigă el. Pari prea singură. Vrei să ni te alături?

Corrie scutură din cap. Părea un băiat destul de drăguţ, mult diferit de tânărul nesuferit care se oferise să-i arate drumul ieri. Avea un păr curat şi o prospeţime atrăgătoare dar ea nu avea niciun chef de jocuri.

- Hai, îndrăzneşte, insistă el. Mai târziu o să facem un grătar.

O să ne distrăm.

Din nou, ea refuză.

- Nu, mulţumesc. Caut o femeie pe nume Zelah Cunningham. Ai auzit vreodată de ea?

- Îmi pare rău, dar poate ştie careva dintre ceilalţi. Îi întinse mâna. Hai să-i întrebăm.

Cât pe ce să refuze a treia oară, îi apăru în minte imaginea bărbatului din Rolls. Părea că se încruntă spre ea cu dezaprobare, iar asta o făcu să-şi schimbe răspunsul.

- În regulă, vin, spuse ea întinzându-i mâna şi permiţându-i să o ridice de pe zid.

Se îndreptară spre ceilalţi, care îi strigau băiatului să se grăbească cu mingea. El nu făcu nicio încercare să-i dea drumul la mână, iar ea nu opuse nicio rezistenţă. Petrecuse două zile din cale afară de singură şi îşi cam plângea de milă.

Într-adevăr, se îndoia de sarcina pe care şi-o luase asupra sa şi se hotărî ca dacă până mâine dimineaţă tot nu va da de

niciun fir care s-o conducă la mama sa, o să se întoarcă acasă şi o să uite toată povestea.

- Cum te cheamă? întrebă băiatul în timp ce se apropiau de grup.

- Corrie, răspunse ea binevoitoare.

- Iar eu sunt Neil.

O prezentă şi celorlalţi, care părură cu toţii încântaţi s-o primească în mijlocul lor, şi pentru următoarea oră şi mai bine Corrie jucă un joc amuzant, reuşind să uite pentru o vreme motivul pentru care era acolo.

Mai târziu, ajută la strânsul lemnelor, aduse apă şi pregăti focul pentru friptură. Nu-şi mai aducea aminte de când nu se mai distrase aşa de bine. Îndată ce se lăsă întunericul, au aprins focul şi au gătit cârnaţi şi fripturi udând totul cu vin, din care se pare că aveau rezerve inepuizabile.

După aceea, unul dintre băieţi apăru cu o chitară şi începură să cânte aşezaţi roată în jurul focului. Cumva, Corrie nu era sigură cum se întâmplase, grupul se despărţise pe cupluri şi ea se trezi lângă Neil, puţin mai departe de ceilalţi, cu braţul lui ferm în jurul umerilor ei.

Când o sărută, Corrie îi permise, părându-i-se un gest politicos pentru felul în care o primiseră la petrecerea lor, dar când săruturile lui deveniră mai posesive şi o trase jos pe nisip cu un picior peste trupul ei astfel încât să nu se poată mişca, Corrie începu să se înfurie.

La urma urmelor, nu era cu nimic diferit de oricare alt băiat pe care-l întâlnise. Părul ei blond era de vină - toţi aveau impresia că e o partidă uşoară. Ei bine, nu era - iar când mâinile lui începură să-i umble pe corp, îl imploră să se oprească. El râse, iar ea îi simţi alcoolul din respiraţie, motivul acestei bravade. O scurtă privire aruncată în lungul plajei îi

dezvălui că toată lumea avea aceeaşi idee, singura diferenţă fiind că celelalte fete nu opuneau rezistenţă. Probabil că fusese de la bun început intenţia lor să transforme întreaga poveste într-o orgie, doar că ea fusese prea proastă ca să-şi dea seama.

Când deveni clar că Neil nu ţinea cont de opunerea ei, urmă singura cale ce îi mai rămăsese şi îl muşcă de buză suficient de tare ca să-i simtă gustul sărat al sângelui în gură.

Cu un geamăt înăbuşit, el îi dădu drumul.

-Tigroaico! exclamă el tare, dar Corrie nu mai asculta, fiind prea ocupată să se ridice în picioare şi s-o ia la fugă. De două ori căzu, dar se ridică scuipând nisip. Când îşi dădu seama că şi-a uitat pantofii se opri pentru a privi în urmă, dar Neil era chiar în spatele ei aşa că nu-i rămânea decât să se descurce fără ei.

Fără să se uite pe unde păşeşte, Carrie o luă din nou la fugă, ţipând după ajutor în timp ce se îndrepta către o siluetă ce venea în direcţia ei. Două braţe puternice o prinseră şi-i ţinură echilibrul, în timp ce o voce amuzată începu o propoziţie.

- Hei, încotro te.. .tonul se schimbă apoi abrupt când văzu cine era fata. Dumnezeule mare, din nou tu! Iar ai probleme cu băieţii?

Luna îi lumină chipul suficient pentru ca Corrie să-l privească adânc în ochi.

- Si dacă am, ce? răspunse ea cu ţâfnă. Nu e treaba ta!

- Prea adevărat că nu. Îi dădu drumul uitându-se gânditor în lungul plajei, către focul în care cărbunii muribunzi străluceau ca nişte ochi roşii furioşi, degajând doar atâta lumină cât să poţi vedea cuplurile îmbrăţişate pe nisip.

- Ăsta e genul de distracţie pe care îl preferi? o întrebă el abrupt.

- Dacă ar fi aşa, aş mai fugi? Corrie privi ţintă în sus, spre bărbatul care pentru a doua oară apăruse în cel mai nepotrivit moment.

- Atunci, de ce te-ai mai implicat de la bun început? Si nu încerca să-mi spui că nu ştii în ce gen de petrecere te-ai implicat.

Corrie clătină din cap ştiind că el o să creadă doar ce-o să vrea el, orice ar spune ea.

- Poţi să crezi ce vrei, pentru mine nu contează.

- Unde-ţi sunt pantofii ? întrebă el brusc.

- Înapoi acolo, dar nu contează, mai am alţii în maşină.

- Eşti în vacanţă? întrebă el din nou.

- Într-un fel, admise ea.

- Atunci, dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă ce prieteni îmi aleg. O fată care arată ca tine, o caută cu lumânarea.

- Mulţumesc pentru avertisment. Am să plec acum, înainte de a te conforma modelului sexului tău. Îşi ridică bărbia sfidătoare. Corrie se depărtă de el cu toată demnitatea de care mai era în stare. Mersul în picioarele goale era dificil, dar

în mod deliberat rămase întoarsă cu spatele, deşi era curioasă să vadă efectul pe care vorbele ei îl produseseră.

Stia că el nu va aprecia insinuările ei, dar a meritat-o. Era arogant şi flegmatic, iar ea îl ura.

În cele câteva minute necesare pentru a ajunge la maşină, Corrie încercă să şi-l scoată din minte, dar era dificil căci, cu o persisteţă alarmantă, gândurile i se întorceau la el.

Deşi cele două întâlniri pe care le avuseseră au fost scurte, avea o imagine clară a lui - corpul puternic, musculos, ascuns în spatele unor haine superb croite şi ochii aceia iscoditori cărora nu le scăpa nimic, încadraţi de gene lungi, exagerat de lungi pentru un bărbat.

Încă mai simţea locul în care mâinile lui o ţinuseră de braţe şi se frecă de parcă ar fi încercat să şteargă durerea. Pentru moment, incidentul de pe plajă era uitat. Bărbatul ăsta, străinul ăsta înalt şi chipeş împinsese restul evenimentelor în fundal. De ce avea efectul ăsta asupra ei, nu era sigură, iar ea se enervă că îi permitea să-l aibă.

Corrie parcursese câteva sute de metri de-a lungul ţărmului până când oribilul adevăr fu evident. Maşina ei dispăruse! Cu disperare, se uită în ambele direcţii. Poate că era în alt loc? Dar nu, ăsta era locul în care o lăsase, era absolut convinsă.

Se plimba în sus şi în jos aproape plângând de supărare când o voce familiară se auzi la câţiva paşi.

- Sunt ai tăi, presupun. Străinul arogant îi întinse pantofii.

Abia când fu la distanţa de la care îi putu înmâna pantofii, el îi observă suferinţa.

-Acum, ce mai e? întrebă el nerăbdător. Încă mai plângi din cauza escapadei tale prosteşti?

Corrie se aplecă şi se încălţă, prea supărată să-i mai mulţumească pentru că i-a recuperat.

- Cineva mi-a furat maşina.

O sprânceană groasă, întunecată, se ridică întrebător.

- Eşti sigură? întrebă el sardonic. Ai băut, deci, s-ar putea

să te înşeli.

- Si m-aş înşela şi mai tare dacă aş crede că îţi pare rău pentru mine, răbufni ea. Bineînţeles că ştiu unde am parcat.

N-am băut chiar atât de mult.

- Ai şi încuiat-o?

Când era gata să-l întrebe drept ce fel de tolomacă o lua, îngrozitorul adevăr o izbi pe Corrie cu forţa unei lovituri. Clătină din cap nefericită.

- Nu cred că am făcut-o. Am stat aici pe zid. N-aveam de gând să mă îndepărtez.

- Presupun că ai lăsat şi cheile în contact? întrebă el tărăgănat.

Era clar că o considera o proastă şi Corrie ştia că merită.

- Da, spuse ea cu o voce mică şi subţire. Aveam înăuntru şi geanta şi valiza. Au dispărut toate. Acum, ce mă fac?

Capitolul 2

Preţ de câteva secunde lungi între ei se aşternu tăcerea. În viaţa ei Corrie nu mai simţise atâta durere, sau atâta ruşine, şi judecând după expresia de pe chipul companionului ei, gândurile lui urmăreau în linii mari acelaşi model.

- Niciodată nu mi-am imaginat că cineva poate fi atât de prost, spuse el în cele din urmă. În mod sigur, bancurile cu blonde sunt bazate pe fapte reale.

- Nu e vina mea, spuse Corrie îmbufantă. Dacă băiatul ăla nu m-ar fi invitat la petrecere, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Deci, o ironiză el, e vina băiatului că ţi-ai lăsat maşina descuiată, cu banii şi cheile înăuntru. Absolut uimitor!

În disperare de cauză, îi întoarse spatele.

- Trebuia să-mi dau sema că n-o să înţelegi. Mulţumesc că mi-ai găsit pantofii şi la revedere. Se îndepărtă, încercând cu

disperare să decidă ce trebuie să facă în continuare. Poliţia ar fi cea mai bună alegere, dar unde în locul ăsta uitat de Dumnezeu ar găsi o secţie de poliţie? Nu-şi aducea aminte să fi văzut vreuna de când ajunsese în Irlanda. Paşii lui în spate o făcură să mărească pasul. El ar fi fost ultima persoană căruia să-i ceară ajutorul.

- Unde stai? Vocea lui venea de undeva peste umărul ei.

Poate te pot ajuta?

O ofertă surprinzătoare venind din partea lui, dar Corrie nu-şi încetini mersul.

- Mă.. .plimb prin zonă.

Îi auzi oftatul exasperat.

-Apără-mă de femeile fără minte! O ajunse din urmă, dar nu făcu nicio încercare să-i iasă în faţă. Vrei să spui că n-ai unde să te duci astă-seară? Ce prostie mai e şi asta?

Ce ar mai fi putut spune? Deja o privea ca pe o iresponsabilă, aşa că n-ar fi avut niciun rost să încerce să se apere. Stia că nu mai făcuse în viaţa ei o prostie la fel de mare, dar el nu ştia asta, şi era clar că o lua drept una din acele femei care trec prin viaţă cu o atitudine de genul "nici că mi-ar păsa vreun pic", provocând haos pe oriunde trec.

Aşa că păstră o tăcere încăpăţânată, mergând alături de el, foarte conştientă de statura lui şi dorindu-şi să mai aibă şi ea câţiva centimetri, ca să nu se mai simtă atât de pitică în prezenţa lui.

Cum se încăpăţână să nu răspundă, el zise:

- Pot să ghicesc ce pui la cale. Genul tău sunteţi toate la fel. Ce fel de bărbat sperai să găseşti?

Fără să se mai gândească Corrie îşi aruncă braţul într-un arc, intenţionând să-l plesnească pentru insultă, dar el fu mai rapid şi, anticipând mişcarea, îi prinse mâna. Cu mâna blocată la spate, era acum prizonieră.

Din nou, ca şi ieri, îi simţi puterea şi un fior necunoscut îi străbătu întreg corpul. Ceva la bărbatul ăsta era periculos de atrăgător şi preţ de o secundă, se întrebă cum ar fi dacă ar săruta-o.

Apoi momentul trecu, iar ea se lupta pentru a-şi elibera mâna.

- Am venit aici să caut pe cineva, dar în niciun caz un tip. În caz că te interesează, am deja un prieten.

- Si de ce oare te lasă să bântui aşa prin Irlanda, de capul tău? Nu are o părere prea bună despre tine. Vreau să spun - o cântări din cap până în picioare cu o insolenţă care o făcu pe Corrie să pufnească furios — o fată ca tine este o invitaţie deschisă.

- Ce vrei să spui cu "o fată ca mine”? se repezi ea furioasă.

- O blondă vopsită. De ce ar face-o o fată dacă nu pentru a atrage atenţia asupra ei?

- Asta e culoarea mea naturală, se apără ea cu îndârjire, aruncându-şi capul pe spate astfel ca părul să-i joace peste umeri în întrega lui lungime platinată. Fusese de multe ori întrebată dacă se vopseşte, dar niciodată cu grosolănia cu care o făcea acum bărbatul acesta. Si vrei, te rog, să-mi dai drumul la mână, pentru că mă doare?

O întoarse cu faţa spre el, privind adânc în ochii ei cu chipul împietrit într-o mască fără nicio expresie, astfel că ea nu avea nicio idee despre ce-i trece prin cap. Apoi îi dădu drumul, cu o brutalitate care aproape o dădu pe spate.

- Întrebarea rămâne în picioare, unde ai de gând să dormi la noapte?

- Nu-ţi face griji în privinţa mea, se răţoi Corrie. O să găsesc eu un loc. Nu te deranja prea tare din cauza mea.

- Fii pe pace, n-aş fi avut de gând, dar am totuşi o conştiinţă şi n-aş dormi liniştit ştiind că frumoasa ta persoană bântuie străzile Irlandei de una singură.

- Atunci ce-ai sugera, să vin acasă cu tine?

- Nu prea văd altă alternativă.

Vocea lui era neaşteptat de blândă şi Corrie se holbă la el

consternată.

- Sper că nu vorbeşti serios?

- Ba, din nefericire, da. Ai vreo idee mai bună?

Privirile li se întâlniră preţ de câteva clipe, a lui Corrie gânditoare, a lui rece şi distantă. În mod sigur, nu-i făcea oferta asta din bunătatea inimii, se gândi ea. Din milă poate, sau dispreţ pentru prostia ei, dar în niciun caz pentru că ar fi fost în vreun fel atras de ea.

Din punctul ăsta de vedere, avea să fie în siguranţă.

-Aşa cum spuneai şi tu, nu prea am de ales, dar asta nu înseamnă că îmi place ideea. Gândul că ar putea fi obligată în vreun fel era tot atât de revoltător pentru ea, cum era pentru el ideea ca ea să stea în casa lui.

-Deci, suntem doi în situaţia asta, dar acum că ne-am decis asupra a ceea ce trebuie făcut, nu prea ar mai avea sens să stăm la taclale. Hawksmoor este la aproape trei kilometri de aici. Crezi că poţi să mergi atât?

Corrie se încruntă.

- Nu ştiu cam ce idee ai despre mine, domnule cum-te-o-chema, dar pot să te asigur că am o pereche de picioare în stare perfectă de funcţionare, iar mersul pe jos este una dintre plăcerile mele.

- Bun. Sunt fericit să aud asta. Spunând acestea, porni la drum lăsând-o pe Corrie să-l urmeze. Era obligată să fugă pentru a ţine ritmul cu paşii lui mari şi abia după câteva sute de metri el păru să observe asta. Încetini şi ea putu să-şi mai tragă răsuflarea, dar el nu spuse nimic. Atitudinea lui era de nerăbdare controlată. Reuşea foarte bine să-i arate că nu-i plăcea deloc ceea ce se întâmpla şi doar din responsabilitate morală făcea asta.

Cât despre ea, nu era deloc în situaţia de a refuza. Fără

bani şi fără mijloc de transport, era într-o situaţie foarte periculoasă, aşa că, pentru moment, era mai bine să-i ignore maliţiozitatea şi să-i accepte ajutorul, oricât i-ar fi plăcut să-i spună să se ducă naibii.

Corrie vorbise serios când afirmase că îi place să meargă pe jos, dar ceea ce nu ştia atunci era că cei trei kilometri erau mai mult la deal, iar şoseaua din ce în ce mai îngustă până când nu mai rămase decât o singură bandă. O dată sau de două ori se împiedică, dar tovarăşul ei nu păru să observe, înaintând hotărât, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele pantalonilor, neobosindu-se nici măcar să vorbească, de parcă ar fi uitat cu totul de prezenţa ei.

- Nu era nevoie să faci asta, îndrăzni ea. Trebuie să mai fi fost vreun alt loc spre care m-ai fi putut îndruma ca să nu te mai deranjez pe tine.

- Dacă ar fi fost, ţi l-aş fi sugerat. Păstrează-ţi suflul pentru restul drumului, fiindcă o să ai nevoie.

Ea ridică din umeri şi îşi continuă marşul. Cuvântul Hawksmoor o intriga. Suna ca un loc dezolant, iar ea se întrebă dacă era numele casei lui sau poate al unui sat. O să afle curând, fără nicio îndoială, dar între timp îşi închipuia tot felul de imagini despre genul de loc care ar putea fi. De la un conac negru, uriaş, ridicat într-o izolare voită, până la un roi de căsuţe mici cuibărite la poalele unui deal.

După un timp, nu mai avea putere nici măcar să gândească; drumul şerpuia numai la deal, iar ea îşi simţea picioarele atât de obosite încât nu credea că o să mai ajungă.

De cealaltă parte, străinul nu încetinise deloc ritmul, conturul întunecat al siluetei sale dispărând adesea după copacii ce străjuiau din ce în ce mai des calea. Drumul se îngustase acum la o simplă potecă, iar ea îşi dădu seama că

trebuia să mai existe şi un alt drum spre casa asta, pentru că pe acesta pe care erau acum, n-ar fi încăput o maşină.

Când ieşiră brusc într-un luminiş, Corrie se opri. Lumina palidă a lunii se revărsa asupra unei case care la prima vedere nu se deosebea prea tare de o ruină şi preţ de câteva clipe de groază se întrebă unde o adusese, şi în ce încurcătură se mai băgase de data asta.

Când se apropie mai mult, putu să vadă schele de-a lungul zidurilor şi grămezi de cărămizi precum şi movile de nisip şi pietriş.

-Aici locuieşti tu? întrebă ea grăbindu-se să-l prindă din urmă.

La o inspecţie şi mai atentă văzu că lipsea şi o parte din acoperiş,
iar ea simţi impulsul să o ia la sănătoasa. Era clar o glumă. El n-ar fi avut cum să trăiască aici, nu în clădirea asta dărăpănată de piatră. Se vedea că fusese cândva frumoasă, o casă uriaşă care probabil adăpostise o familie numeroasă, dar probabil că fusese nelocuită mulţi ani, dacă ajunsese în halul ăsta.

- Ai dubii? El se opri şi privi în jos spre chipul ei palid în lumina lunii. Ea nu avea nicio idee că arăta ca o umbră incoloră şi fragilă, părul şi rochia ei pierzându-şi chiar şi puţina culoare pe care o aveau. Străinul, pe de altă parte, îmbrăcat tot în negru, era o siluetă opacă aproape ameninţătoare, iar ea se înfioră când ridică privirea spre el, singure detaliile sculptate ale chipului său fiind clar vizibile.

- Pare... goală, spuse ea cu o voce fragilă. Eşti sigur că se poate locui în ea?

- Calul de dar nu se caută de dinţi, spuse el. Dacă vrei un acoperiş deasupra capului, va trebui să te descurci cu ăsta.

Un acoperiş deasupra capului! Jumătate de acoperiş ar fi trebuit să spună. Tot ceea ce putea spera ar fi fost ca interiorul să fie într-o stare mai bună. Nu înţelegea însă de ce trăia într-un loc ca ăsta şi în acelaşi timp avea un Rolls-Royce nou-nouţ. Nu prea avea niciun sens.

Inima ei bătea cu putere când îl urmă pe ultimii metri, de-a lungul unei alei pavate cu dale de piatră.

El deschise o uşă mare de lemn, iar ea îl urmă bâjbâind de-a lungul unui coridor îngust, dorind să întindă mâna şi să-l atingă pe bărbatul care deschidea drumul, pentru a-l folosi ca pe un ghid, dar ştiind că s-ar scutura imediat ar încerca asta.

Când se opri, aproape că se izbi de el, dar în clipa următoare el deschisese o uşă, aprinzând în acelaşi timp o lumină ale cărei raze galbene umplură coridorul.

Se întoarse când ea intră în cameră. Pentru prima dată în noaptea aceea, îi văzu clar chipul şi aproape că îşi dori să fie din nou întuneric. Cel puţin atunci nu ar mai fi atât de conştientă de asprimea buzelor lui sau de duritatea ochilor lui întunecaţi care o priveau de sus. O făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost o cerşetoare pe care o adunase de pe stradă.

- Îţi sunt recunoscătoare pentru ceea ce faci pentru mine, spuse ea ezitant. O să-ţi plătesc de îndată ce o să pot.

Neclintiţi, ochii lui de oţel o fixau fără să clipească.

- Poţi să lucrezi, pentru găzduire.

Vocea lui era la fel de dură ca şi ochii.

- Ne e greu să găsim personal când casa e în situaţia asta. Si poţi să începi punând ibricul pe foc să-mi faci o cafea. O să mă întorc imediat.

Dispăru printr-o altă uşă şi Corrie privi în urma lui, întrebându-se câteva secunde mai târziu de ce nu i-a răspuns nimic. De ce l-a lăsat să-i dea ordine fără să-i atragă atenţia

că nu acela era motivul pentru care venise şi dacă dorea o cafea putea să şi-o facă singur. "Noi" spusese el. Era oare însurat? Dacă da, femeia fusese probabil o nechibzuită să se încurce cu o astfel de persoană.

Oftând, se uită în jurul ei. Bucătăria era surprinzător de ordonată. Pereţii de piatră erau văruiţi în alb, iar dulapurile şi rastelurile din lemn natural erau evident noi. Exista chiar şi o maşină de spălat vase, un uscător precum şi o combină frigorifică. Si totuşi, nu reuşise să găsească pe cineva să lucreze pentru el! Era deci vina lui, decise ea, şi nu o problemă de condiţii de lucru. De vină era aerul lui copleşitor de superioritate. Oricine ar fi avut de obiectat dacă i s-ar fi tot ordonat în sus şi în jos, în felul cum o făcea el. Nici gând de un "te rog" sau "mulţumesc", doar "Fă-mi o cafea". Probabil că îi cerea dragoste soţiei lui cam în aceeaşi manieră.

Corrie se consuma nervos gândindu-se la asta şi era încă în locul în care o lăsase când se întoarse. El se încruntă.

- Mai eşti şi incapabilă, nu numai incredibil de stupidă?

Ea îşi ridică bărbia cu un gest sfidător.

- Nu văd de ce ţi-ai permite să-mi comanzi ce să fac. Dacă vrei o cafea, de ce nu ţi-o faci singur? Iar dacă o să-mi arăţi unde o să dorm, n-o să-ţi stau în drum.

Ochii lui se îngustară şi din nări părea că-i ţâşnesc flăcări. Străbătu bucătăria şi deschise larg uşa.

- Cerul îţi poate servi foarte bine de acoperiş, iar iarba de pat. Îţi doresc noapte bună, domnişoară.

Corrie făcu un pas înainte, apoi se opri. Ar fi fost o prostie să refuze şansa unui pat confortabil doar pentru că se simţise insultată. Pe lângă asta şi ei i-ar fi prins bine o băutură. Drumul lung făcându-i sete.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el spuse.

- Dacă te-ai răzgândit cumva, ibricul e acolo!

Reţinându-şi un răspuns furios, Corrie se îndreptă în direcţia respectivă. Puse ibricul sub robinet. Apa curgea cu întreruperi, dar în cele din urmă ibricul se umplu, şi ea se îndreptă spre aragaz, conştientă în tot acest timp că el o urmăreşte. Încercând să-i ignore privirea intensă, scoase ceştile şi farfurioarele din dulap, găsi lângă ele cutiile de zahăr şi cafea, iar laptele îl luă din frigider.

- Pune trei, spuse el în timp ce ea turna cafeaua în doar două ceşti.

Corrie se supuse dar păstră tăcerea, ceea ce era destul de uşor,
atâta vreme cât era ocupată, dar după ce aranjamentul a fost gata, şi nu mai era nimic de făcut decât să aştepte apa să fiarbă, deveni stânjenitor să stea acolo ştiind că el încă nu şi-a luat ochii de pe chipul tău.

- Cum te numeşti? Întrebă el în cele din urmă, iar vocea lui gravă reverberă în tăcerea de până atunci atât de brusc, încât o făcu să tresară.

- Corrie Maitland, spuse ea sobru. Tu?

- Courtney, Damon Courtney, veni răspunsul. Ai spus că eşti într-un fel de vacanţă. Ce înseamnă asta?

-Nu văd cum ar putea fi treaba ta, începu ea aprins, când îşi dădu seama că vorbea cu cineva care ar putea s-o ajute. El părea genul de om care cunoaşte multă lume. Dar dacă chiar te interesează, caut pe

cineva. Poate o cunoşti? Are un nume cam neobişnuit, Zelah Cunningham, poate îţi spune ceva?

Liniile aspre de pe chipul lui se adânciră.

- Oh da, spuse el, îl cunosc. Vocea lui era înspăimântător de rece, dar Corrie nu era conştientă de asta. Găsise în cele din urmă pe cineva care o cunoştea pe mama ei. Si dacă i-ar fi dat prin cap să întrebe de prima dată când se întâlniseră, ar fi scutit-o de atâtea necazuri.

- Dar îţi pierzi timpul, nu mai e de mult în Irlanda şi mă îndoiesc că se va întoarce. Ce treabă aveai cu ea?

Corrie se bosumflă. Speranţele ei care crescuseră atât de repede se sparseră ca un balon.

- Nu mai contează, spuse ea obosită...acum că e plecată. Apoi urmă, cu un licăr de speranţă. Ai cumva idee unde s-a dus?

- Zelah nu stă niciodată prea mult într-un singur loc, lucru de care ţi-ai da seama dacă ai şti cât de cât ceva despre ea. Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce o cauţi?

Ea ridică din umeri.

- Nu e important.

- Ba trebuie să fie, insistă el, dacă te-a adus până aici. De unde vii, din Anglia? El continuă când ea aprobă din cap. Părerea mea e că sunteţi rude.

- Ce te face să spui asta? Se grăbi Corrie să-l întrebe.

- Eu cred că ştii deja, spuse el, dar prefer să nu mai discut despre ea, dacă nu te superi. Găsesc subiectul neplăcut.

Corrie se gândi o clipă, dar odată curiozitatea stârnită, întrebă:

- Ai cunoscut-o personal?

Nu numai felul în care o spusese, şi în care îi străluciseră ochii, cât şi felul în care i se subţiaseră buzele, o făcură pe

Corrie conştientă de faptul că Zelah nu era o femeie pe care el să o placă. Fusese vreodată ceva între ei? Probabil că amândoi erau cam de aceeaşi vârstă. Ce coincidenţă, să dea peste cineva care chiar o cunoscuse!

- Cum era? întrebă ea, nerăbdătoare, înainte să-şi dea seama ce face. El pufni batjocoritor.

- Ca toate femeile, pusă pe apucat. Fierbe apa.

În timp ce făcea cafeaua, Corrie îşi dădu seama că subiectul era închis, dar numai pentru moment, pentru că nu avea nicio intenţie să părăsească acestă casă fără să afle tot ce se putea afla despre femeia care era mama ei.

S-ar putea să n-o placă, iar asta durea; ceea ce el spusese, îi cam şifonase imaginea ideală pe care şi-o formase. Dar una peste alta, Zelah era sânge din sângele ei, iar el oricum s-ar putea să aibă o problemă cu femeile. Cel puţin aşa îi părea ei.

El luă a treia ceaşcă împreună cu farfurioara şi ieşi din cameră, însă se întoarse după câteva momente. Corrie se aşezase la masă, în centrul bucătăriei, şi se aştepta ca şi el să facă la fel, în schimb, el îşi luă ceaşca şi se sprijini cu spatele de uşă, privind-o din nou în stilul lui deconcertant.

- Dacă îţi faci griji cum o să ajungi acasă fără niciun ban, o să mergi cu mine cu avionul. Trebuia să merg până acolo mai târziu în cursul săptămânii, dar pot la fel de bine să o fac şi mâine.

Lui Corrie nu-i plăcea felul în care el punea stăpânire pe situaţie, deşi în felul lui, chiar o ajuta.

- Cum rămâne cu maşina mea? Nu pot să plec fără să fac ceva în direcţia asta.

- Las-o în seama mea, spuse el. Dacă apare, o să ţi-o trimit cu vaporul.

- Ce drăguţ din partea ta, i-o întoarse Corrie sarcastic. Orice numai ca să scapi de mine. De ce te temi? Crezi că dacă mai rămân în zonă o să-ţi apar din nou la uşă, ca poştaşul? Nimic de genul ăsta, spuse el îmbufnat, dar de ce ai mai rămâne acum că cercetările tale au eşuat? Eu credeam că n-o să-ţi scape ocazia unui drum gratis până acasă. Nu mulţi oameni în situaţia ta ar fi atât de norocoşi.

- N-o să mă îmbăt cu apă rece că o faci din bunătate!

- Nici nu o fac, spuse el serios. Dar nu cred că ai altă alegere. Ori îmi accepţi ajutorul, ori suporţi consecinţele. Chiar dacă o să-ţi găseşti maşina, mă îndoiesc că poşeta ta va mai fi înăuntru, şi atunci ce o să mai faci?

- Pot să le dau un telefon părinţilor, să-i rog să-mi transfere nişte bani din contul meu.

- Mâine e duminică. Chiar dacă banca îţi aranjează totul luni, abia marţi, cel mai devreme, o să poţi face vreo retragere. Deci, sunt cam patru zile în care trebuie să supravieţuieşti.

Corrie nu-şi dădea seama de ce se mai certase. El avea dreptate, chiar n-ar fi avut niciun rost să rămână aici. Singura ei scuză ar fi fost că era un ţinut superb şi i-ar fi plăcut să stea câteva zile aici, în vacanţă. Era păcat să facă drumul şi apoi să se întoarcă fără să fi văzut nimic din insulă. Dar fără bani, ce altceva putea face? Cred că ai dreptate, spuse ea în cele din urmă, punându-şi ceaşca pe farfurioară.

Aproape ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să termine, se împinse departe de uşă dând din cap într-o manieră extrem de satisfăcută.

- Dacă eşti gata, o să-ţi arăt unde o să dormi. Nu e nimic extravagant, dar nu ne aşteptam să primim vreo vizită.

Scările urcau direct din bucătărie printr-o uşă pe care nu o

remarcase până acum. Nu erau luminate, iar Corrie se împiedică în spatele lui în întuneric, tremurând un pic, gândindu-se că întreaga atmosferă a casei era departe de a fi odihnitoare.

Cotiră scurt în capul scărilor, aproape întorcându-se pe loc şi Damon Courtney deschise o uşă. Ea îl urmă înăuntru, aşteptând ca el să apese pe întrerupător, el spuse:

- Mă tem că aici nu avem lumină.

Până acum, doar camerele principale sunt cablate. Traversă camera şi se opri în dreptul ferestrei. Luna încă străluceşte. Ar trebui să poţi vedea cât să te dezbraci.

Înainte să poată protesta, el dispăruse. Uşa se închise cu un clic definitiv, iar paşii săi răsunară pe treptele goale. Carrie era speriată nu de bărbat, ci de cameră. De unde să ştie dacă patul era curat? Îi era greu să vadă ceva, dar dacă praful de pe ferestre putea fi trecut cu vederea, totuşi, asta nu spunea mare lucru despre restul camerei.

Se luptă cu cremona şi reuşi să o deschidă, permiţând astfel luminii lunii să pătrundă acum cu claritate. Patul era făcut şi părea curat. Poate era nedreaptă cu el? Dar chiar şi aşa, nu se dezbrăcă, strecurându-se în aşternut complet îmbrăcată.

Dat fiind că dormise puţin în cele două nopţi trecute, se aştepta să adoarmă imediat, în schimb, se trezi gândindu-se la Damon Courtney. După ostilitatea iniţială, o surprinsese oferindu-se s-o ajute, dar acum vedea prea bine de ce. Poate că s-a gândit s-o umilească aducând-o aici. Dacă ar fi ştiut, ar fi refuzat să vină, dar în ciuda aroganţei lui, era ceva la el care o fascina. Nu semăna cu niciun alt bărbat pe care îl întâlnise, şi au fost destui, dar până să-l întâlnească pe John nu fusese nimic serios.

Pentru prima dată după mai multe ore, gândurile ei se opriră asupra lui John şi găsi amuzant că dispăruse cu totul din gândurile ei.

"Îmi pare rău, John, şopti ea, dacă te-aş fi lăsat să vii cu mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat." Va fi surprins să o vadă din nou acasă mâine, surprins şi mulţumit. Ea n-ar fi vrut să plece, dar nu-şi putea permite să refuze oferta lui Damon Courtney. În timp ce o fura somnul, ultima imagine fu cea a chipului enervant al lui Damon Courtney şi nu se putu abţine să nu se întrebe încă o dată cum ar fi dacă ar săruta-o, să simtă buzele acelea generos modelate lipite de ale ei, iar braţele-i puternice cuprinzând-o cu pasiune.

Imediat ce-i veniră, izgoni gândurile, simţind un enorm sentiment de vinovăţie. Ce o fi în capul ei? Cum putea să-l dezamăgească pe John într-un asemenea mod? Si cu toate astea, chipul lui Damon Courtney continuă s-o urmărească în timp ce adormi.

Capitolul 3

Când se trezi, pentru un moment, Corrie nu-şi putu aduce aminte unde era. Se uită la pereţii pe care tapetul fusese cândva un roz drăguţ cu un model de flori sălbatice, dar care, acum, era pătat cu zone umede-maronii, iar tavanul umflat era de un gri murdar în loc de alb.

În ciuda aerului ponosit, camera în sine era curată. Un covor uzat acoperea o duşumea de lemn, pe o masă cu tăblie de marmură erau un ulcior cu apă şi un lighean, iar pe spătarul unui scaun, un prosop era împachetat grijuliu. însă patul era nou, şi aşternuturile de asemenea, părând cumva nelalocul lor în camera degradată.

Se spălă pe mâini şi pe faţă, îşi pieptănă părul cu degetele cât de bine putu, şi îşi netezi rochia de bumbac care, inevitabil, se şifonase. Îşi dori acum s-o fi dat jos. Dacă ar fi ştiut cât de încântător de curat era patul, nu ar fi ezitat..

Ceasul ei se oprise, aşa că nu avea nici cea mai vagă idee ce oră era, dar, în timp ce cobora scările, auzi mişcare în bucătăria de dedesubt. Cineva era treaz. Era oare Damon Courtney, soţia lui, sau probabil amândoi? Dar când deschise uşa nu era niciunul dintre aceştia. Bărbatul care se întoarse să o privească uimit avea în jur de şaizeci de ani, deşi putea fi chiar mai bătrân. Avea aceleaşi trăsături de şoim ca ale lui Damon Courtney, dar ochii lui erau de un albastru pătrunzător, iar părul său devenise argintiu. Era la fel de înalt şi drept ca şi Damon, iar Corrie ghici fără nicio greutate că era tatăl lui.

Nu era însă pregătită pentru efectul pe care apariţia ei l-a avut asupra lui. Sângele i se scurse din obraji şi se rezemă de masă pentru sprijin.

- Cine eşti? întrebă el răguşit. Ce cauţi aici?

- Îmi pare rău dacă v-am luat prin surprindere, spuse ea. Numele meu este Corrie Maitland. Fiul dumneavoastră... nu v-a povestit? Maşina mea a fost furată noaptea trecută, iar el a fost drăguţ să-mi ofere găzduire.

- A... da, spuse vag bătrânul, a spus ceva despre un invitat aici sus. Dar eu, nu ştiu de ce, îmi imaginam că e un bărbat.

Cel puţin a formulat-o politicos, se gândi Corrie, dacă într-adevăr asta era ceea ce spusese. Invitat! Mai degrabă o ofertă împotriva voinţei ei.

- Scuzaţi-mă dacă mă holbez dar... îmi, îmi amintiţi de cineva!

Corrie dădu din cap.

- Zelah? Da, încep să-mi dau seama că semăn un pic cu ea. Îmi pare rău, nu ştiu cât de bine aţi cunoscut-o, dar am înţeles de la fiul dumneavoastră că n-a lăsat o impresie prea bună?

- Nu în ceea ce îl priveşte pe el, răspunse trist bătrânul. Culoarea îi revenise în obraji şi era din nou în perfect control. Îmi cer scuze dacă am părut necivilizat. Presupun că aţi dori micul dejun. Eu tocmai urma să-mi prepar o omletă cu şuncă. Cum vă sună?

- Super, încuviinţă Corrie pe dată. Ieri mâncase doar răcituri şi brusc, îşi dădu seama cât îi era de foame. Vă pot ajuta?

- Ia loc şi vorbeşte cu mine, răspunse el. Nu avem prea des companie feminină în casa asta. Tu eşti ca o adiere de primăvară.

Corrie nu se putu abţine să nu întrebe.

- Damon e căsătorit?

Tatăl lui pufni.

- E un misogin, în caz că n-ai observat. Să-ţi spun drept,

sunt surprins că te-a adus aici.

- Tot aşa şi eu, confirmă Corrie, dar cred că a făcut-o dintr-un simţ al obligaţiei morale.

- Ăsta e băiatul meu, fu el de acord şi trânti două felii de şuncă într-o tigaie uriaşă cu care se îndreptă spre aragaz. Nu-i plac femeile dar, n-ar ezita să ajute pe cineva la nevoie. Zici că ţi-au furat maşina, nu? Curat ghinion. Cum s-a întâmplat?

Corrie îşi muşcă buza.

- De fapt a fost vina mea, pentru că mi-am uitat cheile înăuntru. De obicei nu sunt atât de proastă, dar - ei bine, eram un pic cam obosită şi cred că din cauza asta n-am fost prea atentă. Si banii mei erau tot în maşină, nu ştiu dacă v-a spus Damon.

Tatăl lui scutură din cap.

- Chiar ai necazuri, dar sunt sigur că în cele din urmă totul se va termina cu bine. Îi privi rochia şifonată. Mai sunt nişte haine sus. Dacă te-ar interesa. Au fost ale soţiei mele, dar ar trebui să-ţi vină pentru că aveţi cam aceeaşi talie.

- Vă mulţumesc, domnule Courtney. Corrie se îndoia că ar fi pe gustul ei, dar cel puţin ar fi curate. Era perfect conştientă de felul în care arăta. Si mai aveţi cumva un pieptene sau o perie pe care s-o pot împrumuta? Cred că arăt îngrozitor!

- N-ai putea arăta niciodată aşa, dragul meu copil, şi spune-mi Charles, nu ne formalizăm, aici. Ai vrea să te schimbi acum, cât pregătesc micul dejun? Damon e plecat, aşa că n-o să fie nimeni să te necăjească. Corrie încuviinţă, nerăbdătoare.

- Dacă ai vrea doar să-mi arăţi pe unde să o iau. Aseară când am ajuns, era întuneric.

- Si întreaga hardughie părea în ruină? Stiu, dar o punem pe picioare încetul cu încetul. Mi-e teamă că va trebui să ne

ierţi dacă nu este cu ceea ce eşti obişnuită.

- O, nu e vorba de asta. Corrie n-ar fi vrut să creadă că îi critica. Doar că Damon nu s-a obosit să-mi explice. M-a dus sus în camera aia şi eu am crezut...

- Ah, înţeleg, interveni el. Mă miram eu ce-i cu tine apărând pe uşa aceea. Mi-e teamă că fiul meu ţi-a jucat o festă. Aia e partea casei care n-a fost restaurată încă. Ţinem un pat făcut doar pentru urgenţe, dar nu era cazul ca Damon să te instaleze acolo. O să am o discuţie cu el când se întoarce.

- Nu faceţi asta, se grăbi Corrie să spună. Dacă ar crede că m-am plâns, ei bine, deja nu are o părere prea bună despre mine, iar eu nu ţin neapărat să înrăutăţesc situaţia, mai ales dacă mă duce înapoi în Anglia astăzi.

Dintr-un motiv pe care nici chiar ea nu-l înţelegea, nu voia ca părerea lui despre ea să se deprecieze şi mai mult.

Charles încuviinţă, ca şi cum ar fi înţeles, deşi Corrie era sigură de contrariul. Mută tigaia pentru ca şunca să nu se ardă şi se întoarse spre ea.

- Hai cu mine. O să vezi cum va arăta în cele din urmă întreaga casă. E mare păcat că a fost lăsată să decadă, iar eu abia aştept s-o văd în întregime restaurată.

Ieşiră pe uşa pe care plecase Damon cu cafeaua seara trecută. Dădea spre un coridor a cărui podea era îmbrăcată într-o magnifică marmură italiană. La capătul lui, un rând de scări îmbrăcate într-un roşu-închis duceau spre un coridor lung.

- Am ajuns, spuse Charles. Asta a fost garderoba soţiei mele. Alege ce-ţi place. Poţi să faci şi o baie, dacă vrei. O să găseşti tot ce-ţi trebuie.

Rămasă singură, Corrie ezită, simţindu-se cumva

refractară la gândul de a purta hainele unei femei moarte, dar când deschise dulapul şi văzu înşiruirea de rochii superbe, toate temerile ei dispărură. Erau surprinzător de moderne. Aproape genul de haine pe care le-ar fi purtat şi ea. Era nedumerită, şi singura explicaţie care îi veni în minte, era că soţia lui trebuie să fi fost mult mai tânără decât el.

Camera de baie era un vis în roz şi auriu, iar Corrie ar fi murit pentru o baie lungă cu arome, dar s-a mulţumit cu un duş, spălându-se apoi şi pe cap când văzu un foehn.

În jumătate de oră era gata să se întoarcă jos. Rochia pe care o alese era din jerse albastru, care o drapa uşor, punându-i în valoare graţia. Se amuzase la ideea de a-şi prinde părul într-un coc, dar întotdeauna îi plăcuse când era proaspăt spălat, să-l lase să-i cadă liber pe umeri.

Ochii lui Charles se îngustară privind-o când reveni în bucătărie, dar altfel, nu dădu niciun semn că ar recunoaşte rochia.

- Îţi mulţumesc, spuse Corrie timid. Mă simt mult mai bine.

Masa era pusă şi micul dejun gata. Se aşezară şi Charles turnă
cafeaua

- Povesteşte-mi despre tine, spuse el. Ce cauţi în Irlanda de una singură?

- Sunt în vacanţă, spuse ea. Era pe jumătate adevărat, iar ea nu prea voia să-i spună întregul adevăr. Zelah Cunningham nu părea să fie un nume prea apreciat în casa asta, iar ea ar fi putut afla tot ce voia să ştie, în drum spre casă, de la Damon. Speram să fac un tur întreg al Irlandei, dar acum, cred că n-o să mai pot. E foarte drăguţ din partea fiului dumneavoastră să se ofere să mă ducă înapoi. Altfel, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără

niciun ban, şi nicio cunoştinţă.

- Mmm. Charles privea gânditor. De ce ai vrut să pleci în vacanţă singură? Nu ai familie, sau prieteni care să fi venit cu tine? îmi pare ciudat ca o fată aşa drăguţă ca tine, să prefere să stea de una singură.

- A fost alegerea mea, spuse Corrie. John, logodnicul meu, ar fi vrut să vină, dar nu l-am lăsat eu, iar părinţii mei - ei bine, ştiau că vreau să fiu singură.

- O ultimă escapadă înaintea căsătoriei, nu-i aşa? râse el.

- Ceva de genul ăsta, consimţi ea.

- Si cam ce fel de muncă ai? Eşti model? Ai exact....Căută cuvântul potrivit, încercând să se exprime cu mâinile.

Corrie râse.

- Lucrez într-un birou - dactilografiez, îndosariez, pe scurt fac tot ceea ce trebuie făcut. Ştii despre ce vorbesc.

- într-adevăr. Părea entuziasmat. Si îţi place ce faci? Vreau să spun,
o să-ţi pară rău să pleci, când o să te măriţi?

Corrie îşi tăie o felie subţire de şuncă şi o mestecă gânditoare, înainte de a-i da un răspuns. Căsătorită cu John! Era ciudat, dar acum toate astea îi păreau atât de îndepărtate, deşi trecuseră doar trei zile de când venise în Irlanda. îi părea o viaţă de om. Probabil ar fi trebuit să fie nerăbdătoare să se întoarcă, dar când se uită la bărbatul din faţa ei, văzu în locul lui o versiune mai tânără, cu un păr negru, bogat şi buze neîndurătoare. Iar ea a ştiut că vroia să rămână ceva mai multă vreme. După modul în care se purtase cu ea, era ridicol, dar era ceva în legătură cu el, o fascinaţie fatală care o atrăgea ca pe o molie spre lumină, şi voia să afle mai multe despre acest bărbat care o adusese în casa sa în miezul nopţii.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, o înghionti blând Charles.

îţi jur că te uiţi fix la mine de cinci minute bune.

- îmi pare rău, râse ea. M-ai pus pe gânduri. Nu, nu cred că o să mă deranjeze să renunţ la slujbă. îmi place să lucrez, bineînţeles, doar că nu cred că sunt o femeie de carieră.

Din nou, el căzu pe gânduri.

- Văd că nu porţi inel. Nu e nimic sigur, între tine şi tânărul tău logodnic?

- Am căzut de acord că ar fi o risipă de bani, admise ea. Mai degrabă o să-i strângem pentru casă. De fapt, fusese sugestia lui John, dar pe ea nu păruse s-o deranjeze. Se întrebă de ce-i punea Charles toate întrebările astea, nu că ar fi deranjat-o, chiar îi plăcea să discute cu el. Era un domn fermecător, şi în mod sigur avea o fire mult mai plăcută decât cea a fiului său. Dar următoarea întrebare o luă pe nepregătite.

- Ce-ai zice să lucrezi pentru mine? Zâmbi la vederea consternării de pe chipul ei, continuând. Dă-mi voie să-ţi explic. încerc să scriu istoria acestui conac. Este al familiei noastre de sute de ani, dar Damon şi cu mine n-am ştiut nimic despre el până acum câţiva ani, când am aflat că am moştenit Hawksmoor. Pe vremea aceea locuiam în Anglia şi nici măcar nu ştiam că avem străbuni irlandezi. Dacă eşti de acord să mă ajuţi, o să afli întreaga poveste. E absolut fascinantă.

- Si ce ar trebui să fac? întrebă Corrie, încă uluită.

- Toată hârţogăraia, spuse el. Când vine vorba de asta, sunt neajutorat. Cercetările mele sunt o harababură, dar dacă le-ai putea organiza cumva şi să dactilografiezi datele de până acum, ar fi un ajutor nemaipomenit. Sunt sigur că vei fi imediat fascinată de ele, în aceeaşi măsură ca mine.

Era atât de entuziast, încât Corrie se emoţionă fără voia ei.

- O să te ajut, spuse ea într-o decizie de moment. îmi place ideea. îţi mulţumesc foarte mult, Charles.

Dumnezeu ştie ce vor spune cei de acasă când o să afle, iar ea nu voia să recunoască, nici faţă de ea însăşi, că atracţia era probabil fiul, nu tatăl. Dar când el se aplecă peste masă pentru a o săruta pe frunte, nu se putu abţine să-şi ridice capul pentru a-i întoarce sărutul. Chiar era un scump.

Dacă ar fi putut alege un moment pentru întoarcerea lui Damon, cu siguranţă n-ar fi fost acela. Uşa se deschise exact în momentul în care îl săruta pe tatăl lui, iar Damon, care zâmbea la intrarea în bucătărie, se opri, şi chipul i se schimonosi brusc. Pentru o clipă, părea că nu-i vine să-şi creadă ochilor, sprâncenele-i groase se împreunară într-o încruntare dură, iar freamătul maxilarului său îi spuse lui Corrie cât de nervos era.

Cu o mişcare violentă, trânti uşa şi bubuitul reverberă în cameră.

Cu o uşoară surpriză, tatăl său ridică privirea spre el, dar cel care vorbi primul, fu Damon.

- Bună dimineaţa, tată. Văd că tu şi domnişoara Maitland vă cunoaşteţi deja bine. Nu m-aş fi gândit că îşi va folosi farmecele cu tine.

Charles era nedumerit.

- Ce vrei să spui? Tânăra domnişoară şi cu mine, ne înţelegem de minune.

- Asta văd şi eu, spuse Damon ironic. Dar n-ai spune că eraţi un pic cam prea prietenoşi după o cunoştinţă atât de scurtă? Poate că ar trebui să te previn înainte de a fi prea târziu, ce tip de persoană este domnişoara Maitland. Ocoli către cealaltă parte a mesei şi se aşeză, privirea-i rece nedezlipindu-se de Corrie.

Ea îi răspunse cu o privire trufaşă.

- Cred, domnule Courtney, că ar trebui să aveţi grijă ce spuneţi. Vă pot da în judecată pentru defăimare.

- Dar nu o veţi face, răspunse el cu un zâmbet care nu spunea nimic. Deoarece ar fi cuvântul dumneavoastră împotriva cuvântului meu, şi amândoi ştim cine ar avea câştig de cauză.

- Damon! îl admonestă tatăl lui. Nu ştiu despre ce este vorba, dar ştiu cu siguranţă că nu voi permite ca unui oaspete al acestei case să
i se vorbească într-o asemenea manieră. Credeam că ai întâlnit-o abia ieri; ce a putut să facă pentru a te îndârji în asemenea măsură?

- Nimic, strecură repede Corrie. S-a decis asupra caracterului meu în doi timpi. Fiul dumneavoastră este o persoană extrem de neîncrezătoare.

- Nu fără dovezi întemeiate, răspunse Damon. Poate că nu vei mai fi atât de încrezător, tată, dacă îţi voi spune că seara trecută n-a fost prima oară când am întâlnit-o pe Corrie, şi în ambele ocazii a fost şi un băiat implicat. Prima dată încerca să-i respingă avansurile şi aproape s-a ciocnit de maşina mea. A doua oară, fugea de o orgie pe plajă, la care luase parte. Făcu o pauză, aşteptând ca vorbele sale să-şi facă efectul. Acum vezi ce fel de om e? Am fost dezgustat când am văzut-o sărutându-te. Cum de-a putut? Si cum de-ai putut tu, tată?

Corrie era gata să vorbească, dar Charles o opri cu o ridicare a mâinii.

- Damon, de ce n-aştepţi niciodată explicaţiile? De ce te repezi de fiecare dată să tragi concluzii? Sunt sigur că domişoara Maitland are nişte motive perfect logice pentru acţiunile ei.

Un muşchi se zbătu pe maxilarul lui Damon, în timp ce se lupta să-şi stăpânească furia.

- Las în grija ta să o cocoloşeşti, tată! Cred că amândoi ştim de ce, deşi se pare că domişoara Maitland esta ignorantă în această problemă. De ce nu-i spui?

- Nu cred că e necesar, cel puţin în acest moment. Poate mai târziu.

Nedumerită în legătură cu ce ar fi putut discuta ei, Corrie se uita de la unul la celălalt, dar nu se ivi nicio şansă să vorbească.

- N-o să mai ai timp mai târziu, o duc pe Corrie înapoi în Anglia astăzi. Acolo am fost în dimineaţa asta, m-am asigurat că avionul e pregătit.

Lui Corrie i se păru că zărise o scânteie în ochii bătrânului, dar nu era sigură pentru că, atunci când vorbi, vocea lui era perfect calmă.

- Acum nu mai e nevoie de asta, fiule. Corrie rămâne.

- Pentru cât timp? explodă Damon. Doamne, ce rapidă e! Nici nu visam că ceva de genul ăsta se poate întâmpla până să mă întorc. Privi spre Corrie, cu buzele strânse într-o linie sumbră şi ochii încărcaţi de o furie rece.

Ea se-nfioră sub acest atac violent şi se uită rugător spre Charles.

- Nu-ţi face griji, spuse el întinzându-se peste masă şi mângâind-o pe mână - gest care stârni furia lui Damon, pentru că acum ochii lui străluceau când se împinse în masă pentru a se ridica, şi o clătină atât de violent, că laptele din cană sări pe faţa de masă.

îşi trecu mâna prin păr.

- Pentru numele lui Dumnezeu tată, nu şi tu?

Charles se ridică pentru a înfrunta bărbatul mai tânăr.

Erau de înălţimi egale, şi privindu-i împreună, era uşor să-ţi imaginezi cum va arăta Damon peste douăzeci şi cinci de ani. încă destul de chipeş să atragă fetele, dar nu ăsta era motivul pentru care rămăsese Corrie, iar Charles ştia asta, deşi fiul său părea să înţeleagă greşit.

- Fiule, ai priceput totul pe dos. Corrie o să m-ajute la carte. Ştii foarte bine că am spus întotdeauna că am nevoie de o secretară - ei bine, acum am una.

Damon se întoarse încet şi o privi pe Corrie, iar dispreţul de pe chipul său o făcea să vrea să se ascundă sub masă. în schimb, ridică bărbia, sfidătoare.

- N-i aşa că e minunat? spuse ea cu o voce cristalină. Acum n-o să mai trebuiască să-ţi faci griji în privinţa mea şi poate o să pot economisi suficient din salariu cât să mă întorc acasă, odată terminată cartea tatălui tău.

Damon clătină din cap, de parcă nu şi-ar fi crezut urechilor.

- Eşti nebun, tată, complet nebun! Crezi că nu ştiu la ce-ţi stă mintea?

- Sune-mi bătrân nebun, dacă vrei, răspunse Charles netulburat, dar cred că ştiu ce fac. Cel puţin, acordă-mi prezumpţia de nevinovăţie. Doar timpul o să ne lămurească.

Clătinând încă din cap, Damon ieşi din bucătărie, iar Corrie lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Era încă perplexă. Conversaţia lor nu însemnase mare lucru pentru ea, dar era fericită că Damon plecase. Tensiunea fusese atât de mare, de parcă o bombă cu ceas fusese cât pe ce să se declanşeze. O singură mişcare greşită şi totul ar fi sărit în aer.

- îmi pare rău pentru toate astea, spuse Charles. Si el avea un aer de uşurare atunci când îşi reluă locul. Te rog să nu-i permiţi lui Damon să te îngrijoreze. Eu iau oamenii aşa

cum sunt, şi până în momentul ăsta, în ceea ce mă priveşte, eşti o tânără extrem de plăcută

- şi o să-mi facă plăcere să lucrăm împreună.

- îţi mulţumesc, dar crezi că e înţelept? Se încruntă şi-şi muşcă buza, neliniştită. Damon îmi poate face şederea extrem de neplăcută şi oricât mi-aş dori să vă ajut, la fel de bine aş pleca acum, înainte de mai cauza şi alte probleme în casa ta.

- Prostii, am eu grijă de Damon. De îndată ce terminăm micul dejun, suni acasă - ei sunt cei despre care ar trebui să-ţi faci griji. Crezi că vor avea ceva împotrivă?

Nu vor fi încântaţi, de asta era sigură, dar n-aveau ce să facă.

- Sunt oameni de înţeles, spuse ea. Cred că vor înţelege.

John va fi cel care va avea obiecţii şi ea nu putea să nu-i dea dreptate. Nu se daranjase nici măcar să-i trimită o vedere, sperând ca Anne şi David îi vor spune şi lui că ajunsese cu bine.

După ce terminară de mâncat, Corrie se oferi să spele vasele, dar Charles insistă să-şi sune părinţii, în timp ce el însuşi punea la punct bucătăria.

- Sunt obişnuit, a spus el. Damon îşi petrece majoritatea timpului făcând ordine pe proprietate, şi organizând echipele de constructori, aşa că eu mă ocup de casă, tot atât de mult pe cât încerc să-mi scriu cartea. O să-mi fie de mare ajutor să te am şi pe tine aici. Nici nu ştii cât de mult mă bucur.

Anne răspunse la telefon şi ţipă la surpriza vocii lui Corrie.

- Unde eşti, iubito? Ne-am făcut griji în legătură cu tine. Ai găsit... vocea i se pierdu, pe cine căutai?

- Nu, spuse Corrie şi i se păru că aude un suspin de uşurare la celălalt capăt al firului. Dar, mamă, a apărut altceva. Am... am o slujbă aici.

După o tăcere lungă, Anne spuse: "Ce fel de slujbă?", iar vocea ei suna de parcă i-ar fi fost extrem de greu să o controleze.

- Un fel de secretară, cred. Corrie nu prea ştia unde se încadrează.

- Dar unde o să stai? întrebă Anne. Eşti sigură că ştii ce faci?

- E... e o slujbă internă. L-am întâlnit pe omul ăsta, care scrie o istorie a casei sale şi vrea să-l ajut.

- Un om? Anne părea suspicioasă.

- Oh, nu-i nimic de genul ăsta, râse Corrie. Are vreo' şaizeci de ani şi e un scump. Vrei să-l anunţi tu pe domnul Higgins că nu mă mai întorc, şi mamă, spune-i lui John că o să-i scriu.

- Să ştii că n-o să-i placă asta! O notă de enervare se strecură în vocea lui Anne. S-a plâns că nu mai are veşti de la tine. Nu eşti cinstită cu el, Corrie, şi nu-mi dau seama ce te-a apucat. De ce nu vii acasă, ca să discutăm toate astea în mod raţional?

- Nu-i nimic de discutat, insistă Corrie. Stiu perfect ce fac. Tu doar spune-i asta, vrei? Tonul ei crescuse uşor, şi era pe cale să închidă, când Charles apăru lângă cotul ei.

- Lasă-mă să vorbesc şi eu cu ea, şopti el şi-i luă receptorul înainte ca ea să se poată eschiva, făcându-i semn să se întoarcă în bucătărie şi să-l lase pe el să se descurce cu mama ei.

Murmurul vocii lui ajunse până la ea, dar nu putu distinge ce spunea. Totuşi, când reveni în bucătărie, un minut sau două mai târziu, zâmbea satisfăcut.

- Cred că am convins-o că eşti pe mâini bune.

- Mulţumesc, spuse ea uşurată. A spus ceva despre John?

- Oh, da, mi-a povestit chiar mai multe despre tânărul tău, aşa că i-am spus că dacă vrea să se lămurească despre starea ta să vină încoa. Va fi binevenit.

- Oh! Corrie ştia că ar fi dat dovadă de nerecunoştinţă dacă ar fi spus că ea nu voia să vină. Aşa că nu o făcu. Problema era că ştia sigur de ce. De parcă John aparţinea unei alte lumi, şi nu-şi avea locul în acest nou capitol care tocmai începuse. îl iubea, bineînţeles că da, şi urma să se mărite cu el, dar cât despre venirea lui aici - ei bine, ar fi preferat să n-o facă. Totuşi, acum nu mai era nimic de făcut în privinţa asta, aşa că zâmbi. E foarte drăguţ din partea ta, mulţumesc.

- Deci, totul e aranjat. Charles îşi frecă mâinile fericit. Să ştii că, şi n-ar trebui să spun asta, dar sunt fericit că ţi-au furat maşina. Altfel, Damon nu te-ar fi adus niciodată aici, iar eu n-aş fi avut norocul să găsesc pe cineva să mă ajute la carte.

Era imposibil să nu fii afectat de entuziasmul lui.

- îmi pare bine că a folosit la ceva, îi răspunse ea fericită, dar sper că va fi găsită. O să-mi trebuiască să mă întorc acasă.

El aprobă.

- Sunt sigur că va fi. Acum, care-i următorul pas? Ai vrea să vezi casa? Pot să-ţi arăt biroul meu şi camera ta, ţi-ar plăcea cred, cea cu privelişte.

Era sprinten pentru vârsta lui, şi în timp ce îl urmă afară din bucătărie, nu se putu abţine să nu-l compare cu fiul lui. Caracterele lor erau la fel de diferite precum creta şi brânza. Pe când al lui Damon era puternic, dominant, stăpânit de o agresivitate nemiloasă, al tatălui său era blând şi răbdător, iar ea îşi dădu seama că el nu-şi va pierde niciodată cumpătul şi nu o va judeca pe nedrept.

Dar fiul era cel care îi stăpânea toate gândurile. în ciuda

atitudinii lui arogante, era conştientă de atracţia din ce în ce mai mare, care nu se datora în întregime frumuseţii lui. Nu, era mai mult de atât, emana un magnetism fizic pe care nu-l putea ignora. Totuşi n-avea a se-ngrijora că îi va face vreodată avansuri. Fusese cât se poate de clar în ceea ce o privea.

Capitolul 4

- Ăsta e biroul meu, vocea lui Charles întrerupse gândurile lui Corrie, când se opriră în faţa unei uşi de sub scările mari. Va trebui să scuzi dezordinea, dar să ştii că mă bazez pe tine în ceea ce priveşte organizarea.

în mod clar, era haos. Sub fereastră era un birou uriaş cu o maşină de scris îngropată practic sub un morman de hârtii şi dosare. în bibliotecile de pe cei doi pereţi, era un amalgam de cărţi înghesuite la întâmplare; alte cărţi erau adunate în teancuri pe podea. Un colţ era ocupat de un fotoliu lângă care era o măsuţă cu o tavă pe care era un sandviş uscat şi o ceaşcă de ceai care făcuse o pojghiţă verde la suprafaţă.

- N-am mai apucat să ajung la ele, spuse Charles în chip de scuză. Uneori mă prind atât de tare cu treaba, că uit să mănânc.

Corrie se hotărî să pună capăt acestui obicei. Va avea mese decente la ore regulate, chiar dacă va trebui să i le gătească chiar ea, ceea ce părea să fie cazul. Asta nu o deranja, ba chiar era o provocare să ţină casa pentru cei doi Courtney. Unul dintre ei cel puţin, va aprecia cum se cuvine - despre celălalt nu era chiar atât de sigură.

La parter, o singură cameră putea fi locuită, o cameră de zi mare, cu un aspect confortabil şi un şemineu cu o sculptură superbă care domina întreaga cameră. Buştenii era îngrămădiţi, gata pentru a fi aprinşi, iar Corrie îşi putea deja imagina căldura pe care o s-o facă. Din nou, exista un covor roşu cu arabescuri aurii care se regăseau şi în draperiile lungi de catifea. O canapea tapisată cu un brocart auriu-şters şi două fotolii în acelaşi set, ocupau centrul camerei, în timp ce lângă pereţi erau un dulap pentru băuturi şi o masă, de mahon minunat sculptat.

Era o cameră elegantă, şi totuşi nu în aşa măsură încât să-ţi fie frică să o foloseşti.

- E frumoasă, îi spuse ea lui Charles, care îi urmărise inspecţia zâmbind cu interes.

- Sper să restaurez şi celelalte camere la acest standard, spuse el. Am deja tot mobilierul, împachetat desigur, dar cere timp, şi eu sunt de părere că exteriorul este prima urgenţă, atât cât vremea ne-o permite, desigur. Acum, hai să mergem sus. Aceasta este camera mea. Deschisese o uşă, lângă cabinetul pe care ea îl folosise mai devreme, şi Corrie aruncă o privire fugară într-o cameră cu patul nefăcut şi haine aruncate claie peste grămadă. Nu sunt un om prea ordonat, se scuză el. Când nu reuşesc să mai găsesc nimic, fac curăţenie generală.

- Cred că ţi-e dor de soţia ta, spuse Corrie cu compătimire.

Chipul lui se îmblânzi.

- Mai mult decât îţi poţi da seama.

- Dacă vrei, spuse ea cu o mică ezitare, pot să ţi-o pun eu la punct, asta dacă nu te deranjează să-ţi umblu prin lucruri?

- Oh, nu! spuse Charles imediat. Asta nu cade în responsabilitatea ta. Nu trebuie să te simţi obligată să faci nimic altceva decât să mă ajuţi pe mine cu cartea.

- Dar mi-ar face plăcere, insistă ea cu tact. Nu mă deranjează să mai deretic prin casă, sincer nu, şi îmi place să gătesc, dacă îţi pot fi de vreun ajutor în direcţia asta.

Charles privi în jos spre ea cu chipul luminat de curiozitate.

- Eşti ca un înger din ceruri, spuse el, şi voi accepta cu recunoştinţă - uneori - dar nu în mod regulat. Dacă o să văd că faci prea multe, o să mă supăr.

Corrie nu-şi putea imagina cu niciun chip ca omul acesta blând să fie supărat pe ea, caracterul lui fiind departe de felul repezit al fiului său. Se întrebă dacă Damon îl moştenise de la mama lui, şi pentru prima dată, fu curioasă să afle câte ceva despre femeia a cărei rochie o purta. Ar muri de plăcere să poată pune întrebări, dar se gândi că relaţia lor era prea la început, pentru a se aştepta ca Charles să-i facă astfel de confidenţe.

- Asta e camera care m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă. Charles deschise o uşă vizavi şi Corrie oftă de plăcere. Din nou, auriul era culoarea dominată, dar de data aceasta asortat cu albastru. Un covor de un albasrtu-intens cu model tradiţional bej şi auriu, un pat uriaş cu o cuvertură aurie de mătase pe care era savant brodată o pasăre de pradă, un garderob din mahon şi un dulap, sculpate cu chipuri groteşti.

Charles spuse:

-Astfel de lambriuri sunt caracteristica mobilei irlandeze. Sper că nu-ţi par deranjante? Corrie îşi plimbă degetele peste sculpturile chipurilor monstruoase, pipăind ochii bulbucaţi şi colţii chipurilor cu rânjete monstruoase.

- Cred că sunt amuzante, spuse ea pe nepregătite. în mod sigur, dădeau personalitate camerei, dacă nu altceva.

Ferestrele înalte, îmbrăcate cu brocart albastru, fură următorul loc spre care se îndreptă, şi priveliştea magnifică îi tăie respiraţia. Dormitorul pe care îl folosise noaptea trecută dădea doar spre brazi înalţi, care ascundeau complet ceea ce se întindea în spatele lor, dar aici priveliştea era neîntreruptă şi complet uluitoare.

Urcuşul lor de ieri îi adusese în capul unei văi şi din acestă poziţie avantajoasă Corrie o putea admira în întreaga lungime, de la munţii îndepărtaţi, învăluiţi în ceaţă, până la

povârnişurile apropiate acoperite de pădure, câmpurile în multiple nuanţe de verde, strălucirea apei unui lac pe jumătate ascuns. Limitele câmpului vizual erau încadrate de o pădure de brazi. Era un spectacol uimitor care-ţi inspira respect, iar ea ştia că nu s-ar sătura niciodată să privească din acest loc, descoperind de fiecare dată ceva diferit.

în prima sa zi în Irlanda simţise o legătură cu pământul, iar acum, acest sentiment deveni mai adânc, legând-o implacabil de acestă insulă şi de oamenii ei.

Ochii ei erau umezi când se întoarse spre Charles, şi nu mai era nevoie să spună nimic. El îi înţelese deplin sentimentele iar ea ghici că avusese acelaşi efect şi asupra lui când ajunsese pentru prima dată aici. Cât de norocos era, se gândi ea; ce moştenire splendidă.

- Spune-mi despre Hawksmoore, îl rugă ea. De unde-i vine numele?

- Ei bine, vom ieşi afară cât îţi voi povesti, răspunse el susţinând-o atent de cot, în timp ce coborau scările mari.

Ea văzu că intrarea pe care o folosiseră noaptea trecută era în spatele casei. Acum, Charles o conduse printr-o uşă masivă de stejar, de la intrarea principală. Se opriră câteva clipe pe trepte, admirând întinsul văii, înainte de a coborî dalele de piatră care duceau spre grădini.

- Valea aceasta, spuse el, e cunoscută ca Valea Şoimului. Din câte am aflat până acum, primul proprietar al casei era interesat de vânătoarea cu şoimi. Creştea şoimi şi-i folosea la vânătoare. Astfel şi-a căpătat valea numele, dar din păcate, fauna nu şi-a mai revenit niciodată.

- Ăsta-i motivul pentru care e brodat şoimul pe cuvertura mea? întrebă Corrie arcuindu-şi sprâncenele delicate.

- Exact. Mă-ndoiesc că a fost creat cu atâţia ani în urmă,

dar pe parcurs cineva l-a făcut şi ar fi fost păcat să nu-l folosim.

- Mie îmi place, spuse ea. E ca un blazon. Ai mai găsit şi alte referinţe la şoim?

El dădu din cap în semn că da.

- Pe stâlpii porţii sunt doi şoimi din piatră, şi într-una din camere, care nu a fost renovată încă, sunt şoimi sculptaţi în şemineu, şi într-un rastel care e la restaurator în momentul ăsta.

Privind înapoi spre casă, Corrie vedea acum clar mărimea ei impresionantă. Era un corp central flancat în ambele laturi de aripi de clădire alipite în unghi. Ferestrele de la parter erau în consolă. Totul părea la scară mare, deşi cam neglijat, iar ea înţelegea foarte bine de ce se mândrea Charles cu moştenirea. De-abia aştepta să afle mai multe despre familia lui.

Grădinile de lângă casă aveau un aranjament clasic, cu peluze bine tunse şi tufe de trandafiri, dar mai înspre câmp părea că se topesc în valea însăşi. Tufele creşteau parcă abandonate, iar florile se luptau să scoată capetele drăgălaşe dintr-o învălmăşeală de buruieni şi ierburi

- o frumuseţe sălbatică ce adăuga în loc să scadă din frumuseţea acestei proprietăţi izolate.

- încercăm să trăim din ceea ce producem, explică Charles. Avem vaci şi miei, câteva găini şi nişte porci, iar în partea aia, e o grădină de zarzavat. Damon are nişte ajutoare, care apar când au chef, dar în cea mai mare parte face totul de unul singur. Munceşte din greu, prea greu aş spune, dar oricum nu contează ce spun eu. Are o idee fixă că n-avem nevoie de ajutorul nimănui. Nu vrea să mă lase nici măcar să aduc o femeie care să aibă grijă de gospodărie.

Corrie îşi aduse aminte că Damon îi spusese că nu reuşiseră să păstreze pe nimeni în post. De ce o minţise?

- Urăşte femeile, nu-i aşa? întrebă ea. Poate ăsta e motivul.

- S-ar putea, fu de acord Charles. Nici acum nu înţeleg cum de te-a adus aici.

- Sunt bucuroasă că a făcut-o, admise ea cu candoare.

Nu m-aş fi dat în vânt după o noapte petrecută la adăpostul unui gard.

Charles râse.

- Ai fi primit tu ajutor de undeva. Niciun om în toate minţile n-ar lăsa o fată frumoasă ca tine să doarmă în câmp.

La întoarcerea în casă, Corrie se oferi voluntar să prepare legumele pentru prânz, fiindcă Charles îi spusese deja că nu se aştepta ca ea să înceapă munca azi, fiind duminică.

La început el se împotrivi, dar se dădu repede bătut, când, ea îşi folosi zâmbetul fermecător pentru a face treaba aşa cum dorea ea. De obicei funcţiona, şi-l folosise de multe ori cu John, când el voia un lucru şi ea altceva. Cum ar fi mersul pe stadion, la meciurile de fotbal. Era absolut fanatic în ceea ce priveşte fotbalul, dar ea nu-l putea suporta şi de fiecare dată refuzase să meargă, reuşind să-l convingă şi pe el să meargă în schimb la un film, sau la o plimbare în parc. Se întrebă dacă ar funcţina cu Damon. Cumva, se îndoia. Antagonismul dintre ei era atât de mare, încât ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât un zâmbet, pentru a-l surmonta.

- E ca de piatră, spuse ea, vorbind de una singură -căci Charles o părăsise în urmă cu câteva minute, îngăimând ceva despre făcutul patului - dur şi aparent de necucerit. Mă întreb dacă cineva a reuşit vreodată să ajungă la inima lui.

Deschisese robinetul la maximum, apa curgând în

castronul gata pentru curăţat cartofii, şi nu auzi uşa deschizându-se şi apoi închizându-se la loc, aşa că nu era conştientă că Damon era în spatele ei.

- Vorbeai despre mine, întrebă el?

Ea se-nvârti pe călcâie, inima bătându-i într-un ritm alarmant, când se găsi în faţa ochilor aceia verzi, scrutători. Aproape că uitase cât de reci pot fi, dar, în ciuda atitudinii sale dezaprobatoare, nu se schimbă cu nimic vârtejul de emoţii pe care apropierea lui i le stârnea.

Nu putea înţelege şi, pe deasupra, ştia că arată ca o toantă, cu gura larg deschisă şi privirea concentrată, dar numai pentru cele câteva clipe necesare să-şi recâştige controlul.

- Chiar aşa, spuse ea rece.

- Si te-ar surprinde să afli că răspunsul este nu? continuă el. Pentru ştiinţa ta, căci îmi pari interesată, n-am găsit niciodată o femeie care, cum se spune, să-mi fi penetrat armura, şi n-ar avea niciun rost să încerci cu micul tău zâmbet nevinovat, care funcţionează atât de bine asupra tatălui meu.

- Te flatezi singur, dacă ai impresia că aş fi interesată, i-o întoarse ea ţâfnoasă şi în acelaşi timp pe deplin conştientă că însăşi gândurile ei atât de liber exprimate, dezvăluiau faptul că el era în mintea ei.

- Atunci trebuie să fie tatăl meu, spuse el, şi e la fel de rău dacă a fost cucerit de mutrişoara ta simpatică. E adevărat zicala că nu e prost mai mare ca un prost bătrân, dar n-aş fi crezut că un bărbat la vârsta lui te-ar atrage. Ce-i cu tine, te-ai săturat de alergat după băieţi?

- Eşti detestabil! scuipă ea cuvintele, întorcându-se spre chiuvetă şi castronul cu apă. Lucrez pentru tatăl tău, asta-i tot. Dacă îţi imaginezi altceva, înseamnă că eşti un pervers!

- Dacă ai şti ce ştiu eu, atunci, acuzaţia nu ţi s-ar mai părea chiar atât de improbabilă, spuse el, dar ceea ce aş vrea să ştiu în momentul ăsta, e ce-i cu tine în rochia aia? E mult prea bătrânicioasă pentru tine, nu ştiai?

- Dat fiind că a fost a mamei tale, nici nu e de mirare. Luă un cartof şi începu să-l curețe. Dar după ce m-ai aruncat în camera aia deplorabilă şi am dormit îmbrăcată, ce-ai fi vrut să fac? Să o dau jos s-o spăl şi între timp, să mă fâţâi pe aici în chiloţei? Oh, la naiba! Vârful cuţitului îi crestase buricul degetului mare, iar ea se-nvârti pe călcâie sugându-şi degetul rănit. Zi, asta-i fi vrut?

Dar el îi ignoră ultima întrebare, strecurându-i printre dinţi:

- Rochia aia n-a fost a mamei mele.

Ea privi stofa albastră, observând cu groază pata de sânge.

- Poate că n-ai văzut-o niciodată pe ea, dar pot să te asigur, Charles mi-a dat voie să iau ce-mi trebuie din garderoba ei.

Ochii lui Damon se-ngustară atunci când ea folosi numele mic al tatălui său.

- Atunci, înseamnă că, în mod convenabil, a uitat să-ţi spună că este mama mea vitregă. Dumnezeu m-a ferit să-mi fie mamă bună, adăugă el cu amărăciune. O urăsc. Să-ţi spun ce este - sau e suficient să-ţi zic că se culcă cu oricine i-o cere? Tata a ştiut, dar era atât de vrăjit de chipul ei frumos, încât i-a iertat orice. Orice, m-auzi? Biet prostovan bătrân.

Corrie simţi cum sângele i se scurge din obraji. Bietul Charles - dar dacă fusese fericit, ce drept avea Damon să-l critice?

- Nu văd ce te priveşte pe tine ce fel de femeie e; dacă

tatăl tău o iubeşte, nimic altceva nu mai contează.

- Oh, era absolut în regulă, atunci când stătea pe-acasă. Linii de furie brăzdau chipul lui Damon, şi ochii lui aruncau flăcări până ce Corrie fu de-a dreptul înspăimântată. Să-ţi spun şi numele acestei - prostituate? Mâinile lui zvâcniră înainte, prinzând-o de umeri, aşa că nu mai rămăsese cale de fugă. Zelah Cunningham, actualmente Zelah Courtney! Scuipă numele şi mâinile-i se strânseră mai tare pe umerii ei, şi Corrie se zbătu să scape.

- Nu te cred, ţipă ea, minţi! Spui asta numai ca să mă răneşti pe mine. Dar chiar în timpul în care nega, undeva în sufletul ei, ştia că este adevărat. Chiar din prima zi, când băiatul ăla slinos îi spusese că Zelah îl sărutase, ştiuse că ceva nu era în regulă. Dar nu asta - nu ceva atât de îngrozitor ca asta! îşi acoperi faţa cu mâinile, înghiţind cu greu, încercând cu disperare să ascundă lacrimile care i se îngrămădeau în colţurile ochilor. înţelegând că probabil o rănise îndeajuns, Damon îi dădu drumul, retrăgându-se un pas, cu mâinile încrucişate pe piept, privind-o critic.

- Văd că veştile te-au zdruncinat. Ti-am spulberat iluziile? Mare păcat, dar asta-i viaţa, plină de şuturi în fund.

- Iar tu n-ar trebui să le dai cu atâta entuziasm.

- De ce aş lucra cu tact? întrebă el. Ăsta-i adevărul. Păcat că în Irlanda nu se poate divorţa. Se agaţă ca via, întorcându-se de câte ori are ea chef, deşi de data asta, trebuie să recunosc că a trecut ceva vreme - nu mai puţin de şase luni. Poate că a întâlnit pe altcineva, vreun alt bogătan care îi cântă în strună.

Corrie era încă sub imperiul şocului şi vocea îi tremura, în ciuda încercărilor de a o ţine sub control.

- Probabil că el a ştiut cu cine se însoară.

- Infatuare, măgulire, spune-i cum vrei tu, dar cu siguranţă n-o iubea, iar eu mă indoiesc că ea l-ar fi iubit. Femeia aia e incapabilă să iubească pe cineva cu excepţia ei însăşi - şi banii, bineînţeles. Făcu o pauză înainte de a continua. Tu de ce o cauţi?

Dar în momentul ăsta, Corrie nu avea niciun chef să-i spună. Destăinuirile lui o zguduiseră şi nu voia altceva decât să fie singură.

- Vezi-ţi de treaba ta! ţipă ea, năpustindu-se spre camera ei, unde trânti uşa şi se aruncă pe pat.

Durea - gândul ăsta că mama ei era o femeie de moravuri uşoare. Totuşi, probabil că începuse în urmă cu nouăsprezece ani, când se născuse ea. Acela fusese începutul. Câţi alţi copii nedoriţi mai adusese pe lume, sau fusese îngrozită de prima greşeală, şi de atunci, îşi luase măsuri de siguranţă? Corrie speră că da. Nu voia ca şi altcineva să se mai simtă aşa de îngrozitor ca ea, acum.

Rochia pe care o purta o simţea dintr-o dată murdară, pătată şi nu în întregime din cauza sângelui. Cu degete tremurânde o rupse de pe ea, lăsând-o să cadă grămadă la podea, privind-o cu scârbă. Cu un gest violent, dădu un şut veşmântului ofensator. Zbură prin aer şi în acelaşi timp, uşa se deschise, astfel că pliurile de stofă îl loviră pe Charles Courtney drept în faţă.

- Oh, îmi pare rău, scânci ea grăbită. N-am vrut să...Nu mi-am dat seama că...oh, dragule, ce-o să crezi acum?

- Nu-ţi face griji în legătură cu asta, spuse el, clătinând din cap. De ce te-ai certat cu Damon? V-am auzit ridicând vocea şi apoi te-am auzit alergând pe coridor. Care-i problema, copilă? Eşti palidă ca o fantomă.

Corrie se uita ţintă la Charles, cu buzele-i tremurând şi

ochii mari, ca două umbre albastre, uitând că nu are nimic altceva pe ea decât desuurile.

- Aşază-te, spuse el blând, înainte să cazi, şi uite, pune asta pe tine, trase el cuvertura albastră de pe pat şi întinzându-i-o ca pe o capă.

Ea acceptă cu graţie şi se aşeză pe marginea patului, uşurată să-şi mute greutatea de pe picioarele-i încă tremurânde. Acum, problema era ce să-i spună lui Charles Courtney. Nimic altceva decât adevărul, pentru că fiul lui o să-i relateze totul când se vor întâlni.

Dar cum să înceapă, şi cum să spună întreaga poveste de aşa manieră încât să nu-l rănească? Dacă, aşa cum spusese Damon, era adevărat că încă ţinea tare mult la Zelah, n-ar fi vrut să spună ceva defăimător la adresa ei. Problema era că nu avea nici măcar un singur lucru bun de spus. întreaga poveste îi lăsase un gust amar în gură şi îşi dorea să nu fi încercat niciodată să-şi găsească mama.

- Cred că ştiu, spuse el, câteva minute mai târziu, când era clar că ea n-avea de gând să vorbească. A fost împotriva faptului că purtai rochia aia? Corrie încuviinţă, fericită că îşi dăduse seama; îi va face sarcina mai uşoară.

- Mi-a spus cui i-a aparţinut. Nu ştiam că te-ai recăsătorit, îmi pare rău că te-a părăsit.

Făcu o grimasă, dar nu păru profund tulburat. Era un scaun lângă uşă, iar el îl trase aproape, aşezându-se în faţa ei, luându-i mâna liberă, căci cu cealaltă îşi tinea cuvertura pe ea.

- M-am obişnuit cu venirile şi plecările ei, şi, în ciuda a ceea ce ţi-a putut spune fiul meu, încă o iubesc, în felul meu. E foarte frumoasă, iar mie îmi place să am lucruri frumoase în preajmă, după cum poate ai observat. Aşa că-mi pot permite să-i trec cu vederea...indiscreţiile. Când este aici, e tot ce mi-aş putea dori de la o nevastă. La vârsta mea, ce altceva mi-aş putea dori? Sunt flatat că m-a găsit atrăgător.

Corrie era tristă şi strânse mâna mare care o ţinea pe a ei.

- Fii binecuvântat, Charles, pentru că gândeşti aşa. Cred că nu o merită, dar sunt bucuroasă dacă te-a făcut într-o cât de mică măsură, fericit. Făcu o pauză, alegându-şi cu grijă cuvintele. Cred că ar trebui să ştii ceva - adevăratul motiv al venirii mele în Irlanda.

- Are legătură cu Zelah?

Ea îi întâlni ochii albaştri şi nu văzu în ei durere, ci speranţă.

- Aşa e, spuse ea. în urmă cu doar o săptămână, am descoperit că a fost... este...

- Mama ta? termină Charles pentru ea. Anne mi-a spus că o cauţi, şi, din prima clipă în care te-am văzut, ştiam că sunteţi cumva înrudite. Semeni atât de mult cu ea, draga mea. Zâmbi. Cu excepţia naivităţii tale, pe care Zelah n-a avut-o niciodată. Să nu-ţi pierzi niciodată inocenţa, copilă. îi ridică bărbia către el, şi Corrie avu senzaţia că şi el avea ochii umezi de lacrimi.

- Nu cumva din cauza asta mi-ai oferit slujba? întrebă ea nesigură, surprinsă că discutase atât de multe cu Anne în cele câteva minute cât stătuse la telefon.

- Nu, bineînţeles că nu. Una n-are nimic de-a face cu alta, ei bine, cel puţin nu atât de mult pe cât crezi tu, adăugă el sincer. Oh, Corrie dacă ai şti ce înseamnă toate astea pentru

mine! Tu eşti fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna şi n-am avut-o niciodată. Sunt atât de fericit. Si de data asta, lacrimile i se prelinseră pe obraji, iar Corrie le şterse cu degetul înainte de a depune un sărut afectuos pe obrazul lui.

Abia când el o dădu blând la o parte, un şoc îi străbătu întreg trupul. Dacă Charles era tatăl ei vitreg, asta înseamnă că Damon era - fratele ei vitreg! O situaţie mai chinuitoare cu greu s-ar fi putut inventa.

- Ce trebuie să facem acum, spuse Charles voios, este să-ţi găsim ceva de îmbrăcat. Sunt vreo două rochii în dulapul lui Zelah pe care nu le-a purtat niciodată. Alegeţi-o pe care o vrei, şi mâine Damon poate să te repeadă până la Wicklow. Zelah are cont la unul dintre magazinele de acolo; cumpără ce-ţi trebuie.

- N-aş putea! se plânse Corrie, speriată de ideea că cheltuieşte atâţia bani cu ea. O întreagă garderopă nouă nu era ieftină.

- Prostii, replică Charles. N-ai de ales.

Avea dreptate, bineînţeles.

- De acord, însă numai dacă o să mă laşi să ţi-i dau înapoi când o să-mi transfere ai mei nişte bani.

Charles ridică din umeri.

- în regulă, să-i spunem un împrumut, dar nu-i nicio grabă. S-ar putea să-ţi trebuiască banii într-una din zilele astea, aşa că nu te supune la cine ştie ce privaţiuni din cauza asta.

Lui Corrie nu-i plăcea ideea, şi chiar mai puţin gândul că Damon o s-o conducă, dar fără maşina ei, nu prea avea de ales. Spera că nu va mai dura mult până îi vor găsi automobilul; să nu uite să-l întrebe pe Damon dacă a anunţat poliţia.

Rochia pe care o alesese era de un bumbac verde ca

iarba, cu un corsaj strâmt şi o fustă înfoiată. îi accentua talia subţire, iar decolteul îi descoperea pielea albă.

Deşi ştia că Zelah nu purtase niciodată ţinuta asta, gândul că fusese cumpărată de ea era constant în mintea ei, şi Corrie ştia că n-o să aibă linişte până când n-o să aibă nişte haine numai ale ei.

Se întrebă dacă s-o roage pe Anne să-i trimită câteva, dar apoi se gândi la cheltuieli şi la deranj, şi la explicaţiile pe care va fi nevoită să le dea când le va spune că i-a fost furată maşina. Anne şi-ar face chiar mai multe griji decât îşi făcea acum; era mai înţelept să nu spună nimic şi să se descurce cum o putea cu puţinele haine pe care le va cumpăra mâine.

Jos, în bucătărie, Charles se apucase de pregătit prânzul, dar Corrie insistă să-l ajute şi se decise să facă o plăcintă cu mere.

- O să ne râsfeţi, râse Charles. Nu s-a mai pus nimic la cuptor în casa asta de pe vremea când prima mea soţie...ei bine, de foarte multă vreme.

- Atunci, ar cam fi timpul, spuse ea sever, apreciind reţinerea lui de a discuta despre prima doamnă Courtney. Spune-mi unde ţii totul şi e gata cât ai zice peşte.

A fost o atmosferă foarte veselă şi relaxată în bucătărie până când veni Damon, puţin înainte de prânz.

Atunci, Corrie se opri din sporovăială, concentrându-se asupra cremei pe care o prepara, dar extrem de conştientă de tensiunea instalată odată cu apariţia lui. îşi spălă mâinile la chiuvetă, îi spuse tatălui său că una dintre vaci era bolnavă şi că avea de gând să cheme veterinarul, şi dispăru din nou.

De unii singuri, Corrie şi Charles făcură pregătirile şi puseră masa, iar Damon apăru la ţanc, când totul era gata. îşi schimbase blugii de lucru cu nişte pantaloni negri strânşi pe

coapse şi un pulover pe gât de asemenea negru. Arăta satanic, totuşi al naibii de atrăgător, se gândi Corrie, încercând să ignore zbuciumul inimii de-acum familiar, pe care prezenţa lui i-l provoca. Părul lui negru şi des, încă umed de la duş, i se cârlionţa pe frunte, iar ochii vii urmăreau totul cu atenţie, aşteptând ca ea să se aşeze, pentru a se aşeza şi el.

Mâncară câteva minute în tăcere, apoi Charles spuse:

- Damon, vrei s-o duci pe Corrie mâine la Wicklow? Are nevoie de nişte haine noi - ştii unde să mergi?

Damon încuviinţă, apoi îi aruncă o privire critică lui Corrie.

- Să sperăm că nu eşti tot atât de extravagantă ca mama mea vitregă. Bietul tata, are un şoc de fiecare dată când primeşte nota de plată

- N-a fost ideea mea, se repezi Corrie, şi dacă vrei să ştii iau doar un împrumut. Intenţionez să dau înapoi fiecare bănuţ. Nu vreau niciun favor de la familia Courtney, şi nici nu mă aştept la vreunul.

- Corrie, spuse Charles încet, nu-l lua în seamă pe fiul meu. E cam mojic, deşi am impresia că doar te tachinează. Poate să fie foarte crud fără să-şi dea seama.

- Pot, tată? întrebă Damon. M-ai înţeles greşit. De fapt, am vrut să spun exact ceea ce am spus. Nu-mi place să te văd jupuit.

- Corrie n-ar face una ca asta, sunt sigur, întări el.

Ochii bărbatului mai tânăr se îngustară până deveniră două linii paralele cu linia gurii. "Rămâne de văzut”. Dar după aceea ocoli subiectul, şi tot timpul cât mai rămase la masă discutară despre progresul muncii la exteriorul casei.

Corrie văzu că îşi savură plăcinta cu mere, dar nu făcu niciun comentariu şi părăsi camera imediat ce termină de mâncat.

Fu uşurată când el plecă, deoarece prezenţa lui dominase mica bucătărie, cu o vitalitate caracteristică, pe care ei îi era imposibil s-o ignore. Era într-adevăr un bărbat pe care n-aveai cum să nu-l observi. Mare păcat că avea problema asta vizavi de femei, căci, era sigură, ar fi fost un amant excelent. Obrajii i se înroşiră la apariţia bruscă a acestui gând şi îşi plecă rapid capul, adunând farfuriile goale, astfel ca Charles să nu observe şi să pună întrebări stânjenitoare.

Restul zilei se scurse fără mari evenimente. Corrie nu-l mai văzu pe Damon, iar tatăl lui nu mai aduse vorba de el, ştiind deci, unde este. Iar ea n-a întrebat de teamă să nu provoace curiozitatea lui Charles. Dormi bine în marele pat albastru, dar se trezi cu un sentiment de teamă şi în acelaşi timp de frondă. Astăzi se ducea la Wicklow cu Damon, astăzi va fi la discreţia ironiilor lui.

Charles îi spusese să folosească budoarul lui Zelah, şi în timp ce străbătea culoarul strângând cât putea de tare un neglijeu vaporos în jurul ei, privi temătoare spre uşa de lângă a ei, sperând că Damon n-o să-şi facă apariţia. Tatăl lui îi arătase ieri care era camera lui, dar nu se oferise să-i arate şi interiorul, iar ea ghici că nimeni n-avea voie fără invitaţie.

Se spălă în grabă şi se strecură din nou în rochia verde, periindu-şi părul până ce străluci ca mătasea. Aştepta cu nerăbdare să-şi cumpere nişte farduri pentru că se simţea goală fără ele, însă nimic n-ar fi făcut-o să se atingă de grămezile de sticluţe şi tuburi pe care Zelah le lăsase în urma ei.

După dezvăluirile lui Damon referitoare la adevăratul ei caracter, Corrie simţea un fior de câte ori se gândea la femeia asta. O întorsătură crudă a soartei făcuse din femeia asta detestabilă o mamă, mama ei, iar ea ştia că niciodată de-

acum înainte nu se va mai gândi la ea în această calitate.

Măcar o făcea să-i aprecieze pe Anne şi pe David cu atât mai mult, şi ştia că uşurarea lui Anne va fi fără margini, când se va întoarce acasă. Se întreba dacă Anne ştiuse de la bun început ce fel de viaţă dusese prietena surorii ei, şi dacă ăsta fusese motivul real pentru care încercase s- o facă să renunţe la căutările ei. Cel puţin Anne nu va mai avea griji în viitor, putea fi sigură că niciodată Corrie n-o s-o mai părăsească.

Când se va întoarce să se mărite cu John, totul va fi ca înainte, iar acest episod va fi dat uitării.

Sau nu va fi? Si oare, mai dorea să se mărite cu John?

Pentru prima oară, în minte îi încolţiră dubiile, şi nu se putu abţine să-l compare pe John cu Damon. Diferenţa dintre cei doi era marcantă. John era bun şi blând, cu o înfăţişare obişnuită, era într-adevăr un tip obişnuit, dar n-avea niciun dubiu că o iubeşte şi că va fi un soţ bun.

Damon, pe de altă parte era un diavol înalt şi atrăgător, genul după care orice femeie ar întoarce capul pentru o a doua privire. Nu că asta ar ajuta-o cu ceva. Ura lui faţă de sexul opus îl transformase într-un tip dur, plin de amărăciune; ochii lui, care erau bine puşi în valoare de genele-i negre şi dese, erau întotdeauna reci şi puteau trece printr-un om de parcă ar fi fost de oţel. Buzele-i erau neîndurătoare, şi ea însăşi îi simţise tăişul limbii. Dar în ciuda a toate astea, era ceva anume în legătură cu el care o atrăgea, un magnetism care o împingea spre el. Virilitatea lui nu putea fi ignorată.

Excursia asta până la Wicklow s-ar putea dovedi o misiune periculoasă. Totul depindea de atitudinea lui Damon. Dacă era la fel de mojic cum fusese ieri la vremea prânzului, timpul pe care inevitabil îl vor petrece împreună nu va fi deloc plăcut.

în timp ce cobora scările, Corrie nu-şi putu linişti bătăile

neregulate ale inimii. Doar printr-o mare determinare îşi putu păstra zâmbetul pe buze când intră în bucătărie şi se găsi faţă în faţă cu zâmbetul lui rece, aproape insolent, de întâmpinare.

- Sper că eşti pregătită, domnişoară Maitland. Am să fiu cu ochii pe tine, să n-arunci cu banii.

Capitolul 5

întâmpinarea lui Damon o înfurie pe Corrie, dar îşi ascunse furia şi-i zâmbi politicos.

- Nu e cazul. Nu vreau să cumpăr decât strictul necesar. Se aşeză pe un scaun de bucătărie, în faţa lui. în ciuda a ceea ce ai putea gândi, tatăl tău e cel care a insistat.

- De ce oare, întrebă el, când ţi-a spus deja că poţi să iei din hainele lui Zelah?

Având reţineri să se recunoască faptul că el fusese cauza, îi aruncă o privire trufaşă.

- Să spunem că m-am răzgândit în privinţa lor.

- Sau i-ai zis ce ţi-am spus eu, mormăi Damon, şi scumpul de tata, ca un bătrân nerod ce e, s-a oferit să-ţi cumpere altele. Ai fi putut refuza, adăugă el nervos.

- Aş fi putut, răbufni ea, dar Charles s-ar fi simţit jignit. Puse câteva felii în prăjitorul de pâine şi-şi turnă o ceaşcă de ceai.

- Asta-i nemaiauzit, rânji el, de când o femeie de genul tău îşi face griji să nu rănească pe cineva?

Corrie îşi încleştă dinţii. Dacă s-ar fi certat cu Damon în momentul ăsta, excursia lor ar fi devenit imposibilă. Se comporta în marea majoritate a timpului ca o fiară arogantă şi sarcastică, dar să fii la cuţite cu el întreaga perioadă cât vor fi ieşiţi era mai mult decât ar fi putut suporta.

- îmi pare rău că ai o părere atât de proastă despre mine, domnule Courtney. Fii sigur că o să fac tot ce-mi stă în puteri să nu-ţi ultragiez bunul-simţ. îşi întinse unt şi marmeladă pe felia de pâine prăjită şi muşcă din ea, privindu-l în acelaşi timp cu ochi mari.

- Asta până la dovada contrarie, i-o întoarse el ţâfnos. Aş putea face şi asta, domnişoară Maitland, şi din moment ce-i

spui tatălui meu Charles, tot atât de bine ai putea să-mi spui şi mie Damon.

Pe Corrie o trecu, un fior.

- Cum doreşti.

Oricum, Damon era de mult în gândurile ei. Se-ntoarse la pâinea ei prăjită şi la cana de ceai, perfect conştientă de privirile lui. Ca şi cum, din cine ştie ce motiv, se străduia s-o cântărească, să afle dacă era turnată în acelaşi tipar în care părea să creadă că sunt toate femeile.

- Să-mi spui şi mie la ce concluzie ajungi, îi aruncă ea obraznic.

El se-ncruntă, neînţelegând pe moment încotro bate ea.

- Mă priveai intens, îi explică ea cu un zâmbet scurt, aşa că m-am simţit îndreptăţită să ştiu exact ce-ţi trecea prin minte.

El râse.

- Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune. îşi trase scaunul înapoi. Mă duc să pornesc maşina. Ne vedem jos.

Stiind că n-ar fi fost o idee bună să-l facă s-o aştepte, termină în grabă de mâncat. Era bucuroasă pentru ziua însorită, fiindcă astfel nu mai era necesar să poarte unul din sacourile lui Zelah.

Rolls-ul torcea ca o pisicuţă, aşteptând-o. Corrie se scufundă în moliciunea scaunului, apreciind mirosul tapiţeriei de piele. Era luxos!

Damon abia dacă îi aruncă o privire, demarând lin pe aleea mărginită de smirdari. Apropierea lui o făcea să simtă un nod în stomac şi era bucuroasă că nu putea să-i simtă agitaţia. Ar fi fost apogeul umilinţelor ei, dacă şi-ar fi dat seama de efectul pe care îl are asupra ei, pentru că, probabil, nu va face altceva decât să confirme suspiciunile lui privind modelul la care redusese întreg sexul slab.

La fel de enigmatic pentru ea, era motivul pentru care avea acest efect asupra ei. în mod sigur nu felul în care o trata îi stârnea astfel de sentimente; din câte îşi putea da seama, de vină era personalitatea lui copleşitoare, cu un temperament la fel de exploziv ca dinamita, dar cu o masculinitate accentuată, care o stârnea.

îi aruncă o privire pe furiş; nasul acvilin şi fruntea largă erau încununate de un păr negru şi des, la fel de răzvrătit ca şi posesorul lui. Simţi un imbold să-şi treacă degetele prin el, să-i simtă tăria, să-i mângâie liniile dure ale maxilarului şi să-i atingă buzele pline.

Lui îi displăcea evident faptul că trebuia să o ducă la Wicklow în dimineaţa asta, iar ea înţelegea. Fără îndoială, avea treburi mai importante decât să-i cumpere haine fetei pe care o adusese în casa sa mai mult de nevoie decât cu voie, după ce ea îşi pierduse prosteşte toate bunurile.

îşi umezi cu un gest nervos buzele.

- îmi pare rău că-ţi fac atâtea probleme. Vocea ei era mai mult o şoaptă, şi când el nu răspunse, când chipul lui rămase imobil, crezu că nu o auzise. îşi drese vocea şi spuse ceva mai tare. Damon, chiar îmi pare rău. Dacă vrei, putem să ne întoarcem. Eu, o ...o să mă descurc şi fără haine noi.

- Acum nu-i nevoie să faci pe martira, spuse el aspru, aruncându-i o privire lungă preţ de două secunde. Nimic nu se îmblânzise în ochii aceia de cremene, şi pentru prima dată, observă linia mai închisă ce contura irisul verde. Avea ochi superbi şi, pentru o clipă, se întrebă cum ar fi să se uite la ea cu admiraţie, în locul privirilor reci pe care i le arunca întotdeauna.

- Spun asta fiindcă mă gândeam la tine - la munca ta... spuse ea cu o voce mică. Cum rămâne, de exemplu, cu vaca

bolnavă, nu trebuie să fie supravegheată?

- O să fie bine pentru câteva ore, nu era decât febra laptelui.

- Ce-i asta? întrebă ea, observând schimbarea din tonul lui când vorbise despre animal. Era mai preocupat de vacă decât de ea, iar Corrie nu ştia dacă să se enerveze sau să se amuze.

- Fără să intru în detalii tehnice, spuse el amabil, vaca a fătat acum două zile, dar nu se mai ţine pe picioare şi a început să se umfle. Veterinarul i-a făcut o injecţie şi acum e bine, dar o s-o mai ţin sub observaţie o zi, două.

- Pot să văd viţelul? întrebă Corrie. Pentru ea, o fermă era o lume nouă. Trăise la oraş întreaga viaţă, şi nu avusese nici măcar un câine sau o pisică, deoarece Anne era alergică la blană.

- Desigur, răspunse el surprins, atâta vreme cât n-o să mă împiedic de tine. Ai putea chiar să-mi dai o mână de ajutor, fiindcă uneori am nevoie.

Nu fusese niciodată mai aproape de a o accepta, iar Corrie ar dorit din toată inima să-l ajute, dar loialitatea ei era faţă de Charles.

- îmi pare rău, spuse ea, am un serviciu în casă, în timpul liber însă, mi-ar face plăcere să te ajut.

Impresia fugară a unei persoane calde, pe care o avusese, dispăru într-o clipă.

- Oh, tatăl meu - uitasem, spuse el rece. Poate că-i mai bine aşa, probabil că mai mult m-ai fi încurcat.

Când Corrie deschise gura să se apere, el o opri spunându-i:

- Nu uita că am deja experienţă cu prostiile tale. Nu-mi pot permite asemenea greşeli cu animalele.

- Toată lumea are dreptul la o greşală, replică ea aprins. Ai de gând să continui să mi-o scoţi pe nas?

- Până îmi vei da motive să cred altceva. Până acum, singurul lucru bun la tine este că ştii să găteşti.

Zelah era neajutorată în treburile gospodăriei, aşa că e cel puţin un lucru pe care nu-l aveţi în comun.

Corrie rămase tăcută, întrebându-se dacă Damon aflase de la tatăl lui de relaţia dintre ele. înclina să creadă că nu, pentru că, în caz contrar, fără îndoială ar fi tachinat-o pe tema asta. Părea să-l distreze s-o facă să se simtă prost.

- Care-i problema? întrebă el, după ce tăcerea se aşternuse între ei de câteva minute. Nu-ţi place când vine vorba de Zelah? Ai lăsat baltă căutările, sau te-a distras pe moment tatăl meu?

Si nu se referea la secretariat, de atâta lucru îşi dădea şi ea seama. Avea o idee fixă că ea încerca să-l seducă pe Charles Courtney şi asta o îngrozea.

- Eşti dezgustător! răbufni ea. Cum poţi măcar să te gândeşti la aşa ceva? E destul de bătrân să-mi fie bunic!

- Exact. Tonul lui Damon era brutal, rănind-o cu intensitatea lui. Aşa că, de ce nu mă laşi să te duc înapoi în Anglia şi să dai uitării jocul ăsta prostesc pe care-l faci?

- Joc! repetă Corrie. Habar n-ai despre ce vorbeşti. Charles şi cu mine ne înţelegem de minune, ceea ce e mai mult decât pot spune despre tine. Eşti ferm convins că sunt la fel de rea ca şi ma...Zelah, se grăbi ea să-ncheie, blestemându-se pentru scăpare şi sperând că Damon nu observase.

Dar, din nefericire, a făcut-o.

- Ce voiai să spui înainte să te corectezi? Sprâncenele i se alipiră într-o încruntare.

Stia! Cu siguranţă, ştia! Doar că îi făcea o plăcere bolnavă

să scoată mărturisirea din gura ei.

- De ce ţi-aş spune? Nu-i treaba ta.

- Oh, ba da. Pentru un moment, atenţia îi fu distrasă de o curbă dublă destul de dificilă. Cred că ai ceva să-mi spui tânără doamnă, ceva care contează foarte mult pentru amândoi.

Corrie tresări. Ce mai conta? Charles i-ar fi spus oricum, mai devreme sau mai târziu.

- Zelah este mama mea, spuse ea brusc, fiindu-i frică acum să-l privească, uitându-se la panglica drumului care se pierdea într-o curbă înaintea lor.

Damon lăsă să-i scape un fluierat lung, şi trase pe dreapta.

- Deci, asta era! M-am gândit că poate sunteţi surori, de asta eram...dar mamă şi fiică, nu pot să cred. Probabil că era încă la şcoală când te-a născut!

- Saisprezece - şi sunt din flori, adăugă ea sfidător, în caz că te întrebai.

- Da, are sens, spuse el sălbatic. Mă-ntreb câţi plozi o mai fi adus pe lume, nedoriţi, neiubiţi.

Corrie se înfioră de intensiatea furiei lui. Era un gând care o bântuise şi pe ea, dar dintr-un motiv inexplicabil, simţi nevoia să ia apărarea femeii absente.

- E nevoie de doi ca să faci un copil, răbufni ea, şi în lumea asta plină de bărbaţi care nu ştiu cum să mai profite, la ce te-ai aştepta?

- Când o femeie se etalează aşa cum face Zelah, niciun bărbat n-ar putea refuza. Si de ce-ar face-o?

- Si astfel pui întreg sexul feminin în aceeaşi oală? Poate că mama mea e...o partidă uşoară - făcu ea, cam fără voie, o concesie - dar asta nu înseamnă că şi eu sunt la fel, sau

oricine altcineva.

- Ba, în mintea mea, da, declară el categoric. N-am întâlnit încă pe cineva care să nu vrea să se culce cu mine de la prima întâlnire.

Nici nu era de mirare, se gândi Corrie, la cât de bine arăta şi cu atitudinea lui de mascul potent. O făcea chiar şi pe ea să aibă emoţii, iar ea îl ura.

- înseamnă că te-ai încurcat cu cine nu trebuie, spuse ea plat, privind pe fereastra laterală, refuzând să-l privească.

Astfel că era nepregătită când degetele lui i se strecurară sub bărbie, întorcându-i chipul spre el.

- Sugerezi că tu eşti diferită? silabisi el.

Chiar vrei să mă faci să cred că mica mea soră vitregă din flori e cu ceva diferită de mama ei? Corrie se-nfioră simţind veninul din vocea lui, strâmbându-se sub apăsarea lui dureroasă. Se albi la faţă când se uită în ochii lui care o măsurau de parcă ar fi comis o crimă. Dar găsi în cele din urmă puterea să se plângă:

- Cum îndrăzneşti? Cum îţi permiţi să mă insulţi fără să ştii nimic despre mine?

- Nici n-am nevoie, spuse el, o singură privire la părul tău decolorat e suficientă.

Deci n-o crezuse când îi spusese că e culoarea ei naturală. O nouă argumentaţie n-ar fi avut niciun rost. Abătută, ridică din umeri, într-un gest de acceptare.

- Din câte văd, te-ai hotărât deja referitor la ce fel de om sunt. Poate că numai în timp ţi-ai putea schimba opinia.

- Dar n-ai să rămâi pe-aici atâta vreme, i-o întoarse el repede. O să-mi fac o datorie din asta. Intenţionez să am o discuţie lungă cu tata. Când vine vorba de femei, e un nătărău bătrân, dar de data asta o să am grijă să nu mai sufere din

nou.

Corrie îşi strânse buzele cu o atitudine încăpăţânată. Dacă o mai ţine mult aşa, n-o să se mai poată controla. Damon era obsedat de ideea că urmărea ceva şi tocmai de aceea era prea persistentă în negaţii. Tăcerea era cea mai bună opţiune pentru ea, asta şi să-l lase să creadă că are dreptate.

- Ce s-a-ntâmplat? rânji el, nu mai ai nimic de spus în apărarea ta? Stii că am drepate şi-ai decis că n-are sens să te mai ascunzi? Chipul lui se aplecă spre ea, acuzator, plin de ură. Biata de tine, micuţă Corrie, ai dat de ape mai adânci decât te-ai fi aşteptat? Vocea lui batjocoritoare o îmboldi pe Corrie să se dezlănţuie cu toată puterea, dar ca şi înainte, îi anticipă mişcarea şi, eliberându-i bărbia, îi prinse mâna şi o presă de pieptul lui. îi strecură cealaltă mână în jurul gâtului şi o trase spre el, cu ochii scânteind impenetrabil.

Când o sărută, fu la fel de şocată de parcă ar fi plesnit-o şi preţ de câteva secunde lungi, rămase îngheţată sub atingerea lui. Dar treptat, pe măsură ce uimirea se risipi, deveni conştientă de multitudinea de senzaţii noi. Se simţea ca un trandafir în plină floare. Dintr-un mic boboc, senzaţiile se deschiseră, încet, delicios, fiecare mişcare trimiţându-i fiori de plăcere în întreg corpul, pentru ca, în cele din urmă, să simtă o întreagă gamă de emoţii.

Sărutul lui Damon nu semăna cu nimic alceva. Era ca un vârtej în interiorul ei. John nu-i provocase niciodată asemenea senzaţii - mângâierile lui o lăsau plăcut satisfăcută, dar niciodată cu această poftă nesăţioasă pentru mai mult, sau nevoia asta de a-i simţi corpul aproape, de a fi posedată de bărbatul pe care îl ura.

Obrajii i se-nroşiră la turnura pe care o luaseră gândurile sale şi se luptă să se elibereze. în acelaşi timp, Damon o

împinse de lângă el, cu o expresie dezgustată pe chip.

- Nu eşti deloc mai bună decât ea, i-o trânti el cu cruzime. Eşti a oricui vrea să te ia, şi nu te deranja să o negi, pentru că n-o să-ţi ţină. Am dovada de care aveam nevoie.

Corrie se cufundă în scaunul ei, confuză şi nefericită. Chiar era asemenea lui Zelah? Se putea ca Damon să spună adevărul? îşi apăsă vârfurile degetelor pe tâmple, căutând un răspuns.

Dacă era atât de frivolă cum pretindea el, nu i-ar fi răspuns la fel şi lui John, sau oricărui alt bărbat care o mai sărutase în trecut? Da, bineînţeles că ar fi făcut-o.

Doar că Damon era diferit, atracţia lui ar fi stârnit orice femeie, după cum spunea el însuşi.

îşi dorea acum să fi avut tăria să-i reziste, voinţa să se poată înfrâna de a răspunde săruturilor acelea surprinzător de delicate. S-ar fi aşteptat ca felul lui de a face dragoste să fie la fel de sălbatic ca şi firea sa, numai dacă n-a făcut-o înadins, ştiind prea bine efectul pe care îl are. Cel mai probabil acesta era răspunsul. Stia că are abilitatea să

stârnească o femeie, oricare ar fi fost ea, şi s-a folosit de arma asta pentru a-şi demonstra punctul de vedere.

Ochii ei albaştri scăpărau în timp ce-l privea ţintă, cu un aer revoltat. El se pregătea să pornească motorul, cu un zâmbet de satisfacţie în colţul buzelor.

- Te crezi atât de deştept, domnule Courtney - ce n-aş da să te aduc măcar un pic cu picioarele pe pământ!

- Mă-ndoiesc sincer că ai fi în stare de asta, spuse el pe un ton prietenos. E nevoie de ceva mai mult ca să mă păcăleşti pe mine. Putem să ne continuăm drumul? Irosim timp preţios, să ştii.

Corrie zvâcni în lături. Oh, du-te naibii!

- Nu-i un loc prea plăcut, murmură el, dar, cred că unii dintre noi sfârşesc într-adevăr acolo.

Asta însemnând ea, şi Zelah, şi oricine altcineva pe care el ar fi catadicsit să-l pună în aceeaşi categorie.

- Probabil că tu ştii asta mai bine decât mine, spuse ea dulce, hotărâtă să-l ignore restul drumului.

Dar se dovedi imposibil, pentru că, acum că se convinsese asupra genului ei, era dispus să fie civilizat cu ea, dacă nu mai mult, şi începu să-i explice peisajele pe lângă care treceau.

- în cele mai multe case din Irlanda se face focul cu turbă, o informă el, de aici mirosul ăsta dulce, chiar de neuitat.

Damon debitând sentimentalisme! Nu-i venea să creadă.

- Mormanele alea, spuse el, arătând spre nişte grămezi ordonate de la marginea unei mlaştini, au nume diferite în funcţie de mărimea lor. Ăla de acolo e un turn, şi mai sunt castele şi căpiţe si fumuri.

- Si cum le taie? întrebă Corrie, interesată fără să vrea. Nu-i periculos? Vreau să spun, nu se pot scufunda?

- O fac în aprilie sau mai, răspunse el, cele mai uscate luni,

iar pe coamele alea întind talaş pe care să meargă cu roabele când scot turba.

îi dădu înainte, explicându-i diferitele metode de tăiere, dar totul era mult prea complicat pentru ca ea să poată înţelege. Totuşi, aprecia faptul că îşi făcea timp să-i explice.

-Aici, ce metodă s-a folosit? întrebă ea privind spre două tranşee paralele.

- L-au săpat de dedesubt, îi explică el. în curând, toată zona va fi plină cu mătasea broaştei, iar la toamnă se va schimba în cafeniu şi roşu-aprins. Mlaştinile pot fi locuri foarte frumoase, mai ales la răsărit sau apus când razele lungi ale soarelui dau pământului un luciu ca al mătăsii.

Asta era o faţă a lui Damon pe care Corrie n-o văzuse şi de care era uimită. Se dovedise a nu fi pe de-a-ntregul un mercenar, şi că erau momente când putea fi la fel de prietenos ca şi ceilalţi oameni.

Drumul lor până în Wicklow trecu printr-un peisaj scos parcă dintr-un tablou, dar Damon nu mai opri şi Corrie se întrebă dacă regreta scăparea de moment.

Wicklow era un fermecător oraş din lumea veche, cu străzi înguste, dar magazinul la care o duse părea scump, iar Corrie începu să aibă dubii privitor la împrumutul lui Charles. Când îşi va putea permite vreodată să returneze banii? Va trebui să fie atentă ce-şi cumpără - strictul necesar, care să-i ajungă până va avea banii ei, căci atunci o să iasă singură să-şi cumpere ce vrea, ceva mai ieftin.

Aparent, Damon era o figură cunoscută aici, şi fu tratat cu un soi de respect reverenţios. Fură conduşi spre raionul de rochii şi el se aşeză pe un scaun franţuzesc auriu, picior peste picior şi un cot aruncat peste spătarul scaunului în timp ce o mână îi sprijinea capul întors în direcţia ei cu un aer critic.

Corrie ştia că, mai devreme, vorbise serios, dar n-avea de ce să-şi facă griji. Va avea grijă să nu cheltuiască prea mult.

Când el insistă să defileze înaintea lui cu fiecare rochie, pe rând, îi veni să-i spună să-şi vadă de treaba lui - ea va purta rochiile, nu el.

Dar bunele maniere, şi faptul că vânzătoarea nu găsi nimic ciudat în cererea lui, sugerând că mai făcuse astfel de lucruri, o făcură să cedeze umilă dorinţelor lui. După ce probase pe puţin o jumătate de duzină de rochii, fiecare o plăcere s-o porţi, şi Corrie era ameţită de atingerea hainelor superbe de pielea ei, Damon spuse:

- O să le cumpărăm pe cea albă şi pe cea albastră, chestia aia roz şi pe cea cu dungi.

Corrie deschise gura să protesteze, apoi o închise fără nici un cuvânt. Ce mai conta? Toate erau la fel de frumoase. O enerva doar faptul că avea impresia că are dreptul să aleagă pentru ea.

în departamentul de lenjerie, fu uşurată să vadă că o lasă să-şi facă singură alegerile, şi la fel se întâmplă cu pantofii şi cosmeticele, dar când spuse că era suficient pentru cât ar fi avut nevoie, el se împotrivi.

- Dar îmbrăcămintea de zi, hainele de plajă şi restul de genul ăsta? Cu siguranţă, tata n-o să te muncească zi lumină, în fiecare zi. O să ai şi tu nişte timp liber.

- Cred că da, admise ea, dar sincer, n-am discutat un program.

Ieşiră din magazin cu mult mai multe decât intenţionase Corrie,

iar ea era surprinsă că Damon i-o permisese. în maşină, privind spre cutiile înghesuite pe bancheta din spate, ea spuse:

- Pare că am cumpărat o grămadă de lucruri. Cred că n-o să port mai mult de jumătate din ele.

- Atunci, nu semeni cu mama ta, spuse el privind-o într-un fel ciudat. Ei nu i s-ar fi părut mare lucru să-şi cumpere o jumătate de duzină de rochii de seară sau o duzină de perechi de pantofi.

în comparaţie cu asta, se gândi Corrie, se poate spune că achiziţiile ei erau umile. Nu era de mirare că Damon o avertizase să aibă grijă, dacă îşi imagina că era din acelaşi material ca Zelah.

Corrie se gândise că, după excursia lor la cumpărături, el va merge direct acasă, şi fu surprinsă şi plăcut impresionată când el sugeră să viziteze un loc numit Powerscourt.

- Are una dintre cele mai frumoase grădini peisagistice din Irlanda, îi explică el. Ambiţia mea e ca, într-o bună zi, Hawksmoor să arate la fel de grandios.

Erau magnifice, fără nicio îndoială. Stăteau în faţa unei case îmbrăcate cu măiestrie în lemn, pământul întinzându-se la picioarele lor, coborând într-o serie de terase. în depărtare, după o vale împădurită, se ridicau Munţii Wicklow, încununaţi de vârful Sugar.

Se plimbară de-a lungul primei terase, pe o potecă de trepte înguste care duceau spre o pajişte mare, iar în spate, era punctul de atracţie al întregii grădini - dale largi întinse în spirală formând complicate desene geometrice. Era şi o balustradă cu model complicat de fier forjat şi un piedestal cu figuri de bronz îngemănate.

- Nu-i aşa că e impresionant? întrebă Damon. Bineînţeles, toate astea sunt aici de mai bine de o sută de ani, dar am şi eu planurile mele. Si Hawksmoor va fi un loc al frumuseţii când voi fi terminat cu el.

în timp ce vorbea, capul său avea o înclinare plină de mândrie, şi Corrie ştiu că era convins de ceea ce spune. Stia şi ea că va fi o muncă grea, şi în momentul acela, când erau atât de apropiaţi cum nu mai fuseseră niciodată, îşi dori să-l poată ajuta să-şi îndeplinească visul. Desigur, îi va fi imposibil. Nu va rămâne aici atâta vreme. Ar dura ani şi ani de muncă grea să restaurezi Hawksmoor la gloria de odinioară. Se-ntristă la gândul că nu va putea asista la împlinirea planurilor lui.

- Sunt sigură că vei face o treabă excelentă, spuse ea.

El zâmbi şi ea fu uluită de diferenţa pe care acest lucru o aducea. Umbrele dure se şterseră instantaneu, iar ochii lui, deşi nu o acceptau încă, îşi pierduseră o parte din duritate. Aproape că-ţi venea să crezi că ar putea fi prieteni, ceea ce era de tot râsul.

Niciodată nu vor fi. Animozitatea lui Damon pentru Zelah se extinsese acum şi asupra ei. în mod evident, el era convins că trăsăturile de caracter, bune sau rele, se moştenesc din familie.

Poate că, în cele din urmă, va reuşi să-i arate că e diferită. întrebarea era, va avea suficient timp? El spusese că e hotărât să-i facă vânt, iar ea ştia fără să i se mai spună, că Damon nu era un om care să nu-şi ducă ideile până la capăt. Singura ei speranţă era în tatăl lui. Cu Charles de partea ei, poate ar fi avut o şansă. Timpul va decide.

Coborâseră o altă serie de terase şi acum stăteau în faţa unui bazin.

- Bazinul Tritonului, spuse Damon, cândva numit Iazul lui Juggy. Eu prefer denumirea modernă, tu nu?

Corrie încuviinţă, uitându-se cu admiraţie în lungul fâşiei de apă care reflecta molizii şi brazii care creşteau pe malurile ei. Era şi o statuie a lui Pegas, şi urme de paşi dispărând

printre brazi. Totul era atât de perfect, încât nu putea decât să admire nemişcată.

- Te prinde, nu-i aşa? spuse Damon, observându-i starea aproape hipnotică. Desigur că în Irlanda, climatul blând iarna şi umed vara, încurajează creşterea şi astfel putem să ţinem plante exotice care n-ar supravieţuii niciodată în Anglia. Numai în grădinile astea sunt arbori rari ca magnolii şi verii lor, copacii dragon.

- E minunat, murmură Corrie.

- Mai sunt şi altele de văzut dar n-avem timp de zăbovit. Am treburi de terminat acasă.

Ea îşi dori să nu fi spus asta. O făcea să se simtă vinovată şi se grăbi la braţul lui, o bună parte din bucuria ei fiind risipită de-acum. Dar apoi, în contrast cu formalismul acestor grădini mari, o duse să-i arate cascada. Cu o forţă imensă, apa se revărsa peste marginea unei prăpastii, căzând zeci de metri într-o perdea strălucitoare, prăbuşindu-se într-un bazin întunecat şi ridicând nori de vapori de apă.

- Forţa căderii de apă ar putea să leşine un bărbat, spuse Damon, şi uneori vântul are o asemenea forţă aici, că e dificil să stai în picoare.

Corrie era impresionată.

Cascada era absolut copleşitoare, iar ei îi luase graiul, aşa că îl privi pe Damon uimită, cu particule minuscule de apă adunându-se scânteietoare pe buzele şi genele ei. Iar ochii ei albaşti păreau ca două raze de lumină.

El îi întâlni şi susţinu privirea, preţ de câteva clipe, apoi deschise drumul, grăbindu-se cu paşii lui mari, fără s-aştepte să vadă dacă ea îl urmează.

Corrie ar fi vrut să afle ce fusese în mintea lui în momentul acela, dacă acea cascadă avusese acelaşi efect asupra lui pe

care îl avusese şi asupra ei. într-un fel ciudat o excitase, făcând-o conştientă de prezenţa bărbatului de lângă ea într-un mod aproape sexual. Fusese cât pe aci să se-ntindă şi să-l ia de mână, şi astfel, să admire împreună cascada.

Era convinsă că şi el simţise ceva, şi că ăsta era motivul pentru care insistase să plece. Se uită fix la spatele lui îndepărtându-se, prea puţin conştientă că sentimentele pe care i le nutrea creşteau cu fiecare clipă.

Capitolul 6

Corrie fu bucuroasă când ajunseră înapoi la Hawksmoor. Călătoria de întoarcere fusese cel puţin incomodă. Damon căzuse în starea lui agresivă de mai înainte, asigurând-o încă o dată că va face tot ce-i stă în puteri să-l convingă pe tatăl său să n-o angajeze.

Decise că în cazul de faţă tăcerea ar fi o alegere prudentă, aşa încât Corrie nu spuse nimic; o discuţie în contradictoriu l-ar face şi mai intransigent, iar ea se străduia din răsputeri, dacă nu mai mult, măcar să facă o impresie bună.

Oricum, dicuţia lui cu Charles fu amânată pentru că, de cum sosiră, fu chemat la încă o urgenţă în staulul vacilor, şi nu întârzie nici măcar pentru a mânca prânzul pe care tatăl său îl gătise în absenţa lor.

- Ei, cum a mers? întrebă Charles după ce se aşezară la masă. Ti-ai lua tot ce aveai nevoie?

- Da, mulţumesc, încuviinţă Corrie, dar nu arăta atât de fericită pe cât credea Charles că ar fi trebuit.

- Damon e încă împotriva ideii să lucrezi pentru mine?

Era mult mai şiret decât se aşteptase ea. Nu prea se întâmplau multe în gospodăria asta fără ştirea lui.

- O să vină să discute cu tine. Vorbele îi scăpară înainte să le poată opri. Nu-l lăsa să te convingă să mă trimiţi de aici.

Aştept cu mare nerăbdare slujba asta.

Pe chipul lui Charles apăru un zâmbet mare şi cald.

- Tot aşa şi eu, copilă, tot aşa şi eu.

Ea fu convinsă atunci că se va împotrivi fiului său, dar rezultatul va depinde de cine se va dovedi mai puternic. Damon era determinat şi putea fi nemilos când credea că e nevoie. Charles, pe de altă parte, îi păruse întotdeauna a avea un caracter blând, mai slab de inimă. Poate că ascundea şi

adâncimi despre care ea n-avea idee. Ea aşa spera.

încercă să se autoconvingă că slujba era singurul motiv pentru care dorea să rămână aici, o activitate diferită de rutina cu care fusese obişnuită. Refuza însă să admită că Damon ar fi fost atracţia, deşi gândul supărător revenea cu persistenţă în gândurile ei, oricât ar fi încercat să-l alunge.

Abia la începutul serii îl văzu pe Damon din nou. îşi petrecuse după-amiaza ordonându-şi cumpărăturile şi ajutându-l pe Charles la treburile gospodăriei. Ar fi fost de accord că era o sarcină fără de sfârşit. Cu toate lucrările de construcţie şi reconstrucţie în desfăşurare, întreaga casă era continuu acoperită de un strat de praf. De-afară se auzea huruitul unei cife de beton şi fluierăturile muncitorilor la lucru. Când Damon intră în bucătărie, Corrie tocmai terminase de pus masa.

- Unde-i tatăl meu? întrebă el abrupt, în timp ce se spăla pe mâini la chiuvetă.

- în biroul lui, cred. Ea ştia din instinct ce treabă are cu el. Timpul testului sosise. Se-ntreba dacă era vreo speranţă să facă apel la bunătatea lui, şi fără să stea prea mult pe gânduri, spuse:

- Chiar trebuie să faci asta, Damon? Nu-ţi dai seama cât îl ajut pe tatăl tău? El ar vrea să-şi termine cartea, dar treburile gospodăriei îi ocupă tot timpul. Tu singur ai recunoscut că nu găseşti pe nimeni care să stea, aşa că de ce nu mă laşi pe mine să stau? E o soluţie perfectă.

- Perfectă pentru cine? întrebă el cu un ton rănit. Pentru tine? Lăsă să-i cadă pe jos prosopul cu care se ştersese pe mâini. Nu, sunt decis. Dacă tatăl meu chiar vrea o secretară, o să găsesc pe cineva care se încadrează mai bine în profil.

Atacul o duru. Corrie ştia exact ce insinuează iar el nu voia

să-i dea şansa să demonstreze contrariul.

- Cum poţi fi atât de încăpăţânat? protestă ea, cu bărbia ridicată sfidător. Nu crezi că fiecare merită o şansă?

Ochii lui verzi o sfredeleau furioşi.

- Nu cineva ca tine, şi uşa şuieră în urma lui pentru a se izbi cu un bubuit în tocul ei.

Acum, singura speranţă a lui Corrie era Charles şi îşi încrucişă copilăreşte degetele, sperând din toată inima că el îşi va putea convinge fiul s-o păstreze.

Nu intenţionase să tragă cu urechea, dar vocile ridicate reverberau de-a lungul coridorului, făcând-o pe Corrie să-şi ascută toate simţurile, chinuindu-se să audă ce se spunea. Oricine în circumstanţele de faţă ar fi făcut acelaşi lucru, se scuză ea, şi nu putea fi acuzată că trage cu urechea din moment ce glasurile erau de-ajuns de puternice pentru a fi auzite fără un efort deosebit.

- Te-nşeli, spuse Charles. Fata asta nu e deloc aşa. Trebuie numai să te uiţi la ea pentru...

- Pentru a vedea că e exact ca mama ei, interveni Damon cu grosolănie. N-avem de unde să ştim că n-o să se comporte ca şi ea, iar eu nu vreau să te necăjeşti din nou, tată. E spre binele tău, nu-nţelegi?

Urmă o perioadă de tăcere, când Charles spuse ceva în linişte, apoi vocea lui Damon:

- Si cum putem şti asta? Cum ne-am putea permite să ne asumăm riscul ăsta? Ai deja o slăbiciune pentru ea, dă-i câteva săptămâni şi o să ia frâiele casei ăsteia, conducându-te şi pe tine, aşa cum a făcut-o şi Zelah.

-Ajunge!

Corrie nu-l auzise niciodată pe Charles vorbind pe tonul ăsta autoritar, şi un licăr de speranţă păru să se ivească la

orizont.

- întâmplător, încă o iubesc pe Zelah, în ciuda a ceea ce a făcut. Nu e chiar atât de egoistă, şi când o să fie pregătită să se-ntoarcă, o s-o primesc.

- Atunci, eşti un neghiob bătrân. Damon era de-a dreptul furios, de-acum. Nu vezi că se foloseşte de tine? Se foloseşte de banii tăi, te răneşte şi tu nu-ţi dai seama. Oh, Doamne, tată, cum să te fac să-ţi vii în fire?

- Nu viitorul meu îl discutăm aici! Exista totuşi o ameninţare rece în vocea lui Charles. Vorbim despre tânăra de afară şi-ţi spun, Damon, că te înşeli. Nu şi-a cunoscut niciodată mama, cum poţi spune că-i seamănă? Corrie a fost crescută de un cuplu de oameni inimoşi şi blânzi care o iubesc ca şi cum ar fi a lor, şi când ai aşa o familie niciun copil nu o ia razna. Cu Zelah a fost o altă poveste, a fost lăsată prea mult în voia ei, părinţilor nu le păsa ce face, atâta vreme cât nu le stătea în drum. Acum, înţelegi de ce cred că merită acestă şansă? Nimeni nu poate fi acuzat fără o dovadă, Damon. Nimeni. Iar eu sunt al naibii de sigur că n-o să mă faci să mă răzgândesc.

Nu era greu să-ţi imaginezi reacţia lui Damon la acest discurs - neîncredere, un nou val de furie, şi o retragere vizibilă în faţa tatălui său. Răspunsul lui fu prea încet pentru ca să-l poată auzi, dar la câteva secunde după aceea, uşa se deschise şi paşi grei străbătură coridorul.

Speriată să nu fie prinsă trăgând cu urechea, Corrie se repezi la chiuvetă, dând drumul la robinet şi spălându-se pe mâini. Când uşa bucătăriei se închise, şi tot ceea ce putea auzi în spatele ei era respiraţia regulată a unui bărbat, spuse fără să se-ntoarcă.

- Ei, Damon, care-i verdictul? Rămân sau plec?

Dar vocea care-i răspunse era cea a tatălui lui.

- Rămâi, copilă. Ti-am spus că nu va fi nicio problemă.

Corrie re roti pe călcâie uşurată si, fără nicio ezitare, se aruncă în braţele lui.

- Sunt atât de bucuroasă, n-am crezut niciodată că o să reuşeşti.

El o sărută pe frunte.

- M-ai subestimat. Odată ce m-am hotărât asupra unui lucru, nimeni nu mă poate face să mă răzgândesc, nici măcar îndărătnicul meu fiu!

Uşa se deschise, dar Corrie nu auzi din cauza emoţiei.

- Oh, cât te iubesc, Charles, sincer.

- Ăsta-i rezultatul pe care-l aşteptai, tată? Vocea acuzatoare a lui Damon plesni ca un bici. Ce prost am fost să mă las convins de tine!

Se răsuci pe călcâie şi dispăru înainte ca vreunul din ei să poată vorbi. Corrie îşi dădu seama că picioarele îi tremurau atât de tare, încât fu bucuroasă de susţinerea braţului lui Charles. Ochii ei erau umezi, când ridică privirea spre el.

-îmi pare rău că provoc atâtea resentimente, poate totuşi ar fi mai bine dacă aş pleca.

- Prostii, declară Charles ferm. O să-i treacă.

Dar în ciuda asigurărilor sale, Corrie era îngrijorată. Deşi dorea cu disperare să rămână, nu voia să fie cauza unei sciziuni între tată şi fiu, iar după cum mergeau lucrurile, acolo părea că o să se ajungă.

Ea şi cu Charles se aşezară la masă şi începură să mănânce.

- O să-i pun porţia lui Damon în cuptor, spuse Charles. O să vină să mănânce când o să vrea.

- Sare des peste mese? Corrie simţea că ar fi cumva vina

ei.

- Ia masa la ore ciudate, zâmbi tatăl său, dar cu siguranţă cândva pe parcursul zilei trebuie să mănânce.

Dar când Corrie se duse la culcare, la zece şi jumătate, Damon încă nu se întorsese acasă, iar ea se simţea vinovată. Din vina ei plecase furios - ar trebui să încerce să-l găsească, poate să-i facă nişte sandvişuri, pentru că cina lui cu siguranţă nu va mai fi bună de cine ştie ce. Gândul la riposta pe care ar fi primit-o o făcu pe Corrie să-şi reconsidere decizia. Damon era destul de mare să-şi poarte singur de grijă, iar dacă voia să flămânzească, n-avea decât.

Dimineaţa următoare, de îndată ce strânse farfurile de la micul dejun, Charles sugeră să înceapă cartea. El făcuse o încercare de a-şi ordona biroul, observă ea cu amuzament, iar pupitrul pe care stătea maşina de scris era acum eliberat de hârtii. Cărţile de pe podea rămăseseră, şi rafturile bibliotecii aveau nevoie de un pic de organizare, dar scaunul pliant dispăruse, şi un alt birou îi luase locul.

El îi arătă biroul de sub fereastră.

-Aşază-te. Am încercat să pun cât de cât ordine în hârtii. îi înmână un teanc de foi. Astea sunt primele mele însemnări, dacă ai putea, aş vrea să începi cu ele. M-am gândit că dacă o să le scoţi la maşină într-o formă nefinisată, pentru început, îmi va fi mult mai uşor să le organizez cronologic.

Ridicând husa de pe maşina de scris, fu uşurată să constate că era un model relativ recent.

- Dactilografiezi? îl întrebă pe Charles, căci toate însemnările era scrise de mână. El clătină din cap.

- Damon o foloseşte uneori, dar maşina a fost cumpărată special pentru când o să-mi angajez o secretară.

- înţeleg. Satisfăcută, dar neputând să şi-l imagineze pe

Damon în faţa unei maşini de scris, Corrie puse hârtie în maşină şi se apucă de lucru. Imediat fu absorbită de istoria familiei, care se desfăşura în faţa ochilor ei.

Bunicul lui Charles fusese un O'Donovan, şi aceştia veniseră în Irlanda din Scoţia în 1608, în timpul domniei lui James I. Se stabiliseră în comitatul Antim, dar câteva generaţii mai târziu se mutaseră spre sud. Hawksmoor fusese construit pe la 1728, creat de Sir Edward Lovett Pearce, aparent cel mai important arhitect al vremurilor sale.

Clanul O'Donovan nu era o familie mare, dar şi-au mărit cu succes terenurile până când au ajuns unii dintre cei mai importanţi proprietari din zonă. în timpul foametei din 1845-48 unul dintre cei doi fii a emigrat în America, unde s-a stabilit însurându-se. Fiul acestuia, refuzând să trăiască în America, a revenit în Anglia. Mama lui Charles se născuse chiar la începutul noului secol.

Ultimul dintre Donovanii rămaşi în Anglia murise în urmă cu aproape zece ani, dar trecuseră câţiva ani până să se dea de urma lui Charles Courtney şi a fiului său ca ultime rude în viaţă.

- Există portretele predecesorilor mei, puse bine, până când le voi putea expune, spuse el când ea se minună de arborele genealogic pe care-l descoperise. într-o bună zi o să ţi le arăt, şi o să vezi asemănările de familie.

Scrisul lui Charles era teribil de greu de descifrat, şi la ora prânzului, Corrie fu recunoscătoare pentru pauză.

- Damon o să mănânce cu noi? întrebă ea în timp ce tăia pâinea şi o puse pe masă împreună cu brânza şi murăturile. Charles spusese că ar prefera meniul ăsta unei mâncări gătite.

- N-am nici cea mai vagă idee. Părea trist, iar Corrie presupuse că cearta lor încă îl deranja.

- Cred că o să mă duc să-l caut, spuse ea când terminară de mâncat şi Damon tot nu dăduse vreun semn de viaţă.

Charles ridică din umeri.

- Eu nu mi-aş bate capul cu fiul meu, dar dacă asta e ceea ce vrei, n-ai decât.

Probabil o să-l găseşti în staulul vacilor.

Corrie nu era îngrijorată că Damon mai sărea încă o masă. Luase micul dejun devreme, resturile fiind încă pe masă când ea se trezise, dar persistenţa cu care îl respingea pe tatăl său o îngrijora. Charles suferea din pricina atitudinii fiului său, deşi ei nu-i spusese nimic şi ăsta era motivul pentru care dorea să-i vorbească.

în timp ce traversa câmpul spre grajduri, Corrie repetă ce avea de gând să-i spună, dar când deschise uşa şi-i văzu chipul dur întorcându-se întrebător în direcţia ei, cuvintele îi zburară din cap. Atitudinea lui nu încuraja o conversaţie, şi cu atât mai puţin pledoarii în numele tatălui său, dar ştia că trebuie să încerce, şi, închizând cu o ezitare uşa în urma ei, se-ndreptă spre el.

- Ce vrei? întrebă el dur. Nu cumva tata ţi-a dat liber?

- E vremea prânzului, spuse ea, încercând să ascundă cât de mult o durea atitudinea lui.

- Nu mi-e foame, i-o întoarse el, aşa că dacă ăsta e motivul pentru care ai venit, ţi-ai irosit timpul de pomană.

- Nu ăsta e motivul. Pentru prima dată privi spre viţelul abia fătat şi încercările lui de a sta în picioare, şi, ignorând ostilitatea lui Damon, îngenunche în fân lângă el. Oh, nu e minunat? Niciodată n-am mai văzut un viţel abia fătat - e o minunăţie!

Animalul o privi cu ochi mari, de păpuşă, iar Corrie îi strânse capul în braţe, mângâindu-l, uitând pentru o clipă de

Damon şi motivul venirii sale acolo.

Dar Damon îi întrerupse pornirile afectuase.

- Atunci, de ce eşti aici? N-am timp de pierdut cu extazierile tale. Avem zeci de viţei exact ca ăsta în fiecare an.

Corrie dădu drumul animalului şi se ridică în picioare, simţind cum o cuprinde furia din cauza atitudinii lui. Dar nu venise să se certe, ci să pledeze cauza lui Charles.

- E tatăl tău, începu ea abrupt.

- Se simte rău? se-ncruntă Damon instantaneu.

- Nu, nu, clătină din cap, dar cred că-l tratezi nedrept. Stiu că eu sunt motivul pentru care toate astea se-ntâmplă, şi mie poţi să-mi spui ce vrei, nu-mi pasă, dar îmi pasă când îl văd pe Charles supărat.

- Ce-a spus?

Damon se ridică, privind-o suspicios.

Corrie se simţea mai în largul ei cu el aşezat pe podea, mai controlat. Acum, obligată să se uite în sus spre el, se simţi în dezavantaj, dar rămase pe poziţii, spunând răspicat:

- El nu spune nimic, ar trebui să ştii că nu e genul, dar se vede că suferă. Cu greu mai aduce vorba de tine, iar când o face, pe chip îi apare o umbră, care în mod normal nu este acolo.

Damon ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat.

- E un bătrân încăpăţânat. O să-i treacă.

- O să-i treacă? i-o întoarse Corrie aprins, când tu nu faci nicio încrecare să treci peste discuţia voastră. în regulă, a câştigat tatăl tău, dar de ce vrei să te răzbuni pe el? Care-i problema ta, nu poţi să pierzi? E împotriva convingerilor tale să vezi că tatăl tău mai are încă un cuvânt de spus? Nu-i chiar atât de bătrân, să ştii!

Tuguindu-şi buzele dispreţuitor, Damon o ţintui cu

privirea.

- Nu e prea bătrân să-ţi fie amant? Asta vrei să spui?

Corrie făcu un pas înapoi de parcă ar fi lovit-o, uluită că s-a putut gândi la aşa ceva, darămite s-o mai şi spună.

- Cum îndrăzneşti! ţipă ea, pălind.

- Cum îndrăznesc ce? întrebă el calm. Să spun ceea ce ştiu că e adevărat, să spun ceea ce ştiu că va fi concluzia inevitabilă a relaţiei tale cu tatăl meu? Uiţi că îl cunosc mult mai bine decât tine.

Insinuările o făcură pe Corrie să izbucnească în plâns, lacrimi fierbinţi prelingându-i-se pe obraji în ciuda mai multor încercări de a le opri. înghiţi în gol, furioasă pe ea însăşi pentru această slăbiciune, dar cu atât mai furioasă pe Damon, pentru că sugerase că tatăl său ar

- numai gândul la asta îi înroşi obrajii. Charles n-ar face niciodată aşa ceva. Era un om onorabil care o privea ca pe o fiică. Relaţia lor era un lucru nou şi minunat în viaţa lui Corrie, iar ea n-avea de gând să-l lase pe Damon să strice asta.

- Poate ar trebui să-l întrebi pe Charles în legătură cu sentimentele lui pentru mine. Ai putea avea o surpriză.

- Ei! zeflemisi el. N-ar recunoaşte. Probabil că nici nu ştie încă. El vede numai binele în oameni, asta-i problema lui. Tatăl meu este mult prea moale.

- Cel puţin în mine are încredere. Nu văd cum poţi să judeci o persoană după standardele alteia.

- Acum pledezi în favoarea ta? rânji el, ochii lui reci privind-o cu insolenţă. încerci să mă convingi că nu eşti ca mama ta? Făcu un pas mai aproape şi spuse încet, ameninţător. Te pot avea oricând vreau, iar tu ştii asta. Singura diferenţă dintre tine şi Zelah este că ea mi s-a oferit.

- Eşti un mincinos! Suferind, Corrie încercă în zadar să se

elibereze. Nu cred invenţiile tale. Nu te cred. Dar dubiul încolţise deja în mintea ei şi ştia că ar fi fost posibil ca el să spună adevărul.

Dar ca să creadă că era asemenea lui Zelah! Era absurd. Bineînţeles, era din cauza sărutului acela. De ce i-o permisese? De ce nu se luptase de la bun început în loc să permită sărutului să continue? Stia răspunsul. Fusese o experienţă unică - şi încă una foarte plăcută, n-ar fi putut să nege, dar dezminţea categoric ideea că s-ar fi aruncat în braţele oricui s-ar nimeri. Cu ochii scăpărând de furie îl lovi cu pumnii în piept, dar tot atât de bine ar fi putut să dea într-un zid de cărămidă.

Damon râse dur şi o prinse de încheieturi, ţinându-i-le pe amândouă în mâna lui uriaşă, iar cu cealaltă îi îndepărtă şuviţele de păr blond care-i căzuseră în ochi.

Ea se încordă când degetele lui îi atinseră obrazul, rămânând o clipă nemişcată, încercând să-şi stăpânească tremurul nervos.

Ochii lui o provocau să nege efectul atingerii sale. în penumbra staulului păreau de un verde-întunecat, iar liniile aspre ale chipului său se înmuiaseră. Sau era numai imaginaţia ei? Sau poate din cauza pulsului atât de ridicat începuse să vadă lucruri care nu existau? Asta voia ea? Un Damon îmbunat care o găsea atrăgătoare?

- Nu! plânse ea, clătinând din cap. Nu asta voia. Omul ăsta era o bestie detestabilă şi plină de ură, iar ea voia să scape de el.

- Nu, ce? întrebă el pe un ton de ameninţare calmă. Nu vrei să te ating, sau încerci să te convingi pe tine însuţi că n-ar trebui să cedezi impulsurilor care se nasc chiar acum în trupul tău frumos? Mâna lui, care căzuse liberă când ea îşi mişcase

capul, se odihni acum pe umărul ei cu degetul mare mângâindu-i senzual baza gâtului.

Un geamăt înăbuşit de protest izbucni din gâtul lui Corrie.

- Porcule, dă-mi drumul!

Dar, drept răspuns, el râse şi îşi strânse şi mai tare mâinile pe încheieturile ei, trăgând-o şi mai aproape, astfel încât corpurile lor se atinseră, iar ea îi simţi puterea. Ce rost avea să-ncerce să se lupte cu el? Era clar cine o să câştige. Ce voia de la ea - o altă supunere, încă o victorie uşoară? Sau încă o dovadă că era exact genul de persoană care credea el? îşi închise ochii. Era imperativ să nu-i mai vadă chipul, să nu-l mai vadă deloc pe bărbatul ăsta care devenise mult prea periculos pentru liniştea ei interioară.

Dar când mâna lui alunecă pe lângă gulerul deschis al bluzei ei, acum nu atât de blând, dar grăbită în mângâierile cu care îi căută sânii, Corrie deschise ochii şi ofensată mai mult decât s-ar putea spune în cuvinte, îl muşcă de încheietură cu o determinare care-l făcu să-i dea drumul.

- Pisică turbată, mârâi el, n-o să scapi aşa de uşor!

Fără să se preocupe prea tare dacă o s-o rănească, o împinse la pământ, pe paiele de lângă viţelul speriat. Animalul se ghemui lângă mama sa, care protestă cu un muget faţă de această degringoladă din staulul ei. Apoi, Damon se aruncă peste ea, fxându-i mâinile deasupra capului, şi-şi apăsă buzele aspre peste ale ei, cerând cu sălbăticie un răspuns.

Corrie ştia că dacă va îndrăzni să se relaxeze, o s-o păţească; trebuia să lupte tot atât de bine ca şi el. îşi smucea capul dintr-o parte în alta din toate puterile, iar el fu nevoit să-i elibereze mâinile pentru a-i prinde capul.

îi plăcea senzaţia corpului lui peste al ei, era ca şi cum s-ar fi topit unul în celălalt. Dacă n-ar fi fost într-un control

absolut al emoţiilor, ştia că şi-ar fi aruncat mâinile pe după gâtul său, şi i-ar fi mângâiat părul negru şi des.

Buzele lui veniră peste ale ei, senzuale, deschizându-i-le. O senzaţie plăcută punea încet stăpânire pe ea, şi tot ce putea să facă era să rămână nemişcată şi să pretindă că îmbrăţişarea lui nu are niciun efect. De fapt, ar fi vrut să se predea într-un abandon total în braţele lui.

Săruturile lui nu semănau cu nimic din ce mai întâlnise vreodată, experte, intense, pasionale, încercând din greu să obţină un răspuns, iar ea trebui să-şi strângă pumnii şi să-şi încordeze întreg corpul pentru a nu ceda. Dorinţa era aproape copleşitoare. Doar prin mare determinare reuşi să reziste atacului său, şi când în cele din urmă se opri rostogolindu-se într-o parte înainte de a se ridica în picioare, ea nu se putea mişca. Se simţea secată şi absolut incapabilă să adune atâta putere pentru a se ridica în picioare.

Era conştientă că el priveşte în jos, deşi pentru moment, nu reuşea să-i distingă expresia. Ochii ei erau înceţoşaţi de lacrimile nevărsate. Era ruşinată că-i plăcuseră atingerile lui, până acolo încât fusese gata să-i cedeze. Singurul lucru care o izbăvea era că reuşise să reziste, dar chiar şi aşa se simţea umilită şi se întrebă din nou dacă moştenise ceva din caracterul mamei sale.

Era posibil, şi totuşi nu se mai simţise aşa niciodată înainte, cu nimeni. Nici cu John, nici cu altcineva. Doar bărbatul ăsta era capabil să-i stârnească emoţii despre care nici nu ştiuse că există. Experienţa lui îi stârnise pofte care până acum îi fuseseră străine, nu atât neplăcute, cât înfricoşătoare. Era jenant dacă stăteai să te gândeşti că s-ar fi putut dărui acestui bărbat. Slavă Domnului că n-a făcut-o!

- Ai de gând să zaci acolo toată ziua? întrebă el în cele din

urmă. E cumva o invitaţie că vrei mai mult, sau săruturile mele te-au lăsat în nesimţire?

Cea de pe urmă era prea aproape de adevăr pentru a-i fi pe plac, dar avu efectul scontat. Corrie sări în picioare, cu obrajii îmbujoraţi şi frumoşii ei ochi albaştri, plini de furie.

- Sper că eşti mândru de tine, spuse ea distant. Ce păcat că n-ai obţinut rezultatul la care te aşteptai.

- Am aflat o mulţime despre tine, spuse el, iar ea observă că zâmbea, aparent nu foarte afectat de lipsa ei de răspuns. {tiu , de exemplu, că nu eşti chiar atât de imună la farmecele mele, pe cât ai lăsat să se înţeleagă.

Puţin mai multă persuasiune, şi ai fi fost a mea.

- Pe naiba! răbufni ea. Nicio fată în toate minţile n-ar face dragoste cu o fiară ca tine.

îşi netezi cămaşa. Ar fi mai bine să mă întorc. Tatăl tău probabil se-ntreabă ce e cu mine.

- Iar tu, ce-o să-i spui? se amuză el cu o strălucire ciudată în ochi. Adevărul? Că fiul lui a încercat să te violeze pe podeaua grajdului? Sau ai să inventezi o minciunică nevinovată care să-l protejeze de cruda realitate?

- Ti-ar fi învăţătură de minte dacă i-aş spune, i-o întoarse ea. Dar nu cred că am s-o fac. Am să te scutesc de umilinţă.

- Pe mine nu m-ar deranja. Cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor, o studia intens cu capul uşor aplecat pe o parte. Deci, probabil încerci să te scuteşti pe tine, aşa că ţi-aş putea sugera să-ţi scoţi paiul din păr.

Ti-ar fi probabil dificil să explici cum a ajuns acolo.

Ignorându-i tonul ironic, Corrie îşi scoase paiul, şi îşi trecu degetele prin păr pentru a se asigura că nu mai rămăsese niciunul.

- Tot ţi-a scăpat unul, spuse el. Vrei să te ajut eu?

Făcu un pas spre ea, cu mâna deja ridicată, dar Corrie se feri.

- Mă descurc, spuse ea tăios. Să-i suporte din nou apropierea, ar fi fost mai mult decât putea îndura. Chiar şi acum, era intens conştientă de puterea lui virilă, iar amintirea coapselor lui puternice peste ale ei, îi făcu inima s-o ia razna.

- Nu vreau să mă mai atingi - niciodată! spuse ea cu vocea tremurândă şi după ce ieşi pe uşa grajdului o luă la fugă spre casă.

Capitolul 1

Corrie avu impresia că Charles i-a aruncat o privire ciudată când reveni în casă, dar el nu spuse nimic şi ea îi fu recunoscătoare, iar după prânz îşi petrecură întreaga după-amiază în birou. Atât de tare se adâncise în lucru, încât se opri cam fără voia ei, atunci când Charles anunţă sfârşitul zilei de lucru.

- O să prepar cina, spuse el. Tu du-te şi ia puţin aer proaspăt.

- Aş prefera să rămân să te ajut, pledă ea, ştiind că s-ar simţi vinovată dacă ar sta cu mâinile în sân în timp ce el făcea toată treaba. Până la urmă, amândoi lucraseră din greu, întreaga zi.

Dar Charles insistă, iar Corrie rămase de capul ei. Decizând să se ţină departe de grajd, în caz că Damon ar mai fi fost încă pe acolo, o luă spre vale, de unde se puteau vedea apele nemişcate ale lacului strălucind sub razele soarelui la apus.

Poteca trecea prin câmp şi apoi străbătea o plajă, pentru ca în cele din urmă să se termine abrupt în apele lacului. Nici măcar o undă nu-i brăzda suprafaţa, întinderea nemişcată de apă reflecta cu acurateţe iarba şi plaja de pe malurile ei, albastrul cerului, chiar şi o pasăre care plana în înălţimi ca şi cum ar fi urmărit-o.

O fi un şoim? se-ntrebă ea. într-un fel destul de ciudat, Damon îi amintea de un şoim, cu ţinuta lui mândră şi nasul foarte puţin coroiat.
Pentru moment, ea era prada lui, deşi nu apucase încă să-şi înfigă ghearele în ea. Se străduise fără succes să o alunge din Irlanda, iar acum se întreba care va fi următoarea lui mişcare.

Ei încă nu-i venea să creadă că renunţase până la urmă,

deşi tatăl lui jucase un rol esenţial în această decizie. Deci, ce va face Damon acum? Probabil că îi va face viaţa atât de grea, încât o să vrea ea să plece. Ăsta ar putea să fie motivul din spatele scenei de dragoste pe care o încercase mai devreme. Se-nroşi la gândul ăsta. Asta însemna că de fiecare dată când vor rămâne singuri, va încerca să facă dragoste cu ea? Asta urma să fie metoda lui de atac, gândindu-se că fie ea va ceda dovedind astfel că el are dreptate, fie îi va dispreţui avansurile în aşa măsură încât va fi bucuroasă să plece?

Buzele ei se strânseră cu hotărâre. Nu va face nici una nici alta. Dacă va încerca să o sărute, o să-l respingă, politicoasă dar fermă. în felul ăsta va avea un control ferm asupra reacţiilor ei, fără să mai existe pericolul ca reacţiile ei să-i dea lui Damon imboldul de a continua.

Se răsuci pe călcâie cu intenţia de a se întoarce pe acelaşi drum pe care venise, dar parcă pentru a-i testa noua hotărâre pe care o luase, chiar Damon se apropia. La început, vru să pretindă că nu l-a observat, şi astfel s-o ia pe un drum ocolitor spre casă, dar apoi decise că el ar şti ce e în mintea ei, şi cel mai probabil se va bucura de efectul pe care îl are asupra sa. Aşa că păşi curajos în direcţia lui, forţându-se să zâmbească, deşi nu era în niciun fel mulţumită.

- Mă surprinzi, spuse el în loc de salut, de ce nu găteşti cina?

Ochii ei albaştri se-ngustară, ştiind prea bine că încerca s-o
stârnească.

- Nu ştiam că asta ar fi una dintre îndatoririle mele, spuse ea cu afectare. Din câte ştiu eu, până acum sunt plătită numai ca să-l ajut pe tatăl tău cu scrisul.

I-ar fi putut spune că Charles îi refuzase cu încăpăţânare

ajutorul, dar de ce-ar face-o? Poate să creadă ce-o vrea, nu-i păsa.

- Deci, veni răspunsul lui usturător, preferi să-l laşi pe tatăl meu să muncească dublu, în timp ce tu te relaxezi şi admiri frumuseţile văii.

Cum Corrie nu-i dădu niciun răspuns, el continuă:

- încă unul din obiceiurile lui Zelah, pe care le-ai moştenit. Tot aşa era şi ea, ştiai? Considera treburile gospodăreşti sub demnitatea ei. încerca să fie o doamnă, ceea ce n-o să fie nici într-un milion de ani de-acum înainte!

Deşi Corrie se obişnuise să nu audă nimic bun despre mama ei, îi displăcea când Damon o vorbea de rău. Ochii îi scăpărau când îi răspunse.

- Nu cred că eşti cinstit. Sunt sigură că Zelah nu era chiar aşa de rea, probabil că avea şi ceva bun din moment ce Charles o iubeşte.

- Tata s-a ramolit, pot să-l iert, dar pe tine nu te pot ierta, şi nu-mi place ideea ca cineva să profite de el.

- Cine profită? întrebă Corrie cu prefăcută inocenţă.

- Te-a luat în casă din bunătatea inimii, o repezi el, ar fi trebuit să ai bunul-simţ să-l ajuţi la treburile casnice.

- Pe tine nu te văd dându-i o mână de ajutor, i-o întoarse ea aprins, dorindu-şi să nu fi început niciodată conversaţia asta.

- Sunt ocupat cu ferma, după cum bine ştii, iar dacă tatăl meu are de gând să lucreze opt ore pe zi la carte, nu vreau să mai facă şi treburile gospodăreşti. Ai înţeles?

- Perfect, dar dacă m-aş implica în pregătirea meselor, atunci mă aştept ca tu să vii să mănânci la timp. Nu-mi place să arunc mâncarea.

- încerci să-mi dai ordine?

Strălucirea metalică a ochilor săi ar fi trebuit s-o avertizeze pe Corrie să nu continue, dar în ciuda acesteia, spuse:

- Dacă aşa vrei s-o iei. Ore de masă regulate ar fi cel mai bun lucru pentru noi toţi. Am impresia că tatăl tău s-a cam neglijat, dacă am mânca împreună n-ar mai avea nicio scuză.

Din fericire pentru ea, referirea la Charles păru să-şi facă efectul, şi faţa lui se relaxă.

- S-ar putea să ai dreptate. Am să încerc, dar trebuie să înţelegi că uneori mi-e imposibil să scap.

- Apreciez asta, replică ea demn şi reţinut. Acum, dacă-mi dai voie, o să mă duc să văd dacă Charles are nevoie de o mână de ajutor. Nu-i păsa de faptul că Damon credea că el câştigase, că decizia ei de a ajuta se datora intervenţiei lui. Nu-i păsa ce crede despre ea, sau cel puţin asta îşi tot spunea. Avea nevoie, pentru că altfel, atitudinea lui ar fi durut-o îngrozitor. De fapt şi de drept, îi păsa foarte mult de ceea ce crede Damon, şi o deranjau îngrozitor repetatele lui referiri la mama ei.

Spera să nu fie la fel, deoarece nu-şi dorea nimic mai mult decât ca Damon s-o placă - nu, s-o iubească, aşa cum îl iubea ea! Recunoscu asta pentru prima dată, uitând pe moment de John. în timp ce se-ndrepta spre casă, ascultându-i paşii în urma ei, foşnind printre frunzele căzute cu toamna, ştiu fără urmă de îndoială că îl iubeşte pe Damon.

Era un gând care-ţi tăia respiraţia şi probabil unul zadarnic, pentru că părea că sunt puţine şanse să-i răspundă vreodată cu aceleaşi sentimente. Damon Courtney părea genul de om care, odată ce-şi formase o părere despre cineva, cu greu şi-ar mai fi schimbat-o, iar ea ar fi ultima persoană de care s-ar îndrăgosti.

Se opri, aşteptând s-o ajungă din urmă, ignorându-i ocheada scurtă cu care o cercetă.

- Vii şi tu în casă?

El dădu din cap.

- Am terminat pe ziua de azi şi m-am gândit să-mi petrec o seară cu tata. îi place şahul şi a trecut ceva vreme de când n-am mai jucat.

Corrie ghici fără nici o greutate adevăratul motiv al deciziei sale. Era absolut evident că proceda aşa ca ea să nu rămână singură cu
Charles, altcumva decât la lucru. în felul lui ciudat, Damon încerca să pună capăt unei relaţii care, numai dacă ar şti, era în întregime un produs al imaginaţiei sale. Sentimentele ei pentru Charles erau cele pe care o fiică le-ar nutri pentru tatăl ei, şi poate nici măcar atât de adânci, pentru că încă nu-l cunoştea foarte bine.

- Ăsta-i un joc pe care nu l-am jucat niciodată, spuse ea, întrebându-se dacă se va oferi s-o înveţe.

Dar tot ceea ce spuse el, fu:

- Păcat, însă n-am niciun dubiu că o să găseşti tu ceva cu care să-ţi ocupi timpul. Ai putea chiar să continui lucrul la cartea tatălui meu. Cu cât o termini mai curând, cu atât mai repede te poţi întoarce acasă.

- Ti-ar plăcea asta, nu-i aşa? îl acuză ea. Dar, din ce am văzut până acum, o să dureze foarte mult timp. Toatele datele pe care le are sunt o harababură, trebuie să fie sortate şi apoi organizate înainte de a te gândi să le pui într-o oarecare formă. Asta nu se poate face în câteva săptămâni. O să dureze luni, poate chiar un an.

Lui Damon nu-i plăcu ceea ce auzea, aşa că se-ncruntă.

- Nu sunt sigur că te cred. Tata lucrează la ea de nu mai

ţin minte când. Eşti sigură că nu-ncerci s-o lungeşti doar ca să mai rămâi? Eu nu te-aş sfătui să faci aşa ceva.

Corrie ridică din umeri şi se uită chiorâş la bărbatul care mergea alături de ea.

- De ce nu? Pe tine oricum nu te afectează. De fapt, aş spune, o să-ţi facă viaţa mult mai uşoară, dacă o să preiau şi o parte din treburile gospodăreşti. Nu eşti de acord?

- Sunt pe naiba, mormăi el şi apoi nu mai spuse nimic altceva, dar expresia încruntată de pe chipul lui îi spunea lui Corrie că nu era prea fericit de cum stăteau lucrurile.

Ocoliră şi intrară prin spatele casei, în bucătărie. Charles era acolo, şi ridicând privirea, îi întoarse zâmbetul cu căldură.

- Ti-a priit plimbarea, dragă? Te-ai întors mai devreme decât te aşteptam.

- A venit să te ajute. Damon intră în bucătărie în spatele ei. Nu sunt de acord ca ea să se relaxeze în timp ce tu faci toată treaba.

-A fost ideea mea, răspunse Charles calm. Ea se oferise deja, dar nu-i nimic, Corrie, acum că eşti aici, poţi să faci crema. Tie îţi iese mult mai bună.

Corrie zâmbi şi scoase o sticlă de lapte din frigider, ignorându-l pe Damon, care se-ncrunta de parcă ar fi fost depăşit de situaţie.

După cină, bărbaţii se retraseră în camera de zi pentru jocul de şah, iar Corrie rămase să spele vasele. Dintr-un anumit punct de vedere, era bucuroasă că Damon se oferise să-şi petreacă seara cu tatăl său, deşi intenţia ei iniţială fusese să se dezvinovăţească de reproşul îndatoririlor.

Oricum, Charles nu ştia nimic despre toate astea. Stia că fiul său era împotrivă ca ea să rămână, dar nu ştia măsura antagonismului lui Damon faţă de ea. Corrie credea că dacă ar

şti, ar fi furios, spunându-i că n-are niciun temei pe care să-şi întemeieze respingerea. El n-ar accepta înrudirea ei cu Zelah ca suficientă.

Uite, Damon şi Charles, de exemplu. Arătau la fel, dar asta era tot în ceea ce priveşte asemănările. în toate celelalte privinţe erau deosebiţi, şi atunci de ce nu putea Damon să accepte că era diferită de mama ei? Nu făcuse nimic care să-i alimenteze neîncrederea, dar absolut nimic. Doar dacă nu lua în considerare incidentele acelea de când se întâlniseră. Ea una, le uitase de mult. Acum, făcând retrospectiva, îi păreau banale şi fără nimic pe care să-şi bazeze suspiciunile. Până când termină de curăţat bucătăria, buzele îi tremurau. Prietenia lui Damon ar fi însemnat atât de mult pentru ea, deşi ştia că s-ar mişca pe un teren periculos.

Trebuia să-l mai ia în considerare şi pe John, şi se simţi vinovată când îşi dădu seama cât de departe în gândurile sale îl împinsese, abia dacă se mai gândise la el zilele astea. Damon era cel care îi ocupa întreaga atenţie. Surprinzător, dacă luai în considerare felul în care o trata, dar asta era dragostea, îşi spuse ea, sosind pe nepregătite în cele mai neaşteptate locuri.

îşi dădea seama acum că sentimentele pe care le nutrise pentru John nu fuseseră dragoste. îl plăcea foarte mult, ca prieten, dar, până la urmă, asta era tot ceea ce însemna pentru ea. Săruturile lui nu aveau niciun pic de foc în ele, şi nu-i stârniseră niciodată dorinţa arzătoare pe care Damon i-o provoca la cea mai uşoară atingere. De fapt, era suficient ca Damon s-o privească pentru a-i accelera pulsul. Chiar şi acum, doar gândul la el, o încălzise şi degetele îi atinseră cu un gest involuntar buzele unde o arseseră sărutările lui cu doar câteva ore în urmă.

Pe deasupra, atracţia nu era în întregime de natură fizică, juca un rol important, dar ştia că îl găsea pe Damon atrăgător în multe alte moduri. Ar fi putut fi un prieten extraordinar, un sfătuitor, un companion - toate astea şi pe deasupra un amant minunat.

O combinaţie răvăşitoare, dar el era un bărbat răvăşitor. Va fi greu să-l convingă că nu e prostituata pe care o credea el, dar va merita. Va depinde în întregime de ea să-şi susţină cauza. Prin niciun cuvânt sau faptă nu trebuie să-i dea ocazia s-o creadă altfel decât pură - ceea ce bineînţeles că era, doar că Damon Courtney nu era pregătit încă să creadă asta.

După ce ordonă şi curăţă totul în bucătărie, se alătură bărbaţilor, aşezându-se pe unul din scaunele aurii, nu prea aproape ca să-i deranjeze, dar nici prea departe ca să nu mai vadă tabla de joc. Dar descoperi că privirea îi era frecvent atrasă de chipul lui Damon mai degrabă decât de tabla de joc.

Din profil, era mai uşor de observat asemănarea dintre tată şi fiu. Amândoi aveau nasul uşor coroiat şi fruntea înaltă şi largă, chiar şi buzele lor aveau aceleaşi linii ferme.

Corrie îi iubea pe amândoi, dar pentru motive extrem de diferite.

Pat, anunţă Charles tărăgănat când tăcerea din cameră devenise aproape tangibilă si lui Corrie îi era frică să mai si respire.

- Tot am să te învinge. Mai facem o partidă? râse Damon.

Dar Charles clătină din cap.

- Cred că ar trebui să avem grijă de oaspetele nostru. A fost foarte răbdătoare aşteptând aşezată acolo să ne terminăm partida. Joci, Corrie? Ea scutură din cap.

- Atunci, poate o să te înveţe Damon.

- Nu cred că mi-ar plăcea, răspunse ea înainte ca Damon

să spună ceva. îmi plac jocurile ceva mai antrenante. Joc foarte mult squash şi tenis.

- Mă tem că aici nu avem facilităţile necesare. Damon părea condescendent. Dacă asta vrei de la viaţă, atunci colţişorul ăsta liniştit al Irlandei nu e pentru tine.

- Nu asta vreau, proclamă Corrie, spuneam doar ce-mi place. Nu-i niciun rău în asta, nu-i aşa?

Charles interveni cu tact.

- Mi-e teamă că Damon te-a înţeles greşit. Ce-ai zice să bem ceva? Whiskyul irlandez ţi s-ar părea prea tare?

- Nu l-am încercat niciodată, spuse ea cu sinceritate, doar un strop, cu puţină apă.

Damon strânse jocul de şah în timp ce bătrânul prepara băuturile, şi când se aşezară cu toţii, Charles spuse:

- E foarte plăcut să stăm aşa împreună, toţi trei. A trecut multă vreme de când n-am mai avut o companie atât de încântătoare, nu-i aşa Damon?

Damon o cântări pe Corrie cu o privire lungă înainte de a vorbi.

- Ai dreptul la propriile tale păreri, tată, tot aşa cum am şi eu.

Corrie se-nroşi, aproape urându-l pentru că era atât de mojic cu ea
în faţa lui Charles.

Tatăl său se-ncruntă.

- Credeam că ai trecut peste ideea aia prostească. E o absurditate! Trebuie doar să te uiţi la Corrie pentru a vedea inocenţa în ochii ei. Ai judecat-o greşit, Damon, de ce nu eşti în stare să recunoşti?

- Chiar aşa am făcut, tată? Ce dovezi ai?

- Nimic altceva decât ceea ce văd cu ochii mei şi ce simt

oasele mele bătrâne. Charles o privi pe Corrie şi-i observă jena. Uite ce i-ai făcut copilului, uite cât de supărată e. Să-ţi fie ruşine Damon!

- îmi pare rău, spuse Damon fără a da nici cel mai mic semn că ar fi într-adevăr aşa, te rog să mă scuzi.

Ea se prefăcu a-i accepta scuzele.

- Nicio problemă, Damon. {tiu că nu te pot opri să crezi ce vrei. Să sperăm că o să te răzgândeşti până plec.

- De ce? întrebă el abrupt. Te deranjează ce gândesc eu?

Ea ridică din umeri.

- De ce m-ar deranja? Lucrez pentru tatăl tău, nu pentru tine. Nici că-mi pasă ce crezi tu. Nu intenţionase să-i arunce ultimile cuvinte, dar cumva reuşise să strice la final toate bunele ei intenţii. El avea impresia că e atât de superior, de perfect, când de fapt păcatele lui erau la fel de mari ca cele pe care i le atribuia ei. Era vinovat că o desconsidera fără niciun motiv, iar asta o chinuia atât de tare, încât era gata să lase totul baltă şi să se ducă acasă. Dar, bineînţeles, n-o va face. Fuga nu rezolva nimic.

- Mă bucur să aud asta, spuse el. Pentru că oricum n-ar schimba nimic. Odată ce mi-am format o impresie despre o persoană, cu greu mi-o mai schimb vreodată. Doar dacă nu se dovedeşte că mă înşel. Atunci, îmi voi cere scuze.

Corrie ar fi vrut să-l vadă pe Damon cerându-şi scuze! Cât de improbabil părea! N-ar fi fost surprinsă să afle că nu şi-a cerut scuze niciodată în viaţă.

- S-ar putea să trebuiască să faci asta curând, interveni Charles.

Rar se-ntâmplă să nu fiu de acord cu tine, dar de data asta trebuie s-o fac. De data asta sunt de partea lui Corrie până la capăt.

- Mulţumesc, Charles, îi zâmbi ea cu căldură, eşti un scump.

- Si eu ce sunt, un căpcăun? mârâi Damon, displăcându-i evident manifestarea de afecţiune dintre tatăl său şi fata pe care n-o considera cu nimic mai bună decât mama ei.

- Păi, te porţi ca unul, spuse Charles încruntându-se. Nu te-am mai văzut niciodată aşa, şi nu înţeleg care e motivul.

- Ba eu cred că ştii, replică Damon. Doar că refuzi să accepţi. Dar înţeleg punctul tău de vedere, deşi nu sunt de acord, aşa că nu-ţi mai face probleme din cauza mea.

- îmi fac probleme din cauza lui Corrie. Charles aruncă o privire în direcţia ei, cu un zâmbet liniştitor pe buze, ca şi cum i-ar fi spus că e de partea ei. Sunt sigur că nu merită grosolăniile tale. De ce nu vrei s-o accepţi pur şi simplu, fără alte prejudecăţi? Cel puţin, fă-i şederea aici cât mai plăcută. Nu vrem să plece acasă cu amintiri urâte despre noi.

Spre surpriza ei, Damon spuse:

- Foarte bine, tată, dacă asta te face fericit. Dar ăsta e singurul meu motiv.

Charles nu mai putea spune nimic, dar păru satisfăcut pe moment. Corrie avea dubiile ei că Damon s-ar ţine de promisiune, dar ar fi fost minunat s-o facă. Asta era şansa de care avea nevoie, ca să-i dovedească o dată pentru totdeauna ce fel de fată era.

Următoarele câteva zile, se părea că Damon chiar se străduieşte. Apărea prompt la orele de masă, iar în timpul serilor, când erau împreună toţi trei, nu mai dădu nicio dovadă din animozitatea sa anterioară, tratând-o aproape ca pe o soră.

Asta nu era chiar ceea ce şi-ar fi dorit Corrie, dar cel puţin, era mai bine decât să fie mereu pe picior de război. El chiar se

oferi s-o înveţe să joace şah, dar după câteva partide se dădu bătută.

Jocul era prea încet şi cerea prea multă concentrare pentru gusturile ei.

Uneori făceau plimbări în vale, şi în ocazii de felul ăsta, Corrie era dureros de conştientă de puterea pe care Damon o avea asupra ei. Magnetismul lui era ca o funie care o trăgea tot mai aproape. John se pierdea din ce în ce mai mult în fundalul gândurilor ei, iar Damon începu să pună stăpânire pe ele. Uneori se simţea vinovată; şi pe undeva era normal, deşi Damon era bărbatul pe care-l aşteptase întreaga viaţă.

Putea doar să spere că sentimentele lui pentru ea se schimbaseră. De când o sărutase la grajduri, nu-i mai făcuse alte avansuri, nici măcar s-o ia de mână când se plimbau pe afară, deşi îl surprinsese de câteva ori privind-o într-o manieră foarte stranie.

într-o seară ca asta, când se plimbaseră până la marginea lacului şi nemişcarea apusului îi împresurase, Corrie dădu glas întrebării care o chinuia de ceva vreme.

- Damon!

Făcu o pauză asigurându-se că are întreaga lui atenţie. Tu ai - vreau să te-ntreb dacă mai ai încă aceeaşi opinie despre mine?

El se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac, aproape topindu-se în umbrele care se strecurau din toate părţile.

- Există vreun motiv pentru care să mi-o fi schimbat? întrebă el, făcând-o să-şi dea seama că fusese o întrebare inutilă.

- Ultimele zile, insistă ea, n-au însemnat nimic pentru tine? Nu ţi-au dovedit că nu sunt cum ai spus? Stătea aproape de el, prea aproape de fapt, pentru că zbuciumul inimii sale

ameninţa să se facă auzit, dar dorea să fie suficient de aproape pentru a-i putea vedea expresia.

- Privirea lui întunecată se opri asupra chipului ei, căutând, scurmând, sfredelind, transformându-i aşteptarea într-o senzaţie de freamăt.

- Te-ai comportat exact cum mă aşteptam - pentru cineva care face o demonstraţie că ar fi ceea ce nu e.

- Dar aici te înşeli, spuse Corrie disperată. Asta sunt eu, adevărata. Nu sunt ceea ce crezi tu.

- Pentru că n-ai avut ocazia? închisă aici cu tata şi cu mine, fără nimeni pe care să-l impresionezi cu părul tău de argint şi frumosu-ţi chip?

Corrie bătu din picior, nervoasă.

- Uneori te urăsc! Spui cele mai dezgustătoare lucruri! Dacă cineva joacă teatru, acela eşti tu. Toată săptămâna ai fost drăguţ cu mine, dar totul a fost o minciună. Nu te-ai schimbat cu nimic din prima zi în care ne-am întâlnit.

- Credeam că ştii asta. Părea amuzat. Am făcut-o de dragul tatei, nu de dragul tău.

- Si eu care credeam că ajungem undeva. Corrie nu-şi dădu seama ce încărcată de dorinţe fu remarca ei.

- Biata Corrie, o tachină el. Tie chiar îţi pasă? Un om ca tine are şi o inimă ca să-i pese ce cred ceilalţi? Sau e doar faptul că n-am cedat frumuseţii tale evidente, ca toţi ceilalţi bărbaţi pe care i-ai cunoscut? Nu mai era deloc amuzat.

Ochii lui aveau o lumină rece în penumbra amurgului, iar conturul chipului său nu păruse niciodată atât de aspru, buzele sale atât de dezaprobatoare.

Lui Corrie îi venea să plângă. Când în cele din urmă crezuse că s-a schimbat ceva, descoperea acum că totul fusese doar o faţadă. Ar fi trebuit să ştie mai bine. îi spusese

tatălui său că va fi mai drăguţ cu ea doar că să-l facă fericit, dar cumva, din prostie, crezuse că ea produsese schimbarea. El păruse chiar să-i aprecieze compania. Ce credulă a putut să fie!

- Orice-aş spune eu, tu tot n-o să mă crezi. Am fost o proastă să sper că ţi-ai putea schimba părerile. Uită că am discutat vreodată asta.

Ea se-ntoarse, hotărâtă să nu-l lase să-i vadă lacrimile ce-şi croiau drum sub pleoapele ei. Dar el o prinse strâns de umăr.

- Aşteaptă. întrebarea ta a avut un motiv. Vreau să ştiu care a fost acela.

"Pentru că te iubesc", ar fi putut ea spune. Asta chiar ar fi fost de tot râsul. Ea nu însemna nimic pentru el. Nimic mai mult decât o pacoste pe care era forţat s-o suporte de dragul tatălui său, şi oricum, era foarte improbabil că ar fi crezut-o. Ar vedea-o ca o încercare de a-l aduce în ghearele ei. Fără îndoială, Damon credea că-l consideră o încercare, un bărbat care n-a căzut în admiraţia ei din prima clipă.

- Nu sunt obligată să-ţi spun, răspunse ea.

- Nu, nu eşti, avu el răspunsul gata pregătit. Dar cred că ştiu. Eşti nervoasă pentru că nu ţi-am dat mai multă atenţie, nu-i aşa?

Exact aşa cum îşi închipuise şi ea. Oftă adânc înainte de a-i răspunde.

- Nici nu m-aşteptam. N-ai făcut niciun secret din faptul că mă dispreţuieşti. Speram doar - zadarnic după cum s-a dovedit- că ţi-ai revizuit opinia.

- Si era atât de important pentru tine ca să mă-ntrebi, ştiind riscul pe care ţi-l asumi ca să fiu arţăgos cu tine?

- M-am obişnuit cu asta. Nu prea mă mai deranjează.

- Atunci, de ce tremuri, dacă nu ţi-e frică?

Asta era o întrebare la care nu putea răspunde - nu fără să-şi recunoască adevăratele sentimente. Dar cum să-i explici unui om care te urăşte că atingerea lui îţi stârneşte un vârtej de emoţii, o dorinţă să-i simţi braţele în jurul tău şi săruturile lui să-ţi ardă buzele? Era de tot râsul dacă ar fi fost în stare să râdă, dar nu era. Voia să plângă.

El îi ridică bărbia cu un deget.

- Corrie, răspunde-mi. Apoi îi văzu lacrimile şi se-ncruntă. Ti-e frică.numai dacă nu.Suspiciunea luă locul surprizei în vocea lui..lacrimile astea sunt false? Un şiretlic menit să-mi provoace compasiunea. Păcat că nu am niciun strop. Vocea lui se-năspri şi o scutură violent. Nu mă emoţionezi, stricato. Te simţi frustrată, nu-i aşa după o săptămână petrecută într-o recluziune aproape monastică? Ai nevoie să simţi braţele unui bărbat în jurul tău, asigurările lui că eşti încă o femeie atrăgătoare? Asta şi eşti, spuse el cuprinzându-i talia. Mult prea atrăgătoare pentru liniştea sufletească a oricărui bărbat.

Gura lui îi cotropi buzele în ciuda strigătului ei de protest. Sărutul lui era o pedeapsă brutală, dur şi sălbatic, dar stârnindu-i în acelaşi timp o dorinţă nebună pentru mai mult. Nu-şi putu opri mâinile să treacă după gâtul lui, sau trupul să se lipească de al lui, conştientă de pasiunea lui crescândă.

- Asta vroiai? întrebă el cu aceeaşi voce răguşită, ridicându-şi pentru o clipă gura, privirea lui verde scânteind în albastrul ochilor ei. Asta e ceea ce căutai în felul tău sucit de-a fi? De ce nu mi-ai cerut-o de-a dreptul, m-aş fi conformat cu plăcere. Respiraţia lui deveni năvalnică în timp ce mâinile îi explorau corpul, iar gura lui îi zdrobea buzele.

Corrie voia să-l refuze, să se elibereze de cererile mâinilor şi buzelor lui, dar o forţă interioară, mai tare decât ea, o făcu

să-i răspundă cu un abandon total, lăsându-se pradă voluptăţii clipei.

Capitolul 8

Dacă Damon nu s-ar fi desprins, dezgustat, Corrie nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla. îşi pierduse complet controlul, rămânându-i doar dorinţa de a face dragoste cu bărbatul ăsta. Mândria o părăsise, nu simţise nicio ruşine să se agaţe de trupul lui impasibil, buzele topindu-i-se în sărutările lui, fără a băga de seamă ferocitatea lui.

Experienţa fu tulburătoare, demonstrându-i mai presus de orice dubiu că-l iubeşte şi că nu vrea nimic altceva decât să fie la rândul ei iubită de el, să o trateze ca pe cea mai jinduită posesiune a lui. Nimeni nu-i spusese, niciodată, că apropierea fizică, contactul dintre un bărbat şi o femeie poate fi aşa.

Când îi dădu drumul, se-mpletici înapoi, cu genunchii atât de moi încât se prăbuşi în iarbă. Când ridică privirea spre el, ochii ei erau mari de furie şi era gata să-i spună ceva când vorbi Damon.

- Data viitoare nu voi mai fi atât de blând. Urăsc femeile neruşinate. Cum poţi să negi că eşti ca Zelah, când te arunci în braţele mele exact cum o făcea şi ea?

Corrie se împletici pe picioare, cu ochii în flăcări şi toată pasiunea alungată de cuvintele lui aspre.

- Nu-i adevărat, spui asta doar ca să mă răneşti!

- Oh, cum să nu fie. Nu era mulţumită numai cu tata.

Avea nevoie de un bărbat mai puternic, mai viril, care să-i satisfacă apetitul nesăţios.

- Dacă i-ai răspuns, scânci Corrie, atunci nu eşti cu nimic mai bun şi nu-ţi permit să mă compari cu ea. Nu există comparaţie. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum? Nu eu ţi-am cerut să mă săruţi, tu ai început, aşa că de ce-ar fi vina mea?

- Ai fi putut să încerci să mă opreşti, spuse el caustic. Ar fi

reacţia evidentă, în caz că nu vrei să te ating. Făcu o pauză şi ochii i se îngustară înainte de a continua. Dar nu, tu mă doreai - tot atât de mult cum te doresc şi eu. Socul şi surpriza de pe chipul lui Corrie îl făcură să se oprească din nou. Oh, da, încheie el, te doresc. Eşti extrem de atrăgătoare, chiar prea mult pentru liniştea mea sufletească.

- Deci ăsta-i adevăratul motiv pentru care vrei să plec? strecură Corrie repede cuvintele. De fapt, nu te poţi încrede în propriile tale reacţii.

- Nu te lăsa dusă în eroare. Ochii lui întunecaţi nu-i părăsiseră chipul nicio clipă. Sunt perfect stăpân pe mine însămi. Grija mea este pentru tatăl meu. Până la urmă, eşti închisă cu el cu orele în fiecare zi. Cine ştie ce se poate întâmpla? E şi el un bărbat ca şi mine, şi niciun bărbat nu e niciodată prea bătrân pentru a aprecia o femeie frumoasă.

Lui Corrie îi venea să-l lovească. Insinuările lui continue despre Charles şi ea însăşi o îmbolnăveau.

- Eşti un om vrednic de tot dispreţul! Nici nu ştiu de ce mă mai deranjez să vorbesc cu tine. De fiecare dată spui ceva ca să mă răneşti.

- Te chinuie conştiinţa? o ironiză el. Mă surprinzi. Credeam că eşti genul fără sentimente.

- Iar începi! ţipă ea furioasă. Nu poţi să înţelegi că sunt o fată decentă, care până acum a dus o viaţă obişnuită?

- Zău?! Atunci, înseamnă că sunt cel mai mare necredincios din lume, pentru că, încă mai cred că-mi vinzi braşoave.

De când se certau se lăsase întunericul, şi acum era aproape imposibil să-i citeşti trăsăturile. Corrie, îşi putea imagina foarte bine, totuşi, insolenţa cu care o privea, batjocura din ochii aceia întunecaţi, şi asta o umplea de o ură

aproape la fel de intensă ca dragostea pe care o simţise cu câteva minute în urmă.

îşi strânse pumnii, dornică să-l lovească, dar realiză inutilitatea unei astfel de încercări. în schimb, îşi împinse bărbia înainte şi spuse cu toată demnitatea de care era în stare.

- îmi pare rău de tine, Damon. O astfel de atitudine de minte-ngustă, probabil că e un handicap. Apoi se-ndepărtă şi de data asta el nu o mai urmă.

Când ajunse în casă, Corrie se duse direct în camera ei, bucuroasă că Charles nu se vedea pe nicăieri. Lupta o epuizase atât fizic cât şi mental, aşa că se aruncă pe pat, abia acum eliberându-şi lacrimile.

De ce, oh, de ce, se-ntrebă din nou şi din nou, s-a îndrăgostit de cineva atât de odios ca Damon? Nu exista niciun termen de comparţie între el şi John. Dacă ar fi reuşit să ţină de vechea ei iubire, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Si abia acum îşi dădu seama că trebuia să-i scrie lui John; să-i explice ce simte şi să-i spună că nu mai avea niciun rost să mai vină aici. Ar fi o scrisoare dificilă, dar cel mai bine era s-o scrie acum, cât mai era încă în starea asta acuzatoare, şi n-ar avea nicio teamă că sentimentele ei pentru Damon s-ar strecura printre rânduri.

îi părea rău pentru John. Va fi un şoc, dar n-avea niciun rost să continue relaţia când ea simţea ceea ce simţea. Ar fi fost la fel de supărător să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, pe cât era să nu se poată mărita cu cel pe care-l iubea.

Odată decizia luată, coborî în birou şi începu scrisoarea. Era dificil şi făcuse deja câteva încercări când se deschise uşa şi intră Damon. Păru surprins când o văzu singură şi Corrie

spuse:

- Care-i problema? Te aşteptai să mă găseşti aici cu tatăl tău?

Ai crezut că-i voi plânge pe umăr spunându-i ce măgar eşti?

- Nu m-ar surprinde, spuse el rece. Ce faci aici, sigur nu lucrezi!

- îi scriu lui John, spuse ea, deşi nu văd cum te-ar privi pe tine.

Chipul lui se lumină.

- Ah, iubitul singuratic. Mica noastră scărmănealã ţi-a zdruncinat conştiinţa? Ochii îi căzură pe coşul de hârtii. După cum văd, pare o scrisoare dificilă, şi înainte să-l poată opri, se-ntinse şi recuperă o ciornă mototolită.

- Dă-mi-o imediat, ţipă ea, e personală! N-ai nici un drept.. .Dar el îndreptase deja hârtia şi-şi plimba privirile peste frazele ei lungi.

Se-ncruntă şi se uită ţintă la ea.

- Te-ai răzgândit. De ce?

- N-are nimic de-a face cu Charles, dacă la asta te gândeai, se apără ea. Am avut timp să mă mai gândesc, asta-i tot, deşi nu văd de ce ţi-aş spune ţie toate astea. Nu te priveşte cu nimic pe tine.

- Dacă venirea ta aici are ceva de-a face cu asta, atunci mă priveşte într-o mare măsură, i-o întoarse Damon, încă încruntat. împături hârtia cu atenţie înainte de a i-o da înapoi.

- Eu aş avea grijă ce-aş spune, doar dacă nu vrei să vină într-o suflare aici ca să vadă ce nu e în regulă.

- Oricum vine, îi spuse ea. Tatăl tău l-a invitat. Nu ţi-a spus? Scrisoarea mea era menită să-l oprească.

- N-o să facă asta, spuse el, dacă ţine cât de cât la tine.

Poate că, la urma urmelor, n-ar fi un lucru chiar atât de rău. O să te ţină la locul tău, dacă nu mai mult.

Ochii lui Corrie scăpărară.

- Nu mi-am dat sema că am întrecut măsura.

- Nu? Sprâncenele-i ridicate o avertizau ce credea el despre remarca de adineauri. Mă surprinzi. în locul tău, m-aş mai gândi. între timp, am să te las să-ţi continui dificila scrisoare.

Noapte bună, Corrie.

Ea nu-i răspunse. Era imposibil să ai ultimul cuvânt într-o discuţie cu Damon.

După întreruperea lui, îi veni şi mai greu să-şi adune gândurile pentru a le aşterne pe hârtie, aşa că se dădu bătută şi se duse la culcare. Dar somnul o ocolea. Sărutările lui Damon avuseseră un efect mai adânc decât voia să recunoască şi nu putea să nu se-ntrebe ce-i rezervă viitorul.

Trebuia să-şi reamintească în mod constant că motivul pentru care era aici, era Charles. El era cel care avea nevoie de ea, iar ea avea nevoie de el. Asigurările lui ferme şi încrederea lui în ea, o consolau pe Corrie când fiul lui era nemilos. Dacă n-ar fi fost Charles, se-ndoia că ar mai fi putut s-o scoată la capăt. Damon putea fi inuman de nemilos când vroia şi rare au fost ocaziile când se relaxase îndeajuns pentru a se purta frumos cu ea.

Următoarele zile, Corrie se feri din calea lui Damon pe cât posibil, petrecând mai mult timp decât ar fi fost necesar cu lucrul la cartea lui Charles, până într-acolo încât, în majoritatea serilor, în timp ce bărbaţii jucau şah sau stăteau de vorbă în camera de zi, ea rămânea în birou.

în mai multe ocazii, Charles încercă s-o convingă să li se alăture, dar se-ncăpăţâna să refuze, iar Damon nici nu se deranjă să încerce. Nu că s-ar fi aşteptat să facă asta, dar, chiar şi aşa, o durea că avea o părere atât de proastă despre compania ei.

Acum că-i trimisese scrisoarea lui John, aştepta din zi în zi un răspuns. încercă să se pună în poziţia lui şi se-ntrebă care va fi reacţia lui. Se va repezi el, cum a spus Damon, până aici ca să afle ce nu a mers cum trebuie, sau va aştepta întoarcerea ei pentru a încerca să pună ordine în relaţia lor? Pe de altă parte, i-ar putea scrie să-i ceară să-şi facă imediat

valiza şi să se întoarcă imediat acasă. Nu fusese niciodată genul care să dea ordine, permiţându-i lui Corrie să facă totul în stilul ei. Dar de data asta era diferit. Totul depindea de părerea pe care şi-a făcut-o el, dacă mai e sau nu un alt bărbat implicat. Ea nu făcuse nicio referire la Damon, menţionând doar că lucrează pentru Charles, dar că în timpul cât fuseseră despărţiţi se gândise îndelung şi ajunsese la concluzia că mariajul lor n-ar funcţiona. Spera că va înţelege, şi vor discuta problema pe larg când munca ei aici se va termina, iar ea se va întoarce.

Cu Charles nu avea nicio problemă. Se-nţelegeau de minune şi între ei se formase o legătură puternică. O privea ca pe o fiică, şi o trata cu atâta dragoste şi bunătate de parcă ar fi fost într-adevăr sânge din sângele lui. Si ea ajunsese să-l aibă tare drag, deşi nu-i uitase niciun moment pe Anne şi pe David, care îşi dedicaseră întreaga viaţă creşterii ei. Le scria regulat, trimiţându-le întotdeauna scrisori voioase, pline cu detalii din munca ei.

Nu făcu nicio referire la Zelah, iar Anne era prea discretă pentru a aduce vorba ea însăşi - fără îndoială uşurată, credea Corrie, că a renunţat în cele din urmă la căutările ei. De fapt, se gândise extrem de rar la Zelah în ultimele zile. Charles nu aducea vorba de ea, iar ea nu stătuse prea mult cu Damon, zilele astea, pentru a face conversaţie cu el. Dacă ar fi deschis subiectul - ei bine, era de la sine înţeles că el le-ar fi comparat cu multă plăcere.

Era cam pe la jumnătatea celei de-a doua săptămâni când Corrie, coborând pentru micul dejun, văzu că lipseşte Charles. în mod normal mâncau împreună, şi era un lucru neobişnuit să nu fie acolo cu micul dejun gata pregătit, sau aproape gata. Probabil că încă dormea, se gândi ea pornind maşina de gătit

şi începu să prepare mâncarea. Dar, când la nouă şi jumătate, încă nu apăruse, se decise să urce până la camera lui pentru a se asigura că totul este în ordine.

în fiecare zi îi făcea patul şi-i făcea ordine prin cameră. La început, el se-mpotrivise, dar în cele din urmă îi acceptase bucuros ajutorul. Acum, bătu la uşă, iar cum nu primi niciun răspuns, intră în cameră.

Charles tocmai ce se ridica din pat, cu ochii grei de somn.

- Oh, Corrie, îmi pare rău, se pare că am dormit peste măsură.

Uşurată că nu fusese o problemă de sănătate, Corrie râse.

- îmi făceam griji pentru tine, credeam că eşti bolnav, sau ceva de genul ăsta.

- Nimic mai mult decât o durere de cap, spuse el. M-am trezit devreme şi am luat nişte aspirine, cred că m-a furat din nou somnul. Nu-mi stă deloc în fire să dorm până târziu, după cum ştii.

Arăta palid şi Corrie spuse:

- Eşti sigur că ţi-e bine? Nu arăţi prea grozav. De ce nu rămâi în pat în dimineaţa asta? îţi aduc imediat micul dejun, e gata!

Charlie ezită.

- Ar fi plăcut, de multă vreme nu m-am mai răsfăţat, dar.

- Atunci, aşa rămâne, interveni ea imediat. Nu durează decât o clipă.

Ieşi din cameră înainte ca el să mai vină cu vreo scuză şi-i aranjă cu grijă tava. La întoarcerea ei, el se suise din nou în pat, făcând-o să creadă că într-adevăr se simţea rău, pentru că în mod normal, nimic nu-l ţinea în pat.

Dar mâncă şunca şi ouăle cu plăcere, în timp ce Corrie stătea lângă el şi vorbea despre cartea lui şi munca pe care

avea de gând s-o facă pe ziua respectivă.

-Am suficiente de făcut şi fără tine, aşa că să nu te simţi vinovat dacă stai întins. O să-ţi prindă bine.

Spălă vasele, apoi se duse în birou şi începu să bată la maşină. Scrisul lui Charles fusese întotdeauna greu de descifrat, dar de obicei se descurcase. Totuşi, după o jumătate de oră de lucru nu reuşea să înţeleagă deloc un anumit pasaj şi-i fu clar că trebuie să se ducă până sus, să-l roage să i-l citească.

- îmi pare rău că te deranjez, se scuză ea când intră în cameră, dar m-am împotmolit.

După cum bănuise, Charles nu se supără, ba chiar spuse ceva despre faptul că ar trebui să se dea jos din pat. îi lămuri în doi timpi dilema, iar ea se amuza de propria ignoranţă când ieşi din camera lui.

Damon era afară, o încruntătură grea întunecându-i chipul.

- Ce naiba mai pui la cale? întrebă el furios. Ce căutai în camera tatălui meu?

- îl întrebam ceva despre cartea lui, spuse ea, întinzându-i hârtiile pentru a se convinge cu ochii lui.

- O poveste plauzibilă, rânji el. Am fost un prost să te las în casă cu el zi după zi. De când durează asta?

Corrie îl privea extrem de amuzată.

- De cât timp ce - cu siguranţă că nu crezi că noi - că eu şi cu Charles suntem ... nu, e prea ridicol de spus în cuvinte!

- Mie nu mi se pare, spuse el băţos. Am suspectat asta de la bun început, dar ţi-am acordat prezumpţia de nevinovăţie, neimaginându-mi că o vei face chiar sub nasul meu.

Ridicându-şi bărbia sfidător, dar încă buimăcită de acuzaţiile lui, ea spuse:

- întreabă-l pe tatăl tău, el o să-ţi spună.

- Povestea pe care aţi născocit-o împreună, fără nicio îndoială. E vrăjit de tine, dar îi este teamă să mi-o spună, pentru că ştie ce simt eu.

- Tatăl tău se simte rău, spuse ea repede, luptând să-şi păstreze calmul, lucru dificil în faţa interogatoriului său. Dimineaţa asta o să rămână în pat. Dacă nu l-aş fi întrebat despre asta nu mi-aş fi putut continua lucrul. Expresia lui se schimbă pentru o clipă.

- Ce-l doare? De ce nu m-ai chemat pe mine?

- Nimic mai mult decât o durere de cap, pentru care nu merita să te deranjez.

- Dar în acelaşi timp, o scuză foarte bună să-ţi faci veacul în dormitorul lui. Expresia buzelor lui era sumbră, iar ochii lui nu mai fuseseră niciodată atât de acuzatori. Dacă ar fi după mine, te-aş azvârli afară din casă chiar în momentul ăsta!

- Atunci, e o afacere bună că m-a angajat Charles, nu tu! răbufni ea întorcându-i spatele dezgustată şi îndreptându-se spre scări.

El o urmă.

- N-am terminat cu tine. Degetele lui se agăţară de umeri oprind-o brusc. Vreau să-mi dai cuvântul tău că n-o să-l mai pisezi. Are deja destule pe cap din cauza lui Zelah, ca să-i mai faci şi tu necazuri.

Corrie se-ntoarse pe călcâie, cu ochii-i albaştri aruncând fulgere.

- Cum îndrăzneşti să insinuezi una ca asta? îţi spun că Charles este bolnav. Ăsta este singurul motiv pentru care am fost la el în cameră. Verifică şi singur, dacă nu mă crezi.

Sunetul unei uşi deschizându-se îi făcu pe amândoi să-şi arunce privirile în lungul coridorului. Charles, complet

îmbrăcat, şi arătând la fel de în formă ca întotdeauna, ieşi din cameră.

- Ce se-ntâmplă? De ce vă mai certaţi?

Preţ de câteva clipe se lăsă tăcerea. Corrie era surprinsă că se îmbrăcase atât de repede, dar uşurată că era aici, pentru a-şi convinge fiul că spune prostii.

- Charles! porni spre el, cu o mână întinsă. N-ar fi trebuit să te dai jos din pat, dar acum că eşti aici, te rog să-i spui tu lui Damon că vorbeşte prostii când s p u n e . .

N-ajunse mai departe că Damon dispăruse, dar nu înainte de a vedea expresia de scârbă de pe chipul lui.

Charles o luă de mână, cu o nedumerire evidentă.

- Corrie, draga mea, depre ce e vorba? Ce-i cu Damon?

Ea clătină trist din cap, încercând să alunge durerea tăioasă ca un cuţit.

- Nu-i important, sau nu mai e important.

Iar Charles, cu simţul său ascuţit de percepţie, nu mai insistă asupra problemei.

Restul zilei trecu ca oricare alta şi Corrie crezu că a reuşit să alunge neplăcuta scenă cu Damon undeva adânc în mintea ei. Abia mult mai târziu, când era singură în camera ei înainte de cină, scena îi reveni în minte.

Expresia de pe chipul lui Damon o supăra cel mai tare. Dacă o urâse vreodată un bărbat, acela era el. Acum îi părea că nu prea mai erau şanse să se înfiripeze ceva între ei. Părerea lui despre ea era mult prea clară. Apariţia bruscă a tatălui său fusese dovada finală, de care avusese nevoie. Se-nşela peste măsură de mult, dar ştia că niciun argument din partea ei nu-i va schimba părerea. El luase o decizie în privinţa ei de la bun început şi cu asta basta.

Se spălă şi îşi puse rochia decoltată, fără s-o intereseze

prea tare felul în care arăta, fără măcar să observe că faţa-i era palidă şi avea cearcăne mari sub ochi.

Fu o surpriză că Damon era prezent la cină. Trecuse atâta vreme de când nu o mai făcuse, încât ştiu că prezenţa lui are de-a face cu cearta lor de mai devreme. Si mai surprinzător totuşi, a fost faptul că a invitat-o la o plimbare cu maşina.

- De ce? întrebă ea, nebăgând în seama privirea curioasă pe care Charles i-o aruncă după întrebarea ei abruptă.

- Cred că ştii motivul, răspunse Damon sec, fără să mai intru în amănunte.

- Dar eu nu-l ştiu, interveni tatăl lui. Nici de ce v-aţi certat mai devreme nu ştiu. Vrea cineva să-mi spună şi mie ce se petrece?

- Problema mea o priveşte pe Corrie, spuse Damon. Aş vrea să discut câteva lucruri cu ea - în particular.

Dar bătrânul era mai subtil decât credea fiul său.

- Dacă mă priveşte şi pe mine, atunci am dreptul să fiu de faţă.

Damon îl privi uimit pe tatăl său.

- Ideea asta de unde ţi-a mai venit?

- Punând lucrurile cap la cap, îi răspunse Charles măsurat. N-a fost greu.

Damon îi aruncă lui Corrie o privire suspicioasă.

- Tu ai fost? Ai dat fuga la el, să-i plângi pe umăr că fiul lui cel mare şi rău a ţipat la tine şi te-a acuzat de tot felul de lucruri?

în sufletul ei, Corrie plângea. Cât de departe mai putea merge cu acestă cruzime? Chiar nu-şi dădea seama ce efect aveau aceste tachinări asupra ei? Dar în loc să-i lase pe cei doi Courtney să vadă ce simţea, îşi ridică mândră bărbia.

- Nu sunt un copil, Damon, pot să stau pe picioarele mele.

Poţi să spui sau să crezi ce vrei, pentru mine nu contează. Spera ca el s-o creadă, pentru că ar fi fost o umilinţă fără de margini să-şi dea seama cât de adânc o răneau remarcele lui.

- Găsesc purtarea ta faţă de Corrie intolerabilă, spuse Charles. Nu te înţeleg, Damon. Ce ai cu fata?

- împotriva ei personal, nimic. împotriva atitudinii ei, totul. Damon vorbi aspru, fără emoţie. Mă uimeşti, tată. Eşti atât de orb. Dacă nu fac nimic, cine ştie în ce încurcătură ai să te bagi!

Charles se ridică nervos de la masă.

- Vorbeşti în van, fiule. O iubesc pe Corrie, dar e un sentiment pur patern. Chiar nu-nţelegi? Nu sunt aşa nerod cum mă crezi.

- Iar Corrie, ea cum te priveşte? îi aruncă Damon cu răutate. în aceeaşi lumină. N-aş prea crede. Stiu ce am văzut între voi doi şi dacă aveţi de gând să-mi vindeţi poveşti de adormit, ar trebui să vă mai gândiţi o dată!

Corrie privi spre Charles, întrebându-se cum va primi comentariile astea explozive, şi fu surprinsă când el se ridică şi ieşi din cameră. Probabil că nu dorea o confruntare în faţa ei, poate că o să discute cu fiul său mai târziu. Ea nu-şi dădea seama, dar toată simpatia ei se-ndrepta spre Charles şi chiar îl ura pe Damon pentru ceea ce-i făcea tatălui său.

- Cum ai putut? îi reproşă ea aprins.

Propriul tău tată, cum poţi să-l tratezi în halul ăsta? El nu înseamnă nimic pentru tine? Nu vezi cât îl răneşti?

- Si crezi că eu nu sufăr? îi replică el. Crezi că toată povestea asta nu-nseamnă nimic pentru mine? Ochii-i erau întunecaţi şi furioşi, iar gura o linie dură. M-am săturat. Mă rog la bunul Dumnezeu să nu te fi adus niciodată aici. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu eşti altceva decât o problemă

continuă!

Pentru o clipă, lui Corrie îi fu milă, dar numai pentru o clipă. Omul ăsta nu merita milă, era crud şi fără inimă şi nu vedea decât propria lui versiune a lucrurilor.

- Tu singur atragi necazurile, îi aruncă ea cu imprudenţă, cu insistenţele tale prosteşti că sunt asemeni lui Zelah. Tu chiar nu poţi să vezi mai departe de vârful nasului. Poate că ar fi o idee bună să ne întâlnim toţi, ca să poţi vedea cu ochii tăi diferenţele.

El îi răspunse calm.

- Prefer să mă bazez pe judecata mea.

- Sau pe memorie, i-o întoarse ea cu ochi scânteietori. Cred că, probabil, ai permis timpului s-o transforme. Ţii minte numai lucruri rele despre Zelah.

Sunt absolut convinsă că trebuie să fi avut şi ceva bun în ea, altfel Charles n-ar fi luat-o de nevastă.

Damon râse batjocoritor.

- Putea fi fermecătoare, atunci când dorea, n-am să neg asta. Abilităţile ei de consumatoare de bărbaţi mi-au rămas însă în gât.

Corrie îi aruncă o privire semeaţă.

- Eu nu pot să-mi revendic aceeaşi greşeală.

- Poate că încă nu te cunoşti suficient de bine, veni răspunsul lui. Vagabondele ca tine acţionează din subconştient, e în firea lor.

Reţinându-şi cu greu lacrimile, Corrie spuse:

- Ţi-am făcut măcar o dată vreun avans? Dacă e adevărat ce spui, atunci ai fi o ţintă evidentă. Tânăr, viril, frumos şi bogat pe deasupra.

Perfect din toate punctele de vedere pentru o femeie care e pusă pe vânat.

Ochii li se întâlniră şi niciunul nu vru să se uite în altă parte. După câteva secunde, Corrie îşi feri ochii cu inima zbătându-i-se în piept. Chiar şi în cearta asta el avea încă puterea să o atragă, să-i stârnească o dorinţă aproape insuportabilă.

- N-am niciun dubiu, spuse el rece, că dacă ţi-aş fi dat cea mai mică încurajare ai fi fost călare pe mine acum, aşa cum te-ai suit în capul tatălui meu.

Ignorând ultima lui remarcă, Corrie spuse cu amărăciune.

- Crezi că aş fi atrasă de tine? Până unde poţi să ajungi cu înfumurarea?! Ei bine, eşti cel mai insolent, mai vrednic de dispreţ, mai enervant bărbat pe care l-am întâlnit vreodată!

Ochii lui se măriră.

- Vrei să spui că ai fi în stare să-mi rezişti? Că ai avea tăria să respingi avansurile mele şi să spui că ele nu înseamnă nimic pentru tine? încearcă din nou, scumpă Corrie. Stiu că poţi mai mult de atât.

- Nu mă cunoşti absolut deloc. Ai doar impresia că m-ai cunoaşte.

- Si din asta trebuie să înţeleg că săruturile mele n-au însemnat nimic pentru tine? Părea amuzat. Dacă aşa stau lucrurile, aş vrea să văd cum te comporţi când eşti stârnită cu adevărat. Poate că ar trebui să încerc. Mă-ntreb ce s-ar întâmpla dacă aş încerca serios să te seduc. Ai fi chiar atât de imună pe cât laşi să se-nţeleagă?

Conversaţia devenea jenantă. Corrie se ridică de pe scaun, lăsându-şi mâncarea neatinsă.

- Unde te duci? întrebă el răstit.

- Te priveşte cumva? îi răspunse ea înţepat.

- Eu aş zice că da. Conversaţia noastră n-a fost cumva pe gustul tău? Te duci probabil să cauţi alinare la tatăl meu? Se

ridică la rându-i în picioare, blocându-i ieşirea din bucătărie. Excursia noastră rămâne încă în picioare. O să plecăm chiar acum. N-o să ai nevoie de haină pentru că e o noapte caldă, dar dacă o să ţi se facă frig, maşina mea are un radiator excelent.

Prinzând-o de mână, o scoase forţat din cameră. Chiar şi atunci, atingerea lui îi stârnea o dorinţă arzătoare şi ei îi venea să facă o piruetă şi să se oprească în braţele sale pentru a-l implora s-o înţeleagă. Doar gândul că o astfel de rugăminte ar fi fost inutilă, o opri.

Rolls-ul îi aştepta, dovadă că planificase ieşirea dinainte. O împinse fără să se formalizeze pe locul ei, apoi se aşeză în spatele volanului şi scoase luxoasa maşină din curte.

Corrie privea concentrată pe geam, încercând să ignore bărbatul de lângă ea. Drumul era îngust, strecurându-se pe lângă şiruri de copaci răsuciţi care păreau că se întind în toate direcţiile căutând aerul. Apoi trecură printr-un tunel verde în care lumina era filtrată de frunzele nemişcate.

O turmă de oi apăru parcă din pământ şi se treziră împresuraţi de behăituri. Curând după aceea ieşiră la lumină şi Damon apăsă acceleraţia. Stâncile de granit străluceau în lumina înserării, iar pantele împădurite urcau în depărtări. Verzi şi liniştite, aproape o făcură pe Corrie să uite de necazuri.

Din când în când, treceau pe lângă un vagabond care îşi târâia paşii în hainele lui de sac, adesea ridicându-şi mâna, salutând cu un rânjet pe chipul murdar, întotdeauna cu cel puţin un dinte prea puţin.

- Unde dorm? întrebă Corrie, curiozitatea punând stăpânire pe ea în timp ce privea în urmă către silueta dispărând în depărtare.

- Oriunde, ridică Damon din umeri. Pe o mână de paie aruncate oriunde, chiar şi în drum.

- Si ce mănâncă?

- Orice pot scormoni. îl prepară pe un foc de vreascuri şi dacă te apropii suficient, poţi să miroşi fumul din hainele lor. Rareori se spală,

şi cu toate astea sunt remarcabil de sănătoşi. Pare chiar să le priască stilul de viaţă pe care şi l-au ales.

Corrie strâmbă din nas.

- Mie nu mi s-ar potrivi.

- Fiecare are dreptul să aleagă modul în care trăieşte.

Ceva în felul în care o spusese o făcu pe Corrie să creadă că se referea indirect la Zelah - şi la ea însăşi - aşa că ridică privirea spre el, pregătită să-i dea o replică ascuţită, dar chipul lui era concentrat asupra drumului care se desfăşura înaintea lor.

- Am să te duc la Waterford, una din zilele astea, să vezi sticla minunată pe care o fac acolo, spuse el tam-nisam.

- Mi-ar plăcea, spuse ea simplu. Mama mea - Anne - are o vază de cristal de Waterford pe care întotdeauna am admirat-o.

- Poate o să-ţi cumpăr una, spuse el cu un zâmbet strâmb, pentru raftul de sus.

- N-o să mai fie nevoie de asta, spuse ea. I-am trimis o scrisoare lui John. Am rupt logodna.

- Deci, eşti un jucător liber de contract?

Corrie ridică din umeri şi făcu o grimasă drăgălaşă.

- Poţi să-i spui şi aşa.

- Atunci, nu mai e nimic să mă oprească să-ţi fac avansuri?

întrebarea era surprinzătoare.

- N-am observat să te fi oprit ceva până acum.

- Oh, dar m-am înfrânat, îi replică el vizibil amuzat. Stiam că aş încălca proprietatea altui bărbat.

- Cred că mă iei peste picior, spuse ea îmbufnată, şi nu mi se pare foarte amuzant.

Aproape înainte să-şi dea seama de intenţiile lui, maşina

alunecă lin, oprindu-se la marginea drumului, şi braţul lui Damon era petrecut pe după umerii ei, trăgând-o implacabil spre el.

Ea făcu ochii mari de surpriză şi se luptă disperată.

- Ce joc e ăsta?

- îţi dovedesc că nu glumeam, tărăgănă el cuvintele, ridicându-i cu o mână bărbia. Eşti foarte atrăgătoare. Ai un aer neatins, surprinzător aş putea spune, ţinând cont de circumstanţe. Degetele lui îi atinseră buzele când ea deschise gura să protesteze. Dar asta te face incredibil de atrăgătoare. Am vrut de atâtea ori să te sărut, dar.

- Ţi-ai adus aminte de statutul meu cu John, termină ea neîncrezătoare.

încearcă altceva! Vrei să spui de fapt că aveai pornirile, dar ai reuşit să le ţii sub control din cauza a ceea ce crezi că sunt - nu datorită vreunui cod etic.

- N-o să ne certăm pe amănunte, spuse el şi gura lui era mai aproape. Când încercă să se retragă, el o trase aproape cu mâna liberă.

- îţi cer să-mi dai drumul, scânci ea.

- Când voi fi pregătit, veni răspunsul insolent, respiraţia lui caldă mângâindu-i obrazul.

Când buzele lui coborâră curba gâtului către pulsul moale de la baza lui, Corrie simţi furnicături de plăcere prin tot corpul, şi o nevoie copleşitoare să-i răspundă, dar ştia că dacă ar face asta ar fi fatal. Cumva, trebuia să-i demonstreze lui Damon că atenţiile lui nu însemnau nimic, că ea şi cu Zelah erau două persoane extrem de diferite.

Când buzele lui veniră peste ale ei într-un sărut dur, nemilos, se simţi dusă fără voia ei, ca o petală într-o furtună, aruncată şi răsucită până nu mai ştiu încotro se îndreaptă. Se auzi gemând slab iar el o urmări înfometat, fără oprire, mâinile lui mângâindu-i pielea pe sub rochia pe care i-o descheie în grabă.

Ea nu-şi putea nega nevoia de el, sau faptul că priceperea

lui îi trezise o dorinţă de care nici nu ştia să fi existat, dar printr-un efort uriaş de voinţă, îşi opri buzele să-i mai răspundă. Deşi în interior ardea, la suprafaţă reuşi să afişeze un calm de care, în fapt, era departe, atârnându-i impasibilă în braţe, singura trădare, geamătul acela moale care-i scăpase înainte să-şi dea seama.

Damon nu se opri înainte de a-şi satisface poftele, şi atunci se agăţă de el ameţită, refuzând să admită că deşi se străduise cu disperare să-şi ascundă trăirile, el era sigur conştient de chinul ei interior, şi poate chiar o privea satisfăcut de puterea pe care o avea asupra ei.

O presupunere care se adeveri câteva momente mai târziu, când el spuse:

- O încercare admirabilă, scumpa mea doamnă, dar nu îndeajuns de convingătoare.

- Pentru ce? răbufni ea, cu ochii aprinşi de furie. Să conving un maniac ca tine că sunt impasibilă? Dar n-am încercat niciodată să neg.

Un zâmbet apăru pe buzele lui, faţa lui frumoasă încă plutind periculos de aproape.

- Trebuie să fie o schimbare pentru tine să joci un rol "în apărare", în locul unei femei fatale.

- Tot aşa cum e o schimbare pentru tine să alergi după mine, deşi ţi-ai mărturisit ura pentru sexul meu, spuse ea rece. Poate că eu ar trebui să te întreb dacă te simţi frustrat.

- Pentru un bărbat e diferit, spuse el uşor. Orice fată e dispusă să-i dea ce are nevoie. Cred că pot liniştit să spun că nu te sărutam pentru că voiam să mă satisfaci.

Ea îl privi cu dispreţ:

- Orice fată? Poate că ar trebui să-ţi pui ordine în experienţe înainte să te repezi să faci astfel de declaraţii pe

grabă.

El ridică din sprâncene.

- Ba chiar asta spuneam. Cu abordarea corectă, orice fată poate fi cucerită.

Corrie îşi scutură capul cu furie.

- Nu văd rostul acestei conversaţii. Nu ajungem nicăieri. Te rog să mă duci acasă.

- Toate la timpul lor, spuse el cu un zâmbet satisfăcut. încă n-am terminat cu tine.

Ea se-nroşi, apoi deveni palidă.

- Ce altceva mai vrei, pentru numele Domnului, nu m-ai umilit suficient?

- Nu asta a fost intenţia mea, spuse el calm. Am decis că e timpul să fim prieteni. N-am reuşit să scap de tine - aşa că nu văd ce rost ar mai avea alte ostilităţi.

Corrie deschise gura, privindu-l cu ochi mari, neîncrezători.

- Nu te cred. Trebuie să mai ai şi un alt motiv. Voia cu disperare să-l creadă, dar cum ar fi putut?

- De ce aş avea? întrebă inocent.

- Pentru că până acum n-ai făcut niciun secret din faptul că nu poţi suporta să mă vezi.

- N-am spus niciodată asta. Din contră, întotdeauna te-am găsit extrem de atrăgătoare. El ridică mâna să-i mângâie obrazul, dar ea i-o dădu nervoasă la o parte. Si, continuă el imperturbabil, cred că a sosit timpul să punem capăt diferendelor dintre noi.

Ea nu-şi putu stăpâni emoţia la gândul că va fi prietenă cu Damon, şi poate mai mult de atât, chiar amanţi. Asta-i acceleră încă o dată pulsul şi căldura îi îmbujoră obrajii. Dar ceea ce dorea să ştie cu adevărat, era motivul din spatele

ofertei lui. Fără sinceritate, ar putea să nu însemne de fapt nimic, iar ea nu vedea nicio cauză posibilă pentru care el să-şi schimbe opinia.

Dar când buzele lui le mîngâiară încă o dată pe ale ei, toate gândurile sănătoase dispărură. închise ochii şi se bucură de această plăcere neaşteptată. Va avea timp să se frământe în legătură cu brusca lui schimbare.

Capitolul 9

De atunci înainte, tiparul vieţii lui Corrie se schimbă. Damon îi acordă mult mai multă atenţie decât înainte, si în majoritatea serilor ieşeau împreună, uneori la o plimbare, alteori la masă.

O lua chiar şi din timpul lucrului la cartea lui Charles, iar ea se întreba de ce nu mai acordă atât de mult timp muncii la fermă, cum o făcea înainte. Un gând care-i tot venea în minte şi pe care îl respingea cu persistenţă era acela că juca rolul câinelui de pază. întreaga poveste era pusă la cale ca s-o ţină cât mai departe cu putinţă de Charles. Ăsta trebuia să fie adevărul. Nu-şi putea imagina niciun alt motiv pentru care Damon să-i dea brusc atâta atenţie. Trebuia să recunoască faptul că era plăcut, preferabil de o mie de ori războiului pe care-l purtaseră, dar, cumva, asta afecta plăcerea prieteniei lui.

De fiecare dată când ieşeau împreună, nu putea să nu simtă că, pentru el, totul era un joc. El n-ar fi putut fi gelos, pentru că ea ştia fără urmă de îndoială, că nu era atras de ea. Cauza trebuia să fie teama lui ca Charles să nu-i facă avansuri. Asta era o prostie, şi nu exista nicio şansă ca aşa ceva să se întâmple, dar Damon avea ideea asta fixă, că între cei doi s-ar fi înfiripat ceva, şi ăsta era felul său de a opri toată afacerea. într-o noapte, când gândul ăsta o chinuia pe Corrie mai mult decât de obicei, i l-a aruncat în faţă. Merseseră la Dublin să mănânce şi apoi la o sală de dans. Damon o ţinea în braţe, în timp ce pluteau pe muzica unui vals. După aparenţe, erau doi iubiţi absorbiţi unul de celălalt. Capul lui Corrie se odihnea pe umărul larg al lui Damon, braţele lui o strângeau aproape de el, şi ar fi trebuit să fie extrem de fericită. în schimb, se simţea neliniştită şi se tot foia pe lângă el.

- Hai să ne aşezăm, spuse ea. Dintr-o dată, nu prea mai am chef să dansez.

- Cum vrei, veni răspunsul lui, şi o conduse către locurile lor. S-a întâmplat ceva, pari îngrijorată.

- Vreau să ştiu de ce-ţi dai silinţa cu mine? izbucni ea cu amărăciune, emoţiile adunate în ultimele zile răbufnind în cele din urmă.

Ochii lui întunecaţi străluciră.

- Profit de situaţie. Aş fi nebun să nu mă bucur de compania unei fete aşa frumoase ca tine atâta vreme cât eşti oaspete în casa noastră.

- Nu te cred, îi spuse ea fără menajamente, respirând adânc înainte de a continua. Cred că e din cauza lui Charles. încerci să mă ţii departe de el. îi aruncă o privire interogativă, dorindu-şi să poată ignora emoţia apropierii lui.

O încruntătură îi uni sprâncenele.

- în felul ăsta, recunoşti că-i simţi lipsa şi că ai prefera compania
lui?

- Nimic de genul ăsta, contracară ea cu aprindere.

- E chiar insultător, spuse el sălbatic. Găseşti compania mea atât de intolerabilă încât o preferi pe cea a unui bărbat de trei ori mai bătrân decât tine?

Corrie oftă de exasperare.

- Ţi-am spus doar că nu ăsta e motivul. Sunt aici doar pentru a-l ajuta să-şi scrie cartea, nimic mai mult.

- în cazul ăsta, spuse el cu o grabă prost ascunsă, nu contează că timpul liber ţi-l petreci cu mine.

- Nu că mi-ar displăcea compania ta, ba din contră, spuse ea cu aprindere. Dar întrebarea care nu-mi dă pace, e de ce?

- Si de ce-i aşa? Nu-mi pot imagina că motivele pentru

care un bărbat te-a invitat undeva să te fi deranjat în trecut.

Corrie scutură din cap, furioasă.

- Circumstanţele sunt uşor diferite. La început n-ai făcut niciun secret din dispreţul tău pentru mine. Ce-i cu schimabarea asta bruscă?

Damon rânji.

- Nu cred că e cazul să-ţi baţi căpşorul tău frumos cu necunoscutele relaţiei noastre. Este suficient, pentru moment, să iei ce ţi se oferă, nu crezi?

- Dacă mi te oferi tu, îi aruncă ea furioasă, poţi să-ţi iei gândul. Nu eşti genul meu. Zâmbetul îi flutura încă pe buze lui Damon.

- Ah, am uitat, respectabilul John are inima ta, sau mă-nşel cumva? E posibil să fie cineva mai în vârstă, cineva plin de bani, cu o slăbiciune pentru femei frumoase?

Dacă n-ar fi fost în public Corrie l-ar fi plesnit peste faţă. Trebui să se mulţumească, în schimb, să spună cu aprindere:

- Eşti nebun! Ai o minte sucită, şi ar fi trebuit să ştiu mai bine, decât să te întreb pe tine!

-Aşa ar fi trebuit, spuse el calm. Să înţeleg că această conversaţie a ajuns la final? Dacă-i aşa, îţi sugerez să ne reluăm dansul.

Corrie se holbă la el.

- Nu vreau să mă mai atingi vreodată. Nu-mi place cum acţionezi.

Chipul lui se înăspri.

- Iar mie nu-mi plac insinuările tale. Poate că ai dreptate, ar fi timpul să plecăm.

El îşi împinse scaunul şi se ridică, o aşteptă pe Corrie să-şi ia poşeta, apoi o conduse la maşină. Ea nu spuse nimic până fură în maşină, pe drum, dar furia ei nu dispăruse, aşa că se-

ntoarse spre el, abia putând să-i distingă trăsăturile în lumina cadranelor de bord.

- Sper că ăsta e finalul farsei pe care ai pus-o în scenă.

- Nici pe departe. Tonul său era sumbru, iar ea deveni conştientă de tensiunea frământărilor lui. Am să te scot în continuare în oraş, de câte ori o să am chef.

- Si dacă o să refuz?

- Nu ţi se va permite să spui nu, i-o întoarse el pe un ton decisiv.

Corrie fierbea de mânie.

- Dacă ai impresia că o să faci pe şeful meu, te înşeli! Eu fac ce vreau!

- Iar eu, de asemenea, fac ce vreau, spuse el, aşa că se pare că e o problemă de cine e mai puternic. Pentru prima dată, buzele lui se destinseră. Mă întreb cine va câştiga.

Ea refuză să răspundă şi se-ncruntă gânditoare spre tunelurile de lumină create de farurile lor, întrebându-se pentru care motiv din lumea asta mare se îndrăgostise de un bărbat atât de imposibil. Părea că scurta lor perioadă de respiro se terminase şi nu avea pe cine să dea vina în afară de ea însăşi. Dacă n-ar fi încercat să afle motivul acţiunilor lui, ar fi putut fi încă, între ei, relaţia aceea care îi devenise atât de dragă. Acum, probabil vor reveni la o harţă perpetuă.

Era încă devreme, când ajunseră acasă şi în faţa vilei era parcată o maşină. Corrie presupuse că era un musafir venit la Damon sau la Charles, şi se decise să se ducă direct la culcare. Nu se simţea în stare să facă frumos pentru vreun străin, nu în seara asta când lumea ei se făcuse bucăţi.

Dar nici nu intrase bine în camera ei că uşa se deschise şi intră Damon.

- Ce vrei? îl repezi ea, temându-se că ar avea de gând să-

şi continue cearta.

- Prietenul tău e aici. Chipul lui era lipsit de expresie, nelăsând să se vadă în niciun fel reacţia lui faţă de prezenţa lui John. Aşa cum spuneam, e extrem de previzibil.

Prima reacţie a lui Corrie fu una de panică. Ea nu-l dorise pe John aici, şi din acest motiv îi trimisese acea scrisoare. Dar după câteva clipe, îşi dădu seama că putea fi un răspuns pentru problemele ei. Damon nu-şi va mai face griji că ar căuta compania lui Charles şi în consecinţă, ar lăsa-o în pace.

- Spune-i că am să cobor într-un minut, spuse ea şi aşteptă ca el să plece. Vreau să-mi aranjez părul. De fapt, nu dorea să coboare alături de Damon, preferând să-l întâlnească pe John de una singură. Aveau multe de discutat, iar ea ştia cu siguranţă că el nu va fi într-o stare de spirit prea bună.

- Mă surprinzi, spuse Damon. Aş fi crezut că o să te repezi să-l vezi, fără să te preocupe cum arăţi.

- Uiţi, spuse ea rece, că logodna noastră s-a rupt.

- Din partea ta poate, dar prietenul tău pare foarte determinat. Cred că ar fi mai bine să te pregăteşti. Se-ndreptă spre uşă, adăugând înainte de a ieşi: Dintr-o luptă în alta, mă-ntreb cine dintre voi doi va învinge.

Corrie scoase limba cu un gest copilăresc când el închise uşa, dar uită aluziile lui câteva momente mai târziu, când ieşi la rândul ei din cameră, pregătită pentru confruntarea cu John.

Acesta era în sufragerie, rezemat de spătarul canapelei aurii şi părând extrem de stânjenit. Damon stătea rezemat cu spatele de şemineu, iar Charles era aşezat într-unul dintre fotolii.

- Ah, Corrie, draga mea, spuse bărbatul mai în vârstă. L-am întreţinut pe logodnicul tău. Păcat că erai ieşită când a sosit, dar acum nu mai contează. Noi o să vă lăsăm singuri,

acum. Cred că aveţi o mulţime să vă spuneţi.

Cu asta, el şi fiul său părăsiră camera, dar nu înainte ca Damon să-i arunce o privire care părea să-i sugereze că începuse lupta.

Când se închise uşa, John se ridică şi traversă camera spre Corrie, care stătea încă ezitantă lângă uşă. Rămase rigid în faţa ei, cu ochii căprui suferinzi şi o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată, tristă dar defensivă, de parcă încerca să-şi reţină un torent de cuvinte furioase.

- Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce-nsemnă toate astea, spuse el printre dinţi.

Corrie încuviinţă şi îşi muşcă nervoasă buza.

- Vrei să ne aşezăm? S-au întâmplat atât de multe, încât nu prea ştiu de unde să încep.

El se aşeză pe canapea, iar ea se aşeză lângă el, degetele fremătându-i în poală.

- Nu-mi plac înşelătoriile, Corrie. N-am crezut niciodată că o să fii în stare de aşa ceva. De ce?

- De ce, ce? întrebă ea, trăgând de timp, deşi ştia foarte bine că se referea la Damon. Ea nu-l pomenise nici măcar o dată în scrisorile ei, preferând să lase impresia că locuieşte numai cu Charles Courtney.

- Stii prea bine, spuse el fără menajamente. Tipul ăsta, Damon, cine e, şi de ce nu mi-ai pomenit de el? E ceva între voi? Ăsta-i motivul pentru care vrei să rupi logodna?

Corrie se grăbi să-i răspundă.

- Bineînţeles că nu. Nu-nseamnă nimic pentru mine. Lucrez pentru tatăl lui, asta-i tot. Doar ţi-am spus asta.

- Problema e ce nu mi-ai spus. Eşti îndrăgostită de el?

- Doamne, nu! strigă ea repede, prea repede poate, din moment ce John păru neconvins. Ne urâm reciproc.

- Atunci, de ce ai ieşit cu el la dans? Mie mi se pare ciudat.

Corrie ridică din umeri.

- De ce n-aş face-o? Nu trebuie să fii îndrăgostit de cineva ca să ieşi cu el.

- Dar trebuie cel puţin să-l placi, spuse el rece. E mai mult aici decât vrei să recunoşti, iar eu am de gând să aflu.

- John, Corrie îi puse mâna pe genunchi.

Te rog nu încerca. Crede-mă pe cuvânt, nu e nimic între noi.

El îi luă mâna şi o strânse între ale lui.

- Aş vrea asta, Corrie, chiar aş vrea, dar nu pot să cred decât ceea ce văd cu ochii mei. Când am aflat că lucrezi pentru Charles Courtney, nu mi-a plăcut, cu tine locuind în aceeaşi casă. Dar dacă aş fi ştiut că sunt doi, şi în mod particular diavolul ăla al naibii de arătos care se uita la mine de parcă aş fi vreo chestie nemaivăzută, ei bine, te întreb, cum ar trebui să mă simt? îţi spun Corrie, dacă aş fi ştiut adevăratele circumstanţe, aş fi fost de multă vreme aici. A fost o mare greşeală din partea ta că ai încercat să mă duci în eroare.

- îmi pare rău, John, spuse Corrie cu suficientă penitenţă. N-ar fi trebuit să fac asta, dar ştiam cum ai să reacţionezi şi cinstit vorbind n-ai niciun temei să te încingi aşa.

El dădu drumul mâinii ei şi se ridică.

- Nimic? Cum poţi să spui aşa ceva? Trebuia să ne căsătorim la întoarcerea ta din excursia asta neroadă. Stiam că n-ar fi trebuit să te las niciodată să vii singură, cred că eu sunt de vină pentru întreaga tărăşenie.

- Nu, John, nu eşti, spuse Corrie blând. Probabil că nu te-am iubit niciodată cu adevărat şi a fost nevoie de pauza asta ca să-mi dau seama de anumite lucruri. A fost mai bine să-mi dau seama de asta acum, nu mai târziu, după ce ne-am fi căsătorit; nu crezi?

El scutură energic din cap.

- Eu încă sunt de părere că tipul ăsta, Damon, are ceva de-a face cu toate astea. Cum doamne iartă-mă te-a convins să stai aici, Corrie? Ai renunţat la căutarea mamei tale?

- Ăsta-i rezultatul căutărilor mele, spuse ea cu

amărăciune. Ia un loc şi o să-ţi povestesc.

El păru surprins, dar se supuse şi Corrie urmă:

- Zelah este măritată cu Charles Courtney.

- Deci, ai dat de ea! exclamă el. De ce nu ne-ai dat de ştire?

Lui Anne nu i-a plăcut niciodată să întrebe, dar noi am presupus că n-ai avut niciun succes. Cum e? Si cum vă înţelegeţi?

- Stai o clipă John! opri Corrie avalanşa de întrebări. Nu e chiar atât de simplu. Zelah este, ei bine, ca să folosesc un eufemism, nu e o persoană prea drăguţă. Pentru moment l-a părăsit pe Charles, dar o să se-ntoarcă când se va simţi în stare. Charles, susprinzător o iubeşte, dar Damon urăşte chiar şi simpla menţionare a numelui ei.

John dădu din cap încercând să înţeleagă.

- Deci ăsta a fost adevăratul motiv pentru care ai rămas aici, ca s-o întâlneşti pe Zelah când se va întoarce?

- Nu în întregime, spuse Corrie cu sinceritate. Vezi tu, nu i-am spus asta lui Anne, pentru că n-am vrut s-o îngrijorez, dar mi s-a furat maşina şi Damon şi-a făcut milă de mine şi m-a adus aici. Aşa a început totul. A fost o coincidenţă că Zelah s-a întâmplat să fie măritată cu Charles.

- Cred că încep să înţeleg, spuse John încet. Motivul pentru care nu te înţelegi cu Damon este pentru că tu şi cu Zelah semănaţi tare mult, nu-i aşa? Si te dispreţuieşte şi pe tine tot atât de mult ca şi pe ea.

Probabil că a fost o uşurare că John ştia întreaga poveste pentru că, dintr-o dată, Corrie se simţi mult mai uşoară, şi zâmbi pentru prima dată de când îl văzuse.

- Chiar aşa; deci, după cum vezi, Damon n-are nimic de-a face cu decizia mea.

- Atunci, mai am vreo speranţă? El veni mai aproape. Oh, Corrie, nici nu ştii cât de mult mi-ai lipsit! A fost un iad, să nu ştiu ce se-ntâmplă cu tine.

Ea se încordă când el încercă s-o sărute, iar când buzele lui calde şi umede le presară pe ale ei, se trase înapoi.

- Nu, John, nu aici. Ar putea intra cineva.

- Si ce? spuse el înfierbântat, cu ciudă. Asta se aşteaptă şi ei, în special bătrânul. Zicea că se întreabă de ce mi-a luat atâta timp.

- El nu ştie că totul între noi s-a terminat, spuse ea obosită. Dar s-a terminat, John, nu m-am răzgândit doar pentru că eşti aici, şi nici nu o voi face. îmi pare rău, dar aşa stau lucrurile.

N-a vrut să-l jignească spunându-i că atingerile lui de adineauri n-au însemnat nimic pentru ea - şi doar în inima ei ar fi admis că l-a comparat cu Damon.

John, roşu şi furios, spuse:

- De ce nu-ţi dai o şansă, Corrie? M-ai iubit înainte, o s-o faci din nou odată ce suntem împreună. Despărţirea noastră a pricinuit asta, dar pot să te asigur că nu se va mai repeta niciodată. O să facem totul împreună, draga mea, totul.

- Oh John, Corrie îl privi cu compasiune. N-o să meargă, ştiu sigur.

- Dar nu ne-ai dat nicio şansă, o contrazise el. Uite, Charles Courtney m-a invitat politicos să rămân câtea zile. Hai să vedem cum evoluează lucrurile.

Corrie oftă.

- Cum doreşti, dar nu văd cum o să schimbe asta ceva.

- Ba da, eu ştiu că da, o asigură el încrezător, luând-o încă o dată în braţe, buzele lui dornice căutându-le pe ale ei.

De data asta îl lăsă s-o sărute, încercând să nu arate că

îmbrăţişarea lui o lăsa rece. Suferise destul ca să-l mai rănească şi ea acum. Va depinde de ea, să-l dezamăgească cu blândeţe pe parcursul următoarelor câteva zile astfel încât, atunci când va sosi timpul plecării sale, o să-i accepte decizia, şi poate chiar, o va aştepta.

Capitolul 10

După cum se aşteptase Corrie, Charles nu-i permise să lucreze pe perioada şederii lui John. însistase ca cei doi să stea cât mai mult timp împreună, declarând că fuseseră despărţiţi suficientă vreme. Ea nu avu inima să-i spună că lucrurile se schimbaseră între ei.

- Cât ai de gând să mai rămâi? îl întrebase pe John în cea de-a doua zi a şederii sale. Cina se terminase şi erau împreună în camera de zi. Chales îşi făcuse un obicei din a absenta suspect de mult zilele astea, iar pe Damon cu greu îl mai văzuseră. Muncea din greu, iar Corrie bănuia că recupera timpul pierdut.

- Asta-i o aluzie că vrei să plec? o întrebă el iritat.

John nu mai era chiar aşa de pasiv ca înainte, iar ea încercă să-l calmeze:

- Bineînţeles că nu, dragă. Mă gândeam doar la cartea lui Charles. E foarte drăguţ din partea lui să-mi dea liber, dar nu mă pot aştepta să-mi plătească ceva cât îmi petrec timpul cu tine.

Dar John se grăbi să profite de ultimele cuvinte.

- Ah, deci compania mea nu e chiar atât de rea, în cele din urmă, şi o trase în braţele lui. Stiam eu că am să te câştig în cele din urmă. Scumpa mea Corrie, îmi pare rău pentru ceea ce am spus, dar eram gelos pe bruta aia. Acum îmi dau şi eu seama că m-am înşelat - şi îmi pot permite să aştept. O să vezi, curând lucrurile vor fi exact cum au fost înainte.

Sărutul lui era cald şi lipicios, lipsit cu desăvârşire de focul lui Damon. Corrie se simţi vinovată pentru că îi compara, dar devenise un obicei în ultimul timp. Acum, însă, şi-l scoase pe celălalt din minte, concentrându-se asupra lui John, care încerca să-i stârnească un răspuns cât de mic.

în consecinţă, niciunul din ei nu auzi uşa deschizându-se şi se retraseră cu un aer vinovat când o voce sardonică spuse:

- Scuzaţi-mă pentru întrerupere. Să mă întorc într-un moment mai convenabil?

Corrie se înroşi şi îşi netezi părul cu o mână uşor nesigură.

- Nu fi ridicol! E casa ta, poţi să intri oricând vrei.

Iar John simţi nevoia să adauge şi el:

- îmi pare rău, Courtney, dar Corrie e al naibii de atrăgătoare. Stii cum vine asta.

- Bineînţeles, îl asigură Damon solemn, şi John păru să nu observe sarcasmul din tonul său, dar Corrie păli, strângând pumnii furioasă.

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze, John, spuse ea înţepată.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Damon, scânteind pentru o clipă înainte de a păşi spre mijlocul camerei să se aşeze într-unul dintre fotolii, cu un picior atârnând neglijent peste braţul acestuia.

- Am nişte veşti care te-ar putea interesa, spuse el. Ţi-au găsit maşina, minus, dacă era nevoie s-o mai spun, bagajul tău.

- Dar asta-i minunat! Uită de nervi şi le zâmbi atât lui Damon cât şi lui John. Asta e de-a dreptul minunat. Unde e?

- Nu departe de aici, răspunse el scurt, dar eu n-aş fi aşa de fericit.

- De ce? întrebă ea, nedumerită.

- E o epavă. Amatori de curse, se pare. Tineri în căutare de senzaţii tari.

N-aş fi surprins să fie câţiva din banda aia cu care te giugiuleai. E o şmecherie bună, dacă poţi să scapi neprins.

- Bandă? întrebă John imediat. Ce-i asta, Corrie? Nu mi-ai spus nimic de chestia asta.

- Oh, nu-l mai băga atât în seamă. Exagerează.

Damon ridică din sprâncene, uitându-se direct la John.

- Poate că e timpul să afli câteva mici adevăruri despre ... prietena ta. Nu e chiar atât de inocentă precum pare. De două ori am dat peste ea având probleme cu băieţii. Dinspre partea asta îi seamănă maică-sii. Ţi-a povestit despre Zelah?

John încuviinţă cu un aer la început uimit, apoi furios. Când vorbi, vocea lui era aspră.

- O să vreau să aud mai mult despre asta, Corrie, dar am să aştept să fim singuri.

Damon se ridică, afişând un aer foarte mulţumit.

- Am să plec atunci, să vă las, să vă lămuriţi problemele. îmi pare rău dacă, să spun aşa, am aruncat pisica între porumbei, dar am considerat că trebuie să ştii şi tu, John, ce se-ntâmplă pe la spatele tău.

- Te urăsc, lăsă să-i scape Corrie mai mult pentru ea, dar el o auzi şi râse.

- Un răspuns bun, sănătos, exact cum mă aşteptam. Dar n-am niciun dubiu, micuţă Corrie, că o să poţi să te scoţi cu vorba din atitudinea asta, aşa cum încerci să scapi cu vorba din orice altă situaţie. Să-mi spui la ce rezultat ajungi, ar fi interesant de ştiut.

în momentul în care se închise uşa, John se răsuci pe călcâie, fierbând. Corrie nu-şi amintea să-l fi văzut furios înainte, fiind cea mai placidă persoană pe care o întâlnise. Acum, totuşi, avea faţa roşie şi îşi muşca nervos buzele.

- Se pare că am ajuns niţeluş prea târziu. Te-ar deranja să-mi spui şi mie ce se petrece? Corrie făcu câţiva paşi inainte de a se-ntoarce să-i arunce o privire tristă.

- N-ai încredere în mine, John? Chiar ai de gând să crezi ce ţi-a spus bruta asta pompoasă?

- Nu-mi pare genul de om să mintă.

- Nu, interveni ea repede, dar răstălmăceşte adevărul şi asta e la fel de rău.

John privi în sus spre ea. Era încă nervos, dar îşi controla perfect sentimentele.

- Poate ai vrea să-mi spui şi versiunea ta, iar eu o să mă decid pe cine o să cred.

- Nu văd de ce-aş face-o spuse ea rece. La urma urmelor, totul s-a terminat între noi, aşa că ce mai contează acum?

- Contează foarte mult, veni replica lui promptă. N-am să-ţi dau drumul fără o luptă, Corrie, şi dacă nu e niciun alt bărbat implicat - ei bine, cred că n-o să dureze mult să fim iar ca înainte.

Ea spuse, tristă:

- Trebuie să spun asta pentru tine, John Marshall, mă surprinde determinarea ta. N-am crezut niciodată că o să apari aici, fiind convinsă că scrisoarea mea va fi de-ajuns să te convingă că totul între noi s-a terminat.

Damon a avut dreptate în privinţa asta.

- Damon? El ce legătură are cu treaba asta? Cu ce-l privesc pe el treburile noastre?

- Stia despre scrisoare, spuse ea defensiv. S-a întâmplat să intre în timp ce o scriam şi - ei bine, i-am povestit despre tine. El a zis că e singurul lucru care o să te aducă aici, garantat. Eu n-am fost de acord.

- Tot nu-nţeleg de ce ai discutat asta cu el, atacă John. Cred că e mai mult între voi decât vrei să ştiu eu.

Corrie răspunse, exasperată.

- Doamne, John, dar nu pot să-l suport! Credeam că e de-ajuns de evident ca orice prost să-şi dea seama de asta.

John păru să cadă pe gânduri.

- Mmmm, mă-ntreb ce-i povestea asta despre ceilalţi tipi cu care erai? Se pare că te-ai cam distrat de minune pe la spatele meu.

înainte de a-i răspunde, Corrie se mută pe fotoliul pe care Damon îl folosise cu câteva minute mai înainte. Se aşeză, oftând adânc.

- O nimica toată. încercam să aflu de la unul dintre băieţi dacă a cunoscut-o pe Zelah. Ne-am luat cu vorba şi m-a invitat la petrecerea lor de pe plajă. Asta-i tot.

- Nu e ceea ce insinua Damon. Până la ce oră a ţinut petrecerea asta?

Ea ridică din umeri.

- N-am idee, eu am plecat înainte de final.

- De ce? Fiindcă lucrurile scăpaseră de sub control? întrebă el tăios. Mie aşa-mi pare. Sunt surprins de tine, Corrie, n-am crezut niciodată că eşti o astfel de fată.

- Dar nici nu sunt, pentru numele lui Dumnezeu, insistă ea furioasă. De ce cred întotdeauna bărbaţii ceea ce e mai rău?

- Si încă ceva, o acuză el. Nu mi-ai spus niciodată că ţi s-a furat maşina. Asta e o altă minciună. încep să mă-ntreb ce e adevărat şi ce nu este.

Corrie sări în picioare.

- Poţi să crezi ce vrei, mie-mi ajunge interogatoriul ăsta! Dacă mai vrei să ştii ceva, întreabă-l pe Damon, se pare că el are toate răspunsurile.

John încercă s-o oprească, dar ea se smulse din mâna lui şi se repezi sus, în camera ei. Se aşeză în faţa măsuţei de toaletă şi-şi privi chipul roşu ca racul. Părul ei mătăsos era răvăşit, iar ochii-i albaştri aruncau flăcări de mânie.

- Urăsc bărbaţii! spuse ea către imaginea din oglindă. Nu

sunt altceva decât necazuri - cu excepţia lui Charles, bineînţeles. Chipul ei se-mlânzi la gândul tatălui lui Damon şi simţi dintr-o dată nevoia să vorbească cu el. Asta o va face să se simtă mai bine.

îi dusese dorul, zilele astea din urmă.

Fără măcar să se oprească să-şi aranjeze părul, Corrie plecă în căutarea lui Charles. încercă mai întâi în birou, riscând să dea nas în nas cu John, dar nu era nimeni acolo; şi la fel şi în bucătărie. Nu mai rămânea decât dormitorul lui. Avu o mică ezitare să-i violeze spaţiul privat, dar nevoia ei disperată de a vorbi cu el, câştigă.

La bătaia ei, îi răspunse imediat. îl găsi pe Charles aşezat lângă fereastră, citind, dar el lăsă jos cartea imediat ce văzu cine era vizitatorul lui.

- Corrie, draga mea, ce drăguţ din partea ta să-mi faci o vizită! Trebuie să spun că John pare un băiat de treabă şi sunt bucuros pentru tine, copila mea, că ai făcut o alegere foarte bună.

Corrie se aşeză pe marginea patului cu o expresie tulburată.

- Totul s-a terminat între noi, Charles. De-aia a venit. I-am scris că rup logodna. Problema e că el nu vrea să accepte.

Charles păru uluit, şi pentru o clipă regretă că i-a spus. Nu prea era cinstit să-l amestece în problemele ei.

- îmi pare rău, Corrie, spuse el, nu mi-am dat seama. De-asta ai venit, ca să discutăm problema ta?

- Dacă nu te superi, n-am pe nimeni altcineva.

El îi zâmbi blând.

- Dă-i drumul, copilă. Stii doar că te consider ca şi fiica mea.

- John crede că am făcut tot felul de lucruri şi e din cale

afară de furios. Damon i-a spus de băieţii ăia - ştii tu, din seara în care m-a adus aici. Apoi, eu nu-i spusesem că mi s-a furat maşina. Crede că i-am îndrugat o grămadă de minciuni. Spune că acum nu mai ştie ce să mai creadă.

Arăta atât de nefericită, că Charles veni şi se aşeză lângă ea, punându-i o mână pe umăr.

- Stii ce se spune despre chinul iubirii adevărate.

- Dar eu nu-l iubesc, se smiorcăi Corrie.

Am crezut că-l iubeam, cândva, dar acum nu mai cred, îl iubesc pe.Se opri, regretând scăparea care aproape o făcuse să-şi recunoască adevăratele sentimente.

- Stiu, spuse Charles încet, îl iubeşti pe fiul meu.

Pentru o clipă electrizantă, tot ce putu Corrie să facă era să privească în sus spre Charles, cu ochi mari, neîncrezători.

- Cum de ştii asta? reuşi să îngaime în cele din urmă.

- Nu sunt orb, spuse Charles cu un zâmbet. Văd ce se-ntâmplă în jurul meu.

- Dar e atât de evident? Vreau să spun, Damon ştie? Gândul ăsta era nesuferit.

Dar Charles clătină din cap liniştitor.

- îmi pare rău, dar Damon are obsesia că toate femeile sunt rele.

- Nu e vina ta, spuse ea. N-are nimic de-a face cu tine.

Charles se aşeză lângă ea.

- într-un fel, are. Vezi tu, şi prima mea soţie m-a părăsit când Damon avea paisprezece ani. Acum e moartă, n-am divorţat niciodată, dar - ei bine, a lăsat o rană în inima lui Damon, care era pe cale de vindecare când am întâlnit-o pe Zelah.

Se opri o clipă, gândindu-se la trecut, iar Corrie se temu să-i întrerupă gândurile. Un moment mai târziu, el continuă:

- A avut câteva prietene, dar nimic serios. E un tip foarte suspicios, n-are încredere în nimeni, şi toate astea doar din cauza celor ce mi s-au întâmplat mie. Poate că n-am noroc, nu ştiu. Sunt o mulţime de femei bune în lumea asta, ca tine de exemplu, draga mea. Aş vrea să te văd măritată cu Damon. A fost cea mai mare speranţă a mea de când ai venit.

- Din cauza asta mi-ai oferit slujba? întrebă ea dintr-o răsuflare, supărată pentru ceea ce tocmai auzise, dar ceva mai dispusă să înţeleagă atitudinea lui Damon.

El zâmbi şi încuviinţă.

- Parţial, dar şi pentru că aveam într-adevăr nevoie de cineva, iar tu te încadrai perfect în cerinţele postului.

Ea îi prinse mâna într-ale ei.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus toate astea. îmi pare rău că nu ţi-au mers toate din plin, dar acum totul este mult mai clar. Crezi că Damon se va răzgândi vreodată?

Charles ridică din umeri.

- Numai timpul poate spune asta. E un nechibzuit. El crede că eu sunt, ştiu, dar eu cel puţin sunt, eram conştient de lipsurile lui Zelah, de dinainte să mă-nsor cu ea, dar dragostea nu e ceva ce poate fi ignorat, nu-i aşa?

Iar Corrie fu de acord din toată inima cu spusele lui.

- Dar ce am să mă fac în privinţa lui John? întrebă ea, mângâindu-i cu gingăşie dosul mâinii. Eu i-am spus că-l urăsc pe Damon, deşi am impresia că şi el are dubii în privinţa asta.

- Trebuie să te-ntrebi dacă iubirea ta pentru fiul meu este suficient de puternică încât să aştepţi, poate o foarte lungă perioadă de timp - chiar ani - până când o să-şi dea seama că nu eşti chiar atât de rea pe cât crede el, sau dacă eşti gata să te mulţumeşti cu mai puţin.

Ochii lui Corrie străluciră.

- Aş aştepta o eternitate dacă aş crede că există şi cea mai mică şansă că se va răzgândi în privinţa mea. Crezi că s-ar putea, Charles?

întrebarea ei nerăbdătoare aduse zâmbetul pe buzele lui, aşa că luă mâna ei şi o duse la buze.

- Fii binecuvântată, copilă. Cu o astfel de dragoste, cum ai putea da greş? Dar trebuie să-i spui adevărul lui John, altă cale nu există.

Ea oftă şi dădu încet din cap.

- Bănuiesc că ai dreptate, dar n-o să-mi fie uşor. O să-şi dea seama că până acum l-am minţit.

- Si ce dacă, spuse Charles. Acum mai contează? Nu poţi să-l mai ameţeşti cu vorbe, asta-i sigur, aşa că o despărţire curată e cea mai bună alegere. Si insist să le scrii şi părinţilor tăi. Au cel puţin dreptul să ştie adevărul.

- Aşa am să fac. Se ridică în picioare cu o expresie îngândurată. Am s-o fac chiar mâine.

Discuţia cu Charles îi prinsese bine, şi era mult mai veselă acum decât fusese cu cinci minute în urmă. Chiar era o comoară, iar ea se simţea recunoscătoare pentru că-i explicase motivul ostilităţii lui Damon. Lucrurile erau mult mai clare de acum, încât îşi permise un zâmbet la ieşirea din camera lui.

Dar zâmbetul se şterse când se izbi practic de Damon, care părea la rându-i să-i facă o vizită tatălui său.

- Iar te ţii de vrăji?

Un singur bărbat nu ţi-e de-ajuns?

Orice simpatie mai simţea pentru el, dispăru pe dată în faţa acestor acuzaţii dure.

- Ai o minte pervertită, Damon. De ce nu-ncerci să-l întrebi pe tatăl tău ce făceam împreună?

- Prefer să mă bazez pe ceea ce-mi spun ochii mei, spuse el. Ai ieşit din camera tatălui meu părând mai fericită ca nicicând de când a sosit John. Bietul de el, poate că ar trebui să-i spun ce se petrece.

- Poţi să faci cum pofteşti, îl repezi ea. Acum nu mai contează.

îi întoarse spatele, cu obrajii roşii din cauza insinuărilor lui, dar el o prinse de mână, şi o forţă să se-ntoarcă cu faţa la el.

- De ce nu mai contează? răbufni el. I-ai dat ordinele de plecare?

- Cât de curând, spuse ea distantă, eliberându-şi mâna şi aruncându-i o privire sfidătoare. La asta te şi aşteptai, nu-i aşa? Sau credeai că, prin prezenţa lui aici, o să-mi recâştige inima?

- Orice bărbat ar fi un prost să se însoare cu tine.

- Doar fiindcă tu nu vrei, răspunse ea, nu-nseamnă că e un lucru rău.

- N-am văzut nimic bun în asta, spuse el rigid.

Am văzut suficientă durere să-mi ajungă pentru o viaţă de om, şi totul din cauza unor oameni ca tine.

Era dificil să-i cauţi scuze când acuzaţiile lui erau atât de dure, dar Corrie ştia că trebuie. Exteriorul dur pe care-l afişa, era o mască menită să ascundă suferinţa interioară. îi era teamă să se relaxeze şi să înveţe să aibă încredere.

Ea spuse cu blândeţe:

- Crezi că e cinstit să mă-nvinovăţeşti pe mine pentru slăbiciunile altora? Toţi suntem diferiţi şi nu există doi oameni la fel, nu ştiai asta?

- Tu şi cu Zelah sunteţi...din nefericire.

Ea se-ntrebă de ce accentuase ultimul cuvânt şi o mică rază de speranţă se strecură în sufletul ei. Asta însemna că

undeva în adâncul sufletului său, o plăcea şi doar din cauza remarcabilei ei asemănări cu mama ei, nu putea avea încredere în ea? Zâmbi.

- O asemănare de suprafaţă, nimic mai mult. Firile noastre sunt complet diferite. Charles îţi va putea confirma asta.

- N-am niciun dubiu că o va face, veni răspunsul lui cinic, dar nu-mi place să-mi procur informaţiile la mâna a doua. Prefer să mă bazez pe ceea ce văd cu ochii mei.

- Oh ce încăpăţânat eşti! se văită ea.

El o privi cu un zâmbet sardonic.

- Chiar îţi pasă de ceea ce cred eu?

Te doare faptul că ai dat peste un bărbat care n-a picat în plasa farmecelor tale evidente?

Eu nu m-aş îngrijora prea tare, ştiu prea bine că îţi vei găsi plăcerile în altă parte.

Corrie îşi aruncă braţul cu putere, dar el fu mai rapid decât ea, făcând un pas elegant în lături şi aruncându-i un rânjet care o înfurie.

- Am fost prea aproape de adevăr, pentru propria ta linişte sufletească? Poate că ar trebui să fii ceva mai discretă în aventurile tale. Fără să mai aştepte reacţia ei, deschise uşa camerei tatălui său şi dispăru înăuntru. Era surprinzător, totuşi, că Charles nu ieşise să vadă ce se petrece.

Damon spusese nişte lucruri extrem de crude şi îşi oblojea mândria rănită în timp ce cobora scările. Simţea nevoia să evadeze, să meargă undeva unde să poată uita durerea acestor ultime minute.

în faţa casei, gândul unei plimbări până la lac i se păru o idee bună. Cum putea Damon să creadă că ea şi cu Charles erau amanţi? în mod sigur, trebuia să-şi dea seama când îi

vedea împreună că legătura dintre ei nu era nimic altceva decât relaţia dintre un tată şi o fiică.

Ajunse la lac şi se aşeză pentru o clipă pe malul acoperit de iarbă. Cerul era aproape negru, noaptea venise cu repeziciune, iar ea avea doar compania lunii şi a unui pumn de stele.

Gânduri slobode ale ultimei dăţi când fusese aici cu Damon i se furişară în minte.

- De ce te iubesc eu, Damon? întrebă ea, şi cuvintele se auziră până departe în aerul nemişcat al nopţii. De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un bărbat ca tine?

O siluetă se desprinse dintre umbre, şi inima lui Corrie tresări de teamă câteva clipe, până să recunoască cine era. Chiar şi atunci, când ştiu că era John, şi l-ar fi dorit oriunde decât aici. Dorea să fie singură, complet singură cu gândurile ei.

- Deci e adevărat, spuse el înţepat şi se aşeză lângă ea.

Corrie sperase în van că nu-i auzise strigătul din inimă, dar cel puţin, asta rezolva problema de a-i spune.

- Mi-e teamă că da, spuse ea cu o voce tristă. Nu că mi-ar fi de vreun ajutor.

Opinia lui despre mine este cât se poate de scăzută.

- Aş fi vrut să-mi fi spus, zise el tărăgănat. M-ai făcut de râsul lumii.

Corrie clătină din cap.

- Nu, în niciun caz. Damon nu ştie ce simt.

Cred că el speră că mai e încă o şansă ca noi să plecăm împreună.

- Si aşa vom face? întrebă el nerăbdător. Vreau să spun, că dacă n-o să răspundă iubirii tale, atunci nu prea mai are rost să suspini după el.

- Asta-i o şansă pe care trebuie să o iau, spuse ea blând dar ferm. îmi pare rău, John, aveam de gând să-ţi spun dimineaţă. Dacă nu-l pot avea pe Damon, atunci prefer să nu mă mai mărit, decât să-ţi fiu o soţie nesatisfăcătoare.

- Dar nu e neapărat aşa, argumentă el. Am fost fericiţi înainte să vii în Irlanda, de ce n-am încerca din nou? în timp, o să ţi-l scoţi de la inimă, iar eu o să fiu răbdător.

Stiind cât de zadarnic era propriul ei viitor, Corrie se simţi tentată să accepte, dar în adâncul sufletului ştia că asta nu va funcţiona niciodată. Amintirea lui Damon se va estompa, admitea asta, dar chiar şi aşa, va fi întotdeauna prezent undeva în mintea ei. Se va întreba întotdeauna dacă atitudinea lui s-ar fi schimbat dacă ea ar fi rămas. Slujba ei pentru Charles ar fi putut să dureze un an şi mai bine, timp suficient pentru ca Damon să accepte că nu era uşuratica pe care o vedea el. Trebuia să rămână ca să afle.

Nu era nicio altă soluţie.

- îmi pare rău, John, şopti ea, dar nu va merge. îl iubesc pe Damon atât de adânc, încât e insuportabil. Poţi înţelege asta?

- Pe mine nu m-ai iubit niciodată aşa, spuse el trist. Ai dreptate, n-ar fi mers, dar îmi doresc să fi fost eu norocosul.

Se ghemui lângă el, dorindu-şi să nu se mai simtă atât de crudă.

- îţi mulţumesc pentru că înţelegi, iar dacă te-am rănit, te rog să mă ierţi.

Braţul lui o prinse după umeri.

- Dar ţine minte, Corrie, dacă o să ai vreodată nevoie de mine, o să fiu acolo. Ca şi tine, n-am să iubesc pe nimeni altcineva. îţi urez noroc.

Lacrimi apărură în ochii lui Corrie, prelingându-se pe

obraji. John era un bărbat minunat şi nu merita ce-i făcea ea.

- Hei, ce-i cu asta? spuse el ridicându-i bărbia astfel ca s-o poată privi în faţă. în mod sigur nu sunt pentru mine.

Ea încuviinţă.

- Mă simt îngrozitor - tu eşti atât de bun şi de blând, iar eu uite cum mă comport.

- Asta-i viaţa, spuse el cu resemnare. Nu poţi câştiga de fiecare dată. Vrei să mă întorc acum acasă, sau vrei să mai stau să te mai ţin o vreme de mână?

- Ai vrea? păru ea îngrijorată.

Dacă n-ar fi prea mult pentru tine, am să înţeleg dacă vei vrea să pleci, dar ar fi bine să te am aici.

- Am o constituţie mai rezistentă decât a ta, zâmbi el. Oricum, voi mai rămâne câteva zile. Am câteva zile de vacanţă aşa că nu va fi niciun sacrificiu.

El primise veştile mult mai bine decât se aşteptase Corrie. Problema era că asta o făcea să se simtă mai prost ca niciodată, el fiind atât de drăguţ.

Mai rămaseră preţ de încă o oră, uneori vorbind, alteori stând în tăcere, privind apa nemişcată.

John va fi ca un amortizor între ea şi Damon, iar pentru asta ea îi era recunoscătoare.

Când ajunseră în cele din urmă înapoi în casă, Damon era în hol. Ochii lui întunecaţi străluceau în timp ce o privea pe Corrie cu insolenţă din cap până în picioare.

- Doi într-o singură zi - eşti o norocoasă.

Simţind că John era pe cale să spună ceva în apărarea ei, îl trase uşor de braţ.

- Nu-ţi irosi suflul. Asta e singura lui plăcere, să încerce să vadă cât de crud poate să ajungă cu mine.

Eu nu-l mai bag în seamă, pentru că nu merită.

Dar chiar în timp ce vorbea, lacrimile i se îngrămădiră în colţurile ochilor şi îi fu recunoscătoare lui John care o conduse mai departe. Urcară împreună şi, deşi nu privi înapoi, ştia că Damon îi urmăreşte şi o condamnă.

Ea începu să aibă dubii asupra deciziei ei de a rămâne.

- Ţine-ţi firea, îi şopti John, nu uita că în cele din urmă victoria o să fie a ta.

Capitolul 11

De îndată ce se trezi a doua zi dimineaţă, Corrie compuse scrisoarea pentru Anne şi David, spunându-le că logodna ei cu John căzuse, dar că au rămas buni prieteni şi că mai rămânea câteva zile.

Tot nu făcu nicio referire la Damon - pentru că nu avea cum să pună în cuvinte ceea ce simţea. Să le spună pe şleau că se îndrăgostise de un alt bărbat dar că el nu o iubea, ar fi pus-o pe Anne pe jar. Anne era foarte legată de John, şi ar fi fost cu siguranţă deranjată de veste, plus grija că ea îşi irosea viaţa iubind un bărbat care nu-i răspundea cu aceeaşi monedă.

La micul dejun îi spuse lui John:

- Crezi că poţi să găseşti ceva de făcut dacă eu am să lucrez la cartea lui Charles astăzi?

John dădu din cap, înţelegând perfect.

- Nu-ţi face probleme. O să fac o plimbare mai lungă şi o să explorez ţinutul.

Corrie ştia că lui i-ar fi plăcut asta. Plimbările fuseseră dintotdeauna una din plăcerile lor favorite.

- Am să-ţi fac nişte sandvişuri, spuse ea. Aproape că-mi doresc să fi venit cu tine - Irlanda are atâtea de oferit, cu văile ei verde-smarald şi munţii de granit. Chiar m-am îndrăgostit de ea.

- Văd asta, spuse el blând. Te-am pierdut atât în faţa bărbatului cât si a ţinutului. Ce-o să spună Anne si cu David dacă o să decizi să te stabileşti aici n-am nicio idee. O să fie trişti.

Corrie încuviinţă, tristă şi ea.

- {tiu. Le-am scris în dimineaţa asta să le spun că am rupt logodna. N-am pomenit nimic de Damon, totuşi. N-am

putut. Vrei să le spui tu când te întorci?

- Doar dacă nu vii şi tu cu mine, glumi el. încă n-am renunţat la orice speranţă.

în acel moment intră Charles, fapt care-i oferi o scuză să nu răspundă. îi salută vesel, privind când la unul când la altul, într-un fel care îi spuse lui Corrie că se-ntreba dacă vorbise cu John.

- Da Charles, spuse ea, i-am spus lui John. Am lămurit totul, dar o să mai rămână câteva zile, dacă nu te deranjează.

-Absolut deloc, spuse Charles. Stai cât pofteşti, tinere. E plăcut să avem companie. Joci şah?

Corrie râse. Obsesia lui Charles pentru joc o amuza.

- Mi-e teamă că nu, spuse John privind-o pe Corrie şi întrebându-se ce era atât de amuzant. Dar sunt dispus să învăţ.

- Asta-i atitudinea, răspunse Charles. Poţi să iei prima lecţie în seara asta. Damon a încercat s-o înveţe pe Corrie, dar n-a prea avut noroc. Cred că nu se concentra suficient la joc.

Sclipirea din ochii lui, îi spuse lui Corrie la ce se gândea de fapt şi-i zâmbi la rândul ei.

- Hei, nu eşti cinstit! Oricum am o veste bună, pentru tine. Astăzi mă-ntorc la lucru. John o să iasă la o plimbare mai lungă.

- Dacă eşti sigură că asta e ceea ce vreţi amândoi, eu sunt încântat, radie Charles. De-abia aştept să ne punem pe treabă.

Deşi Corrie sperase ca munca să-i alunge gândurile de la Damon, se înşelase, şi, când, pentru a treia oară bătu Damon în loc de David, smulse foaia din maşină şi, mototolind-o, o aruncă nervoasă la coş.

Charles o privi peste birou, uşor surprins de izbucnirea

neobişnuită pentru Corrie.

- Ce se-ntâmplă? Nu merge cum vrei tu?

- Se pare că degetele mele iau decizii singure, astăzi. De trei ori i-am schimbat numele străbunicului tău în Damon.

- Atât de tare te sâcâie? o întrebă Charles blând. Aş vrea să pot face ceva să te ajut, dar n-ar avea niciun folos intervenţia mea. îmi va replica în doi timpi şi trei mişcări să-mi văd de treburile mele.

- Stiu. încep să mă-ntreb dacă merită. Dacă n-ar trebui cumva să uit totul despre el şi să mă întorc în Anglia.

- N-o să te-ajute cu nimic, spuse Charles. Deşi sunt mult mai bătrân decât tine, încă ştiu cu ce se mănâncă dragostea, şi sfatul meu e să rezişti. Dacă n-ar fi fost nicio speranţă, ţi-aş fi spus, dar părerea mea e că, mai devreme sau mai târziu, Damon o să-şi dea seama ce persoană minunată eşti. îl iubeşti suficient încât să aştepţi?

Corrie dădu din cap.

- Stii prea bine că da.

- Atunci de unde melancolia asta? Păstrează-ţi un zâmbet pe chip şi intră în luptă. Stiu că nu sunt un exemplu prea strălucit, după două căsnicii eşuate, dar cred din toată inima că tu şi cu Damon sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi fii noră.

Ea îi zâmbi călduros.

- Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Sunt recunoscătoare, Charles, nici nu ştii în ce măsură.

- Haide, copilă, nu vreau mulţumirile tale, vreau fericirea ta. Vezi dacă acum poţi să continui cu scrisul la maşină. în curând o să fie vremea prânzului şi tu abia dacă ai făcut câte ceva.

- Să mă consider avertizată? râse ea întorcându-se spre

maşina în care puse o nouă foaie de hârtie.

Ziua trecu repede după aceea.

Deşi Damon nu era niciodată prea departe de gândurile ei reuşi să-l ignore suficient pentru a-şi face treaba cu suficientă acurateţe.

Fu surprinsă când John nu se întoarse acasă la timp pentru cină, dar nu pe de-a-ntregul îngrijorată. Din nefericire, se dovedi a fi una din rarele ocazii când Damon catadicsi să-şi facă apariţia. în ultima vreme îşi făcuse obiceiul să mănânce la ore diferite, dar în seara asta, dintr-un motiv oarecare, ştiut doar de el, li se alătură.

- Ce s-a întâmplat cu prietenul? întrebă el după ce se aşezaseră toţi trei.

- A ieşit la o plimbare. Cred că a uitat cât e ceasul.

- Fără tine? Vocea lui Damon avea exact măsura de sarcasm cât s-o stârnească.

- Chiar aşa, spuse ea rece. Nu trebuie să facem chiar totul împreună. Plus că am avut de lucru la cartea tatălui tău.

- Te împarţi între ei doi, cât de nobil din partea ta!

- Ajunge, spuse Charles pe un tot liniştit. De ce trebuie să fii tot timpul atât de nesuferit? Ce ţi-a făcut Corrie ca să te porţi aşa cu ea?

- Mie? Nimic, spuse Damon liniştit. Ceea ce-ţi face ţie mă deranjează. Eşti orb, tată? De ce nu-i trimiţi pe ea şi pe tipul ăsta John înapoi în Anglia, unde le e locul. Viaţa era atât de simplă înainte să apară ea.

- Tu eşti cel care m-a adus aici, protestă Corrie. Ce-ar fi să-ţi asumi o parte din vină?

- A fost o prostie din partea mea, spuse el. Admit asta, acum. Dar nu putem să dăm timpul înapoi, aşa că singura alternativă e să ne descotorosim de tine - cu cât mai repede

cu atât mai bine, în ceea ce mă priveşte pe mine.

- Dar asta nu e pe placul meu, spuse Charles. Corrie poate să rămână oricât doreşte, cu încuviinţarea mea completă. Mi-e teamă, Damon, că de data asta n-o să facem cum vrei tu.

Damon se-ncruntă, furios.

- Mai târziu, o să am o discuţie cu tine, tată.

- N-o să-ţi ajute la nimic, îi răspunse Charles. Ai mai încercat asta şi înainte, nu-ţi aminteşti? Dar ne-ar putea fi de folos să scoatem câteva lucruri la lumină. O să te primesc în birou după cină, acum îţi sugerez să schimbăm subiectul. Draga de Corrie se simte probabil extrem de incomod.

Ea îi zâmbi bătrânului, prefăcându-se că nu trebuia să-şi facă griji din pricina ei, fiind însă puţin îngrijorată de ceea ce i-ar putea spune fiului său. îi era teamă ca nu cumva Charles, să-i destăinuie lui Damon, sentimentele ei. Dacă va fi posibil, o să încerce să aibă o discuţie între patru ochi cu Charles înainte ca acesta să vorbească cu Damon. Ar fi mult prea jenant ca altcineva să-i pledeze cauza.

Dar când se termină masa, cei doi dispărură aproape fără ca ea să bage de seamă, iar Corrie rămase să strângă masa, având sentimentul copleşitor că se va discuta însăşi soarta ei. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla, dar de data asta nu mai putu să audă nimic pentru că toate uşile erau bine închise.

Când sună telefonul, se aştepta să fie John ca să le spună că a uitat cât e ora şi să-şi ceară scuze pentru faptul că lipsise de la cină. Dar vocea de la celălalt capăt al firului cu siguranţă nu era a lui John.

Un bărbat cu un uşor accent irlandez ceru cu ea personal, iar când îi confirmă că este Corrie Maitland, îi spuse că avusese loc un accident şi că prietenul ei, John Marshal era în

spital.

Collie rămase ca trăsnită.

- E ... e grav?

Vreau să spun, o să se facă bine, nu-i aşa?

- O să fie bine, o asigură vocea, dar a cerut să vă vadă.

- O să fiu acolo cât pot de repede, spuse ea notându-şi numele spitalului. Spuneţi-i că sunt pe drum.

Când puse jos receptorul, Corrie îşi dădu seama că erau o mulţime de întrebări pe care ar fi trebuit să le pună. Nu avea nicio
idee despre ce se întâmplase de fapt sau ce era în neregulă cu el, dar ştia fără nici o urmă de îndoială că locul ei era acum la căpătâiul lui.

Primul ei gând fu să sune după un taxi, dar cum trăiau atât de departe de orice oraş, ar fi durat o veşnicie până să ajungă. Va trebui să-l întrebe pe Damon dacă putea împrumuta Rolls-ul, un gând intimidant, dar nu unul asupra căruia să aibă timp să zăbovească.

Luându-şi poşeta şi îmbrăcând o haină, se repezi pe coridor şi ajunse fără suflu la uşa camerei de zi pe care o deschise fără a mai bate în prealabil.

- E vorba despre John, spuse ea cu grabă către cele două chipuri întoarse în direcţia ei. A avut un accident. Pot să iau maşina ta, Damon? L-au dus într-un spital din Dublin. Trebuie să ajung acolo.

- Te duc eu, veni răspunsul, scurt. Nu vreau să-mi distrugi maşina în graba ta de a fi la căpătâiul iubitului rănit.
Dar în starea ei de buimăceală nu dădu nicio atenţie înţepăturii lui, ştiind doar că John o ceruse pe ea şi nu trebuie să-l dezamăgească.

Niciunul dintre ei nu vorbi în drum spre spital, exceptând

momentul de început în care Damon o întrebase ce se întâmplase, iar ea fu nevoită să-i spună că nu ştia nimic. Tot felul de lucruri îi treceau prin minte, dar pentru prima dată gândurile ei nu se opreau asupra bărbatului care era acum lângă ea. în momentul ăsta, el nu însemna nimic pentru ea, John bucurându-se de întreaga ei atenţie. într-un fel, era numai vina ei, dacă nu i-ar fi trimis scrisoarea aceea el n-ar fi venit niciodată aici şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Când ajunseră la spital, era într-o astfel de stare de spirit că nici nu simţea mâna lui Damon pe braţul ei, sprjinind-o, mulţumindu-se să-l lase pe el să pună întrebările şi s-o conducă spre salonul în care era internat John.

Fu şocată la vederea lui. Capul îi era în întregime acoperit de bandaje, iar chipul lui era pământiu, cu excepţia câtorva linii roşii subţiri care îi brăzdau obrazul şi o vânătaie deasupra unui ochi.

Sora medicală din salon, îl atinse uşor pe un braţ.

- Domnule Marshal, aveţi vizitatori.

Ochii lui John se deschiseră încet, dar când o văzu pe Corrie zâmbi. Umezindu-şi buzele uscate, spuse răguşit:

- Draga mea, eşti chiar tu?

Compasiunea umplu inima lui Corrie. El arăta îngrozitor, şi totul numai din vina ei.

- Oh, John, plânse ea şi se aplecă să-şi atingă obrazul de al lui. Am venit cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

- O maşină a venit din spatele meu, spuse el obosit. N-am auzit-o căci mă gândeam la tine, şi tu ştii cât de tăcute sunt drumurile. Am făcut un pas lateral, şi apoi eram deja aici. N-o să mă laşi aici? O să rămâi? Rugămintea lui îi umplu ochii de lacrimi.

- Oricât vei vrea, dragul meu, doar ştii asta. El încercă să o prindă de mână, dar era atât de slăbit că efortul îl epuiză şi căzu pe perne respirând greu, cu ochii din nou închişi.

Damon dispăruse, deşi ea nu-l observase ieşind, iar acum se aşeză ţinându-l pe John de mână, vorbindu-i blând, asigurându-l că se va face bine în curând şi că va rămâne cu el oricât va fi nevoie. Rămase până ce sora veni s-o anunţe că era timpul să plece.

- Acum doarme, spuse ea. Nu puteţi face nimic mai mult. Se va odihni mai liniştit acum că v-a văzut, iar dumneavoastră puteţi veni din nou mâine.

- Cât va trebui să rămână aici? întrebă Corrie. E gravă rana pe care o are la cap?

- A fost tăiat destul de rău, iar noi nu putem fi siguri că nu are nicio leziune internă până nu vom primi rezultatul radiografiilor.

- Dar altfel, sunteţi încrezătoare că nu mai e şi altceva mai grav? insistă Corrie.

- Eu nu mă pot pronunţa, zâmbi sora înţelegătoare, dar este pe mâini bune. E logodnicul dumneavoastră, nu-i aşa? Vă iubeşte foarte mult, a avut tot timpul numele dumneavoastră pe buze când şi-a revenit din anestezie. Ce norocoasă sunteţi să aveţi un bărbat care să vă iubească aşa ca el!

în clipa următoare, mâna lui Damon fu pe braţul ei, conducând-o înapoi pe drumul spre casă.

- îmi pare rău pentru John, spuse el când erau în maşină. Pari devastată, dar n-ar trebui să-ţi faci prea multe griji. O să se facă bine cât de curând.

Deşi îşi exprimase îngrijorarea, chipul lui era sumbru. Nu era un zâmbet de încurajare la care s-ar fi aşteptat ea. O companie mai veselă era ceea ce ar fi avut nevoie în

momentul ăsta, care să-i abată atenţia de la accidentul lui John, despre care credea că e din vina ei.

- Sper, spuse ea cu sinceritate. N-aş putea suporta gândul să-i găsească ceva grav. Nu crezi că se va întâmpla una ca asta, nu-i aşa, Damon?

- Nu, spuse el concis. Am schimbat câteva cuvinte cu doctorul său. Radiografiile sunt în regulă. O să-l externeze în câteva zile.

Corrie se simţi incredibil de uşurată şi zâmbi fericită.

- Oh, sunt atât de bucuroasă, nici n-ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine.

- Ba cred că da, veni răspunsul lui abrupt.

Ea nu înţelegea de ce se purta atât de aspru şi de distant. Nu era fericit pentru ea? Dar n-avea de gând să-l întrebe ce nu este în regulă pentru că starea lui de spirit nu era cea mai potrivită. în consecinţă, pe întreaga oră cât dură drumul de întoarcere la Hawksmoor, între ei se instală o tăcere stânjenitoare, aşa încât Corrie fu fericită când ajunseră în cele din urmă.

Tatăl lui îi aştepta, dornic de veşti. Damon dispăru din momentul în care intrară în casă, aşa că ea şi cu Charles, se aşezară în bucătărie să-şi bea ceaiul.

îi spuse tot ce ştia.

- Damon a fost într-o stare de spirit tare ciudată, se-ncruntă ea. N-am putut să-mi dau seama ce se petrece în mintea lui. Doar nu crezi că şi-ar fi dorit ca lui John să i se fi întâmplat ceva mai rău, nu-i aşa? Dar n u . . .consternată că s-a putut gândi la aşa ceva, adăugă repede, asta-i ridicol. Nu prea-l plăcea pe John, dar nu i-ar fi putut dori una ca asta. Aş vrea doar să ştiu de ce s-a purtat aşa.

Charles părea gânditor.

- Nu ţi-a dat niciodată prin cap că ar putea fi gelos?

- Pe cine? întrebă Corrie uimită.

- Pe John. Pe felul în care te-ai repezit în ajutorul lui de parcă ar fi fost singurul bărbat de pe pământul ăsta care conta pentru tine.

- Păi contează, sări Corrie. E încă un foarte drag prieten, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

- Cred că ai lăsat impresia că ar fi ceva mai mult de atât, spuse Charles încet, tocmai când credeam că l-am convins pe fiul meu că. Se opri, cu un aer stânjenit.

- L-ai convons că ce? întrebă Corrie, suspicioasă. Sper că n-aţi vorbit despre mine Charles. Ceea ce ţi-am spus a fost strict confidenţial, credeam că ştii asta.

Charles o prinse de mână pe deasupra mesei, încruntându-se uşor şi privind-o lung, încercând să înţeleagă.

-A fost doar în interesul tău. Fără un ajutor din afară, voi doi n-o să ajungeţi nicăieri.

Corrie îşi duse mâinile la obrajii care, dintr-o dată, îi ardeau.

- Ce îngrozitor! Oh, Charles, cum ai putut una ca asta? Ce-o să creadă Damon? Nu-şi putea imagina că ar fi vreodată în stare să creadă că ea îl iubeşte, şi chiar dac-ar face-o, la ce bun? Opinia lui despre ea era prea bine definită ca să mai poată fi schimbată.

- Poate că ai fi interesată să afli reacţia lui? Făcu o pauză în aşteptare, fără să dea impresia că s-ar fi căit vreo clipă.

Corrie se-nfioră.

- Ce contează? Nu se va schimba niciodată. îmi imaginez că a găsit întreaga poveste tare amuzantă şi-mi doresc să nu-i fi spus niciodată, Charles, te rog să mă crezi.

- N-a fost deloc amuzat, spuse el simplu, nici măcar pe

departe. Surprins, poate, şi mult mai pregătit să asculte decât aş fi crezut că va fi.

- Deci, i-o 'ntoarse Corrie, acum ştie ce simt. Unde ne duce asta, în afara faptului că mă face să mă simt extrem de inconfortabil?

- Si el te iubeşte.

Preţ de câteva clipe, Corrie fu prea uluită ca să mai spună ceva. îl privea pe Charles cu o uimire totală, sângele scurgându-i-se din obraji în timp ce inima începu să-i bată cu atâta putere, că era aproape dureros.

- Nu glumi cu mine, reuşi să îngaime în cele din urmă. Nu-i deloc amuzant. Damon îndrăgostit de ea! Asta era de tot râsul. Nimeni nu se comportase niciodată mai pe dos decât un iubit ca el.

- E adevărat, îi confirmă el. Tocmai îmi mărturisise asta când ai dat tu buzna cu vestea că John e în spital!

- Iar acum crede, crede că pe John l-am iubit de la bun început? Asta ar explica atitudinea lui. Oh, scumpul meu Charles, ce-o să mă fac?

El zâmbi înţelegător.

- Există o singură soluţie. Trebuie să-i spui chiar tu ce simţi. Să-i explici despre John, să nu-i ascunzi nimic, iar dacă îl cunosc pe Damon, următorul lucru pe care mi-l vei spune este că ziua nunţii voastre a fost fixată.

- Nu ştiu dacă pot să fac asta, spuse ea îngrozită. Dar dacă o să nege că mă iubeşte? N-aş suporta să mă fac de râs.

- îţi datorezi ţie însăţi lucrul ăsta, copila mea. Fericirea ta viitoare este în joc. îţi poţi permite să rişti asta?

Ea clătină jalnic din cap.

- Atunci du-te acum, înainte să ai timp să te gândeşti. L-am auzit intrând în camera de zi.

Corrie se ridică, dar încă ezita. Era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă în viaţa ei, dar dacă nu l-ar fi dus la capăt, atunci ar fi pierdut orice şansă de a fi fericită. Trebuia să facă ceea ce îi sugerase Charles, fiindcă asta era singura ei şansă de a fi fericită.

- Mult noroc! îi strigă Charles când ea deschise uşa.

Ea se gândi că o să aibă nevoie, în timp ce inainta încet de-a lungul coridorului. El era atât de încrezător că totul se va sfârşi cu bine, în timp ce ea însăşi era plină de dubii. I se părea imposibil ca Damon să fi spus vreodată că o iubeşte. Nu ratase nicio ocazie de a-şi rosti opiniile, iar iubirea nu apăruse niciodată în vocabularul lui. Relaţia lor nu se baza nici măcar pe o prietenie, aşa că ce ar putea spune acum ca să-i schimbe convingerile?

Preţ de câteva clipe lungi rămase în faţa uşii, cu mâna pe clanţă, neavând curajul să intre în cameră. Când uşa se deschise brusc şi se trezi faţă-n faţă cu Damon, tot ceea ce putu spune fu:

- Oh, te duci undeva?

- în pat, spuse el abrupt. Aveai treabă cu mine?

Chipul lui era întunecat, şi ea murmură:

- Păi, da, vreau să spun - nu. Nu contează. Vorbim mâine. Când o să fii într-o stare de spirit mai bună îşi spuse ea. încercarea de a-şi mărturisi iubirea unui bărbat al cărui chip era o mască dură, lipsită de expresie, era la fel de imposibilă ca cea de a face conversaţie cu cineva care nu vorbeşte limba ta. De fapt, era chiar acelaşi lucru. N-ar fi avut cum să ajungă până la el. De ce oare îl lăsase pe Charles s-o convingă să încerce?

Când o luă de umeri şi o împinse în cameră, Corrie ţipă, uimită:

- Ce faci? Ţi-am spus că poate să aştepte, nu-i nimic important.

- Destul de important ca să mă cauţi, spuse el, deci dă-i drumul. Se aşeză în poziţia lui favorită într-unul dintre fotolii, cu un picior atârnându-i în afară. Era o urmă de amuzament în ochii lui în timp ce o privea.

Corrie simţi cum o lasă puterile şi ştiu că nu va putea să meargă până la capăt cu ideea asta.

- Eu, eu.se cutremură înainte de a se prăbuşi pe scaunul din spatele ei. Totul era îngrozitor, mult mai rău decât îşi putuse imagina. Ce să spună, şi cum să înceapă?

- Ai vorbit cu tatăl meu, spuse el tărăgănat. Ai discutat poate despre mine.. .şi tine?

Ea dădu din cap cu un aer nefericit.

- îmi pare rău, a fost ideea lui Charles să vin, dar ştiam că e o pierdere de timp. O să plec acum, poţi să uiţi că am trecut pe aici. N-noapte bună, Damon.

Dar nici n-apucă să se ridice din scaun că el se-nălţa deja deasupra ei, cu o mână pe umărul ei, apăsând-o în jos. Ochii lui întunecaţi o fascinară când ridică privirea, era ceva nou în profunzimea lor, ceva ce nu mai văzuse niciodată. O îmblânzire, dar probabil mai mult de atât, nevoia ca ea să-l înţeleagă, o rugăminte mută.

- Tatăl meu are dreptate, ar trebui să stăm de vorbă. Nu e bine să-ţi ascunzi emoţiile. Vrei să-mi spui că pe John l-ai iubit în tot acest timp? Si presupun că l-ai făcut pe tatăl meu în toate felurile pentru că nu şi-a ţinut gura. Intenţiile lui au fost bune, totuşi, nu poţi să dai vina pe el. îmi pare rău doar că ţi-a spus ce simt eu. Asta ne-a pus pe amândoi într-o situaţie stânjenitoare.

- E adevărat, atunci, că tu - că tu mă iubeşti? Ultimele

cuvinte fuseseră o şoaptă abia auzită, o speranţă incredibilă că până la urmă totul poate fi adevărat.

El încuviinţă cu un zâmbet nemilos.

- Vezi tu, sunt un fraier ceva mai mare decât mă consideram eu ,dar sunt suficient de bărbat să recunosc când am pierdut, aşa că, vă doresc la amândoi tot binele din lume.

El îi întinse mâna şi Corrie i-o luă pentru a se ridica în picioare în faţa lui.

- Damon, spuse ea cu o voce înecată şi cu ochii în ochii lui, ai înţeles totul greşit. Nu-l iubesc pe John, te iubesc pe tine.

Mâna cu care o ţinea pe a ei, tremură uşor şi ochii i se îngustară. Preţ de câteva clipe lungi, o privi de parcă ar fi încercat să-şi dea seama dacă-i spunea adevărul, apoi o trase brutal la pieptul lui, buzele lui căutându-le pe ale ei, într-un sărut de o intensitate sălbatică.

Totuşi, în următoarea clipă, o împinse spunând cu asprime:

- Dar eu te-am văzut cu John. El încă te iubeşte şi are nevoie de tine mai mult decât mine. Oricum, probabil că voi regreta dacă o să mă încurc cu tine. Poate că ar fi mai bine să pleci acum, înainte ca amândoi să facem sau să spunem ceva ce mai târziu am regreta.

Se întoarse cu spatele, aşteptând ca ea să plece, dar dacă ajunsese atât de departe, Corrie ştia că nu mai era cale de întoarcere. Damon o iubea! Asta era tot ce avea nevoie să ştie.

- John ştie ce simt pentru tine, spuse ea neîndrăznind să-l atingă, dar observând încordarea cu care îi primi cuvintele. E adevărat că mă iubeşte, şi din cauza asta îmi vrea numai fericirea, chiar dacă asta ar însemna să mă piardă în faţa ta.

- Ţi-a spus el asta? Damon o privi cu o urmă de speranţă.

Corrie dădu din cap zâmbind.

- Am avut o discuţie lungă, seara trecută. A fost de acord să mai rămână un pic, doar ca să acţioneze ca un tampon împotriva ta. Vezi tu, nu ştiam cât mai pot suporta insinuările tale nesfârşite.

- Oh, Doamne, scumpa mea, ce ţi-am făcut? Damon o luă din nou în braţe, sărutând-o de parcă n-ar fi vrut să se mai oprească niciodată. îmi pare rău, spuse el între două săruturi. Mă căiesc din toată inima. Am fost un idiot. Tata mi-a repetat-o de atâtea ori, însă abia în seara asta l-am crezut. Eram pe cale să vin la tine, cu gândul să punem toate lucrurile în ordine, când ai intrat tu spunând că John a avut un accident. Arătai devastată, şi atunci am decis că încă îl iubeai pe John. N-am vrut să te duc la spital, era ca şi cum m-aş fi dus la propria mea înmormântare, dar n-am putut să te las să conduci în halul în care erai.

Iar apoi, când v-am văzut împreună - ei bine, în cele din urmă, asta m-a convins. Cred că-mi venea să mă omor. Draga mea Corrie, cum vei putea să mă ierţi vreodată că m-am purtat ca o fiară? Ce-aş putea spune ca să răscumpăr durerea pe care ţi-am pricinuit-o?

- Spune-mi doar că mă iubeşti, şopti ea. Nu vreau să mai aud nimic altceva. Trecutul e deja uitat.

El făcu mai mult de atât, îi ceru chiar să se mărite cu el.

Asta o făcu pe Corrie cu adevărat fericită, dar mai era un lucru care o deranja.

- Aş vrea asta mai mult decât orice pe lumea asta, spuse ea, dar e vorba de Zelah. Nu ţi-e teamă că o să ajung ca ea?

El îi răspunse cu emfază.

- Am fost un prost. Ar fi trebuit să văd diferenţa de prima

dată, dar eram atât de convins că doi oameni care arată la fel, în mod natural se vor comporta le fel, încât n-am reuşit multă vreme să te privesc cu alţi ochi. Tata a încercat adesea să-mi spună, dar am refuzat să-l ascult. încă o urăsc pe Zelah, sper că asta nu te deranjează, deşi de dragul tău şi al tatălui meu, dacă se va întoarce vreodată, am să încerc să ascund asta.

- Nici eu nu cred că aş vrea s-o văd vreodată, spuse Corrie, chiar dacă, indirect, din cauza ei suntem împreună. Dacă n-aş fi fost atât de determinată s-o găsesc.

- Ai fi fost măritată cu John, de-acum, interveni el. N-ai fi fost fericită. De asta sunt sigur.

- Ba cred că da, spuse ea încet, pentru că n-aş fi ştiut niciodată că mai e şi un alt fel de dragoste. Am fi fost buni prieteni, şi perfect mulţumiţi, dar cu tine e diferit.

- în ce fel? întrebă el şi un zâmbet i se întinse pe chip.

- O să fim prieteni ... şi amanţi, spuse ea timid.

- Fără alte reţineri?

- De niciun fel. Acum, îţi aparţin complet. N-am mai simţit asta pentru nimeni până acum, Damon. Nici măcar n-am ştiut că astfel de sentimente există.

- Nici eu, răspunse el. Suntem cu adevărat norocoşi. O strânse din nou la piept. Draga mea Corrie, presupun că ar trebui să mergem să-i dăm vestea tatălui meu, dar aproape că mi-e frică să-ţi dau drumul, ca nu cumva totul să se dovedească doar un vis.

Ea îşi lipi buzele de ale lui.

- Nu-i niciun vis. O să fiu cu tine pentru tot restul vieţii.

Sfârşit